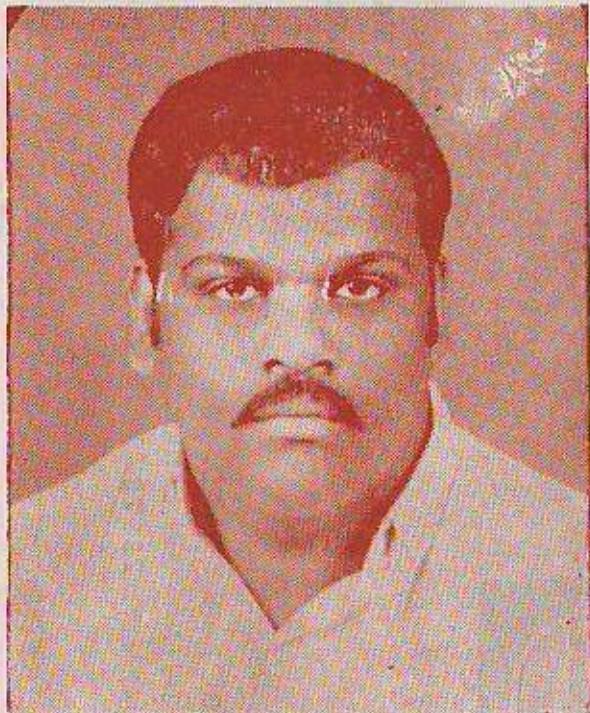

மல்லிகை

'MALLIKAI' PROGRESSIVE MONTHLY MAGAZINE

உத்திரப் புள்ளியின் சீரம்

ஏகஸ்ட் - 1991 விலை 10 ரூபா

Digitized by Noolaham Foundation.

noolaham.org | aavanaham.org

With the best Compliments from:

MANOHARAN & VETTIVEL

ENGINEERS — CONTRACTORS

Managing Partners :

MR. S. K. MANOKAROOPAN

MRS. M. KARUNADEVIY

Head Office:

53, KANDY ROAD,
JAFFNA — SRI LANKA.
Phone: 23870

Branch Office:

57, AMBALAVANAR ROAD,
JAFFNA — SRI LANKA.
Phone: 24377

'Mallikai' Progressive Monthly Magazine

231

ஆகஸ்ட் — 1991

26-வது அம்பு

உங்களுக்கு ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தி

சந்தோஷமான சங்கதியொன்று உங்களுடன் பசிர்ந்து கொள்ள மனம் துடிக்கின்றது. அந்த மகிழ்ச்சியான செய்தி— மல்லிகைக் கேள்க சொந்தமாக ஓர் அச்சு இயந்திரம் பொருத்தப்பட்டு விட்டது என்பதேயாகும்.

மல்லிகையை அரம்பித்த காலத்திலிருந்தே கனவு கண்டு கொண்டு வந்த இந்த இலட்சியம் கடந்த தமிழ்ப் புத்தாண்டுத் தினத்தில் நிறைவேறி விட்டது.

இப்படித் திடீரென ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் என நான் எதிர் பார்த்திருக்கவின்லை. பல கட்டங்களில், பல சந்தர்ப்பங்களில் மல்லிகைக்கான அச்சு இயந்திரத்திற்காகக் கொழும்பு, வவுனியா, மன்னார் என்று பஸ்வெறு இடங்களுக்கு அலைந்து திரிந்து ஏற்றிஸ் ஒன்றுமே வசதிப் பாது நிலையில் வெறுங்கையுடன் திரும்பி வந்த சந்தர்ப்பங்கள் பலவுண்டு.

மனிவிழாக் காலத்தில் என்மீதும் சுழுத்து இலக்கியத்தின் மீதும் தனிப் பேரெயிமானம் கொண்ட இலக்கிய நெஞ்சங்கள் ஒரு தொகையாகத்தைச் சேர்த்துத் தந்திருந்தனர். அதைப் பத்திரிமாகப் பொதுத் திப் பொதுதீப் பாதுகாத்து வைத்திருந்தேன். பணம் தந்த நண்பர்களின் நோக்கம் அந்தப் பணத்தை மல்லிகையின் வளர்ச்சிக்கும் பயன்படுத்த வேண்டும் — ஒரு மெறின் வாங்கிப் பொருத்த வேண்டும் என்ற பெரு நோக்கமேயாகும்.

அச்சு இயந்திரம் வாங்குவதற்குப் போதுமான பணமல்ல அது. ஆனால் ஓர் இலக்கியத்திற்காகத் திரட்டப்பட்ட செல்வம். அவன்து திரிந்து, நண்பர்களிடம் கொல்லி, பலிடம் விசாரித்து முழுநியைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருந்தேன்.

தமிழ்ப் புத்தாண்டுக்கு இரண்டொரு நாட்களுக்கு முன்னர் ஒரு நண்பர், இளைஞர். என மீதும் எனது எழுத்தின் மீதும் அத்தியந்த

அன்பும் விகவாசமும் வைத்துள்ள அவர் — 'ஏக் காரணத்தைக் கொண்டும் தனது பெயர் எழுத்தில் இடும் பெறக் கூடாது' என ஏற்கனவே என்னிடம் வாக்குறுதி பெற்றுவிட்டவர் — மெலின் சம் பந்தமாக எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டு என்னிடம் வந்து விவரத்தைச் சொன்னார். 'இப்பொழுது கைவசம் எவ்வளவு பணம் உள்ளது?' எனத் திட்டிரென்க் கேட்டார்.

நான் உண்மையைச் சொன்னேன். அவர் விலை தீர்த்து வைத் திருந்த பணத்தில் அறுபது சதுவிக்குப் பணம்தான் என் கைவச மிருந்த பணம்.

'சரி..... சரி..... எல்லாம் வெல்லுவம்' எனச் சொல்லிவிட்டுக் கொண்ட அவர், புத்தாண்டு தினத்தில் தானே முன்னின்று நேரடியாக அச்சு இயந்திரத்தைக் கொண்டு வந்து மல்லிகையில் சேர்த்து விட்டு என்னைப் பார்த்து நிமிர்ந்து புனர்கைத்தார்.

உண்மையில் நான் பிரமித்து விட்டேன்!

இப்படி ஏராளமானவர்கள் மல்லிகையின் அபிமானிகளாக முன் வந்து நான் எதிர்பாராத சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் உதவ முன் வந்து விடுகின்றனர்.

மல்லிகையுடன் தொடர்ந்து தரமான எழுத்தாளர்களின் கிருஷ்டிகளை நூலுருவில் வெளிக் கொண்ட உழைப்பதே எனது திட்டமாகும். 'மல்லிகைப் பந்தல்' வெளியிட்டு நிறுவனத்தின் மூலம் பஸ்துதை சார்ந்த புத்தகங்களை வெளியிடவே முயன்று உழைத்து வருகின்றேன். இன்று வாசிப்புப் பழக்கம் மேலோங்கி இருக்கிறது. கடந்த காலங்களில் ரசனைக்காகவும், சுவைக்காகவும், பொழுதுபோக்குக்காகவும் தமிழகத்து நூல்களைப் படித்துவந்த நமது சுவைகளின் இன்று வாழ்க்கையின் தினசரித் தேவைகளுக்காகப் புத்தகங்களைப் படிக்க விரும்புகின்றனர். வாசிப்பு தினசரி வாழ்வின் ஓர் அம்சமாகக் கலந்து விட்டது. வாழ்க்கைக் கல்வி தேவைப்படுகின்றது.

இத்தகைய தேவைகளைக் கணக்கிலெடுத்து, தரமான படைப்புக்களை நூலுருவில் வெளியிட்டால் வியாபார நிதியாகக் கூட எம்மாற் தாக்குப்பிடிக்க முடியும் என்ற அசாததிய நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு.

இந்தத் துறையை நாம் பக்குவமாகக் கையாள வேண்டும். ஏனெனில் இது மக்களின் அறிவு சார்ந்த, உணர்வு சார்ந்த துறை. இத் துறையில் நாம் வேலை செய்யும்போது அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன் காரியமாற்ற வேண்டும் உடன் பயன் கிடைக்காதிருக்கலாம். முயன்று உழைத்தால் காலப் போக்கில் நிரந்தரப் பெருமையை—பொருளாதார பின்வலுவை — நிச்சயம் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

கடந்த காலங்களில் படைப்பாளிகளே தமது சொந்தக் கைப்பணத்தை முதலீடு செய்து தமது படைப்புக்களை வெளியிட்டு வந்தனர்; வெளியிடுவதுடன் பாளிய சிரமப்பட்டு விநியோகத்தையும் தமகைப்படவே தனி மனித முயற்சியாகச் செய்து வந்தனர்.

இப்படியான தனி மனித முயற்சிக்குப் பதிலாக வெளியிட்டு நிறுவன அமைப்புகள் நம் மன்னின் தோன்ற வேண்டும். அந்த அமைப்புக்கள் நூல்களின் விற்பனாவுக்காக சந்தைகளை விஸ்தரிக்க வேண்டும்.

— பொமினிக் ஜீவா:

மின்சாரம் — கடதாசி

மல்லிகை போன்ற தீற்றிலக்கிய ஏடுகளுக்கு முன்னுள்ள பாரிய சீர்ச்சீனையே இதுதான்.

போடிய வசதி வாய்ப்பற்ற — இலட்சியம் ஒன்றையே அலதன மாகக் கொண்ட — நம்மைப் போன்ற இலக்கிய ஏடுகளுக்குத் தீர்ச்சீ தீர்வெளிகளை நெருக்கடிகள் இடையிடையே தோன்றி மறைவதுண்டு.

என்னதான் நெருக்கடிகள் — கஷ்ட, நஷ்டங்கள் கடந்த காலங்களில் ஏற்பட்ட வேளைகளிலும் கூட, அயராத தன்னம்பீக்கை மூலம் சீரமங்களை வென்று தொடர்ந்து மல்லிகையை வெளி யிட்டு வந்துள்ளோம்.

ஆனால், இப்போது வந்துள்ள சீரம் அத்தகையதல்ல. சஞ்சிகை வெளியிட அத்தியாவசிய மூலம் பொருளான கடதாசி சிடைப்பது அரிது. அப்படிக் கிடைத்தாலும் விலை கட்டுப்படியாகாது. மாசிகையின் விலையை உச்சத்திற்கு ஏற்ற வேண்டும். வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளுக்குள் பொதுவாகப் பொருளாதார நெருக்கடிகளுக்கு சீரமத்துக்கு சொல்லுகிறோம். வெளியிடுவது அவைகளுக்களை நாம் நஷ்டப்பட்டாலும் கடந்த இத்தகைய விலை ஏற்றாமல் மக்களுக்குத் தகயனிக்கூட கூடியதாக அமைந்தது. இன்று சுற்று விலை ஏற்றியுள்ளோம்.

அடுத்து மின்சாரம். இந்த விஞ்ஞான யுகத்தில் மின்சாரத்தின் தேவையை நாம் சொல்லித்தான் நிங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதில்லை. இந்த முலாதாரங்களான இரண்டின் தேவையும் இன்று நமக்குக் கிடைப்பதற்கு வழி இல்லை.

இதற்காக நாம் மனஞ் சோந்துபோய் விடவில்லை. மக்களை, மைறியை, இந்த மன்னை நேசிக்கத் தெரிந்தவர்கள் நாம். இந்த மக்கள்தான் கடந்த காலங்களில் மல்லிகைச் செடுக்கு நிருந்திருக்கின்ற மல்லிகைப் பந்தங்களை விவரங்களைப் படிக்க வேண்டுமென்பதே. மன்னர் இலக்கியப் பயிர் தானாக பயன் தர ஆரம்பிக்கும்.

இந்த நோக்கத்திற்கு இன்று இடையூராக இருப்பவையே இவை இரண்டும். இவைகளை வெற்றி கொண்டு மின்முழு சுவைகளுக்கு தொடர்ந்து முன்செல்வோய்.

அப்பீஸ்டை

சாதனையாளர்
சாரல்நாடன்

— அந்தனி ஜிவா

இலங்கைத் தமிழ் இவக்கியத்தில் மலையக இலக்கியம் தனித்து வழுள்ளதாகத் திகழ்ந்து வருகின்றது. மலையக ஆக்க இலக்கியத் திர்து அறுபது வருடாகால் வரலாறே உண்டு. “மலையக இலக்கிய வளர்ச்சியை ஆய்வு செய்யப் போகிற ஆய்வாளர்கள். விமர்சகர்கள் காலக் கணக்கெடுப்பு நடத்தும் பொழுது 1930 களின் பின்னர் நடேசம்ப்பார் யுகம் என்றும், 1950 களின் பின்னர் தி. வி. வேலுப் பிள்ளை யுகம் என்றும், 1980 களின் பின்னர் சாரல்நாடன் யுகம் என்றும் இலக்கியக் கணக்கெடுப்பு நடத்தப்பட வேண்டும்” என்று மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரிப் பேராசிரியர் போத்திடோட்டி இலக்கிய உரையாடல் ஒன்றின்போது தெரிவித்தார்.

அவரது கூற்று உண்மை என்பதை கண்டியில் நடைபெற்ற இலக்கிய யிழாஷின் போது ‘மலையக இலக்கிய வரலாறு’ பற்றி சாரல்நாடன் நிகழ்த்திய உரைக்குப் பின் உணரக் கூடியதாக இருந்தது. பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த பல விரிவாரையாளர்கள் சாரல்நாடனின் இலக்கிய ஆளுமையையும், ஆற்றவையும் பெரிதும் பாராட்டி மகிழ்ந்தார்கள்.

என்பதுகளில் மலையகத்தை, மலையகத்திற்கு அப்பால் வாழும் தமிழர்களுக்கு சாரல்நாடன் எழுத்துக்கள். வெளிச்சுற் போட்டுக் காட்டின.

அட்டன் வைலன்ஸ் கல்லூரி உருவாக்கிய மாணவன். மாணவப் பருவத்திலே இவரிடம் காணப்பட்ட தீற்றுமையைக் கண்டு ஊக்கு வித்வர்கள், ஆசிரியர்களை இரு. சிவலிங்கம், திருச்செந்தூரன் ஆசியோர்களாகும்.

1960 களில் புதியதோர் ஆத்திரப் பரம்பரை தலை நூக்கியது. எழுத்திலும், பேச்சிலும், கவிதையிலும் சீற்றும் மிகுந்த இளர்தலை முறையினரின் துடிப்பும், விழிப்பும் மலையகத்தை இனங்காட்டியது. பழந்தலைவர்கள் அருவருப்போடும் அலட்சியத்தோடும் இப்புதிய போக்கினை நோக்கினார். தி. வி. இப்போக்கினை ஆதரித்தார். இதன் வளர்ச்சியை வீரும்பினார், இக்கால இலக்கியக் கல்லூரிகளில் பங்கெடுத்துக் கொண்டார், இளந் தத்துமுறையினரை உற்சாகப் படுத்தினார்.

அறுபதுகளில் தோன்றிய ஆத்திரப் பரம்பரையின் மூன்னணி வரிசையில் இடம் பெற்றவர்களில் சாரல்நாடனும் ஒருவர். தலையகத்தின் ‘மணிக்கொடி’ என்றழைக்கப்பட்ட ‘மலைமுரகசு’ இதழில் இந்தப் புதியவர்களின் எழுத்துக்கள் இடம் பெற்றன. பின்னர் ‘தினரன்’ ஆசிரியராக பேராசிரியர் கைவாசபதி பொறுப்பேற்றவுடன் தேசிய உணர்வுடன் மனவாசனை மீத்து படைப்புகளுக்கு களம் அமைத்தார். வடக்கு – கீழ்க்கு மறையகம் என்று தரமான படைப்புகளை அரங்கேற்றும் செய்தார். அலையக மக்கள் கவிமணி தி. வி. வேலுப்புள்ளையை எழுத்து தூண்டினார். அவரின் நடைச் சித்திரங்கள் இடம் பெற்றன, அதனைத் தொடர்ந்து என். எஸ். எம். இராமையா, சாரல்நாடன் ஆகிய இருவரும் தமது ஆக்க இலக்கியப் படைப்புகளான சீறுக்கதைகளை எழுதியுள்ளார்.

சாரல்நாடன் எழுதிய ‘எவ்ளோ ஒருந்தி’ என்ற சீறுக்கதையைப் பிரசரித்த பேராசிரியர் கைவாசபதி, அவரது ஆற்றலை இனங்களிடையே தொடர்ந்து எழுதும்படி தம் கைப்பட கடிதம் எழுதினார். ‘என். எஸ். எம். இராமையாவும். சாரல்நாடனும் மலையக இலக்கியத்தின் நாக்மீக்கைகள்’ என்று தி. வி. மீட்டும் கூறியுள்ளார். மலையக எழுத்தரளர்களை ஊக்குவித்த டாக்டர் நந்தி. ரசிகமணி கனக் செந்திநாதன் ஆசியோர் ‘எவ்ளோ ஒருந்தி’யைப் பாராட்டி சாரல்நாடனுக்கும் கடிதம் எழுதி உற்சாகமூட்டினார்கள்.

அட்டன் வைலன்ஸ் கல்லூரியின் கெட்டிக்கார மாணவனான சாரல்நாடன், பல்கலைக்கழகத்திற்கு அந்தக் கல்லூரியிலிருந்து செல்லும் முதல் மாணவராக வாய்ப்புக் கிடையும் அதனைத் தொடர முடியாது போகவே கண்டு அசோகா வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டு, எழுதுவதிலும் ஆர்வம் கொண்டார். கதை, கவிதை என்பதுடன் நில்லாது யட்டுவல்ல, விமர்சனம், நாட்டார் இயல் என்று எழுத்து தொடங்கினார்.

ஆகில இலங்கையிலுமே தேயிலை ஆராய்ச்சி நிலையமும் பெருந்துறை நிர்வாகம் பற்றி தேசிய நிர்வாகமும் நடத்திய தேர் வில் முதல்வாதாக மதிப்பெண்கள் பெற்று தேயிலைத் தோட்டத் தொழிற்சாலை அதிகாரியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். ஏந்தால் தேயிலைத் தோட்ட மக்களைப்பற்றி எழுதினாரோ அந்த மக்களின் உழைப்பின் ரக்கமையை வெளிப்புத்தும் தேயிலையைப் பத்தாக உறுவாக்கும் படைப்பாளியாளார்.

அறுபதுகளில் தன்னீட்டுமிருந்து சீறிட்டுக் கிளம்பிய ஆர்வத்தை அணைபோட முடியாமல் தி. வி. வேலுப்புள்ளை போன்றோர் பாராட்டும் அளவிற்குப் படைப்புகளைத் தந்த சாரல்நாடன் எழுபதுகளிலே இன்னால் முன்னுடையிட்டார். ஒரு தசாப்த காலம் எதையும் எழுதாமல் ஒதுங்கியிருந்த சாரல்நாடனின் எழுத்தாற்றலை உணர்ந்து அவர் இப்படி ஒதுங்கியிருப்பது எத்தகைய இழப்பு என்பதை மகிழ்து மீண்டும் அவரை இலக்கிய உலகிற்கு இழுத்து எழுத வைத்தது மலையக கலை இலக்கியப் பேரவையாகும்.

மீண்டும் எழுத்துவகை காலத் தடம்பதித்த சாரல்நாடன் மலையக எழுத்தாளரை ஒன்று தீர்ட பேரவையின் தலைவராக செயல்படத் தொடங்கினார். என்பதுகளில் பழைய வேகத்துடன் எழுத

தொடர்ச்சினார். மலையக மக்களின் நேசிப்புக்கும் விருப்புக்கும் உரியவரான மனித நேயறிக்க மலையக மக்கள் கவியணி சி. வி. நின் பண்டுக் ஆற்றலை இன்றைய தலைமுறையினர் அறியும் வண்ணம் சி. வி. சில சிந்தனைகள்' என்ற படைப்பைத் தந்தார்.

இந்த நூலின் முன்னுரையில் 'நான் எழுதியதை விட எழுதாத விருத்த காலப்பகுதியே அதிகம், எழுத்து என்பது நெருப்பைப்போல, அது ஏந்தேநாமும் ஜவாஹரை விட்டு எரியாவிட்டாலும் அனலாய், கனலாய், தழுவாய் தொடர்ந்து நிறு புத்து நிற்கும் தன்மையுடையது.

இயந்திரங்களுக்கு மத்தியில் இயந்திரங்களைப் போன்று மனி தர்களுடன் தொழில் புரியும் நான் என்னையும் இயந்திரமயமாக்கி விடாயலிருக்க இலக்கியத்திடம் தஞ்சும் புகுவதை நாளாந்தும் பழக்க மாக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்' என சார்வதான் குறிப்பிடுகிறார்.

மலையக எழுத்தாளர்கள் யாரும் ஆர்வம் காட்டாத ஆய்வுச் சூறைகளில் அக்கறைகாட்டினார். ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதுவாய் இயந்திரமயமாக்கி விடாயலிருக்க இலக்கியத்திடம் தஞ்சும் புகுவதை நாளாந்தும் பழக்க மாக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்' என சார்வதான் குறிப்பிடுகிறார்.

தேவீக்கள் பற்று பற்று புக்களில் மகரந்தத்தைச் சேர்ப்பது போல, நூல் நிலையங்களைத் தேடிப் போனார். கொழும்பு கேசிய கலாத்துக்கூடம், நூதனசாலை நூலகம், கண்டி சத்தியோதய நூலகம், துவிவாயியா நூலகம் போன்றவற்றில் இருந்த அரிய நூல்களைத் தேடிப் படித்தார். தேவீ கலாத்துக்கூடத்தில் பழுத் தீர்க்கைகளையும், றாண்சார்ட் போன்றவற்றையும் நூனுகி ஆராய்ந்தார். மாதக் கணக்கில் வீவு எடுத்து ஆங்கில, தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் குறிப்பெடுத்தார். காலை கலாத்துக்கூடத்தில் சென்றால் மாதம் கூடம் பூட்டும் வரை செயல்படுவார். இதனால் தொழிலையும் இழக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அவரது தேடலின் அறுவடைதான் தேசுபக்தன் கோ. நடேசுய்யர்' என்ற மலையகத்தின் மாமனிதரைப் பற்றிய நூல்.

ஒரு காலத்தில் மலையகம் பற்றிய தகவல்களை ஆய்வாளர்கள் பத்திரிகையாளர்கள், பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் மக்கள் கவியணி சி. வி. வேலுப்பிள்ளையிடம் தேடிச் சென்று கேட்பது வழக்கம். இன்று நம்மிடையே சி. வி. இல்லாத காலகட்டக்கில் அத்தகைய குறையை நிறைவு செய்வால் சாரல்நாடன். மலையகம் பற்றிய திறையத்துக்கையையும், ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் ஆயிரக்கணக்கான நூல்களையும் சேகரித்து வைத்துள்ளார். தமிழில் மாத்திரமல்லாமல் அவர் போது ஆங்கிலத்திலும் இவர் எழுதி வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. அவ்வப்போது சில மொழிபெயர்ப்பு நூல்களையும் செய்துள்ளார். சாரல்நாடனின் எழுத்துக்கள் தென்றவாக வீசி புயலாகச் செய்துகொண்டு வைத்து வைத்து வேண்டும்.

'சமுகேசரி' பொன்னையா நாற்பதாவது நினைவு தினம் ஒரு பார்வை

பொன். பாலகுமார்

சமுகேசரிப் பொன்னையா 1951இல் மறைந்தார். சமுகேசரிப் பத்திரிகை 1957இல் நின்றுவிட்டது, 1977இல் அவரது திருமகள் அழுத்தகழும் கைமாறி விட்டது. அவர் பாடுபட்டு ஆக்கிய வைத் தியசாலை பறிபோய்விட்டது. தமது நிலத்திலே அவர் கட்டிய மத்திய எல்லாரிக்கு அவர் பெயர்கூட இடப்படவில்லை. அவரிடம் பொருள் வரையிட ஸ்தாபனங்கள் அவர் பெயரையும் மறந்து விட்டன. ஆனால் சமுத்து எழுத்தாளர் சமூகம் சமுகேசரியின் தொண்டையும், திரு. நா. பொன்னையா அவர்களின் பெயரையும் மறந்துவிடவில்லை. (ஒரு சிலர் அந்தப் பொற்காலத்தைக் கூட மறக்கடிக்க முயல்கிறார்கள்) யார் மறக்கடித் தாலும், மறவாது விட்டாலும் அவர் பெயர் சொல்ல குரும்பிசிட்டி சன்மார்க்க சபை இருக்கிறது. அவர் நினைவு சிறப்பாகக் கொண்டாடி வருகிறது. இவ்வாறு இரசிகமணி கனக செந்தி நாதன் தனது 'என் கதை' என்ற நூலிலே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கடந்த 31-3-91 அன்று காலை நல்லார் கம்பன் கோட்டம் எழுத்தாளர்களாலும், தமிழ்பிமானிகளாலும், குரும்பசிட்டி மக்களாலும் நிரம்பியிருக்கிறது. 'சமுகேசரி' பொன்னையா அவர்களின் நாற்பதாவது நினைவு தினம், குரும்பசிட்டி சன்மார்க்க சபையினரால் கொண்டாடப்படுகின்றது. நிகழ்வு காலை ஒன்பது மணிக்கு ஆரம்பமாகத் திட்டமிடப்பட்ட போதும், காலவர்த்தமானங்களால் ஒரு மணி நேரம் பிந்தியே தேவாரத்துடன் ஆரம்பமாகிறது.

வரவேற்புரை வழங்கிய சபையின் இணைச் செயலாளர் சி. கௌரிபாலன் தனதுரையில் தமது சொந்த மண்ணை விட்டு இடம் பெயர்ந்து, உடன் உள் ரீதியர்கப் பாதிக்கப்பட்ட குரும்பசிட்டி மக்களுக்கு வேண்டிய நிவாரணப் பணிகளை ஒரு புறத்தே புரிந்து கொண்டு, மறுபுறத்தில் சமுத்தமிழ் மக்களின் தனித்துவமான கலை, இலக்கிய, கலாசார, பண்பாடுகளைக் கட்டிக் காப்பதிலும், பேணி வளர்ப்பதிலும் சபை முன்னின்று உழைப்பதாயும், குரும்பசிட்டி என்ற சிறிய கிராமத்தைத் தமிழுலகிற்கு தனது சேவைகளினாலும், அர்ப்பணங்களினாலும் அறிமுகம் செய்த சமுகேசரியின் நினைவு நாள் வருடந் தவறாது கொண்டாடப்படுவதனையும் குறிப்பிட்டார்.

விழாவுக்குத் தலைமை வகித்த கலாகேசரி ஆ. தம்பித்துறை தனது தலைமையுரையில், சன்மார்க்க சபையின் தாபக உறுப்பி

பேரனுக்கு இறுதி அஞ்சலி

மல்லிகையின் நீண்ட நாளைய நண்பரும், இலக்கியவாதிகளின் அன்புக்குப் பாத்திரமானவருமான நெல்லை க. பேரன் ஷெல் தாக்குதலினால் அகாவமடைந்து விட்டார். அன்னாருடன் அவருடைய மனைவி. இரு குழந்தைகளும் இறந்து விட்டனர். இந்தத் துயரச் சம்பவத்திற்காக மல்லிகை தனது ஆழ்ந்த நுக்கத்தைத் தெரிவிக்கின்றது.

4 - 8 - 91— அன்று கம்பன் கோட்டத்தில், பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி தலைமையில் அன்னாருக்கு ஓர் இரங்கல் கூட்டம் நடைபெற்றது. பல எழுத்தாளர்கள், அரிமானிகள் ஆக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டு தமது இறுதி அஞ்சலியைத் தெரிவித்துக் கொண்டனர்.

— ஆசிரியர்

ஏர்களில் முதன்மையானவராக ஈழகேசரிப் பொன்னையா திகழ்ந்தமையைச் சுட்டி சன்மார்க்க சபையின் நோக்கங்களையும் சுருக்கமாக விளக்கினார்.

இதனையுடுத்து, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்து நுண்கலைப் பீடத் தலைவரும், தமிழ்ப் பேராசிரியருமான கார்த்திகேச சிவத்தம்பி அவர்கள் “யாழ்ப்பாணத்தில் ‘தொடர்பும்’ பங்பாடும், 1930 ஆம் தசாபத்தது ஈழகேசரிப் பத்திரிகையைத் தள மாகக் கொண்ட ஒரு தொடர்பியல் நோக்கு” என்ற பொருளில் நினைவுப் பேருரை திகழ்த்தினார். அவர்தனதுரையில்,

சேர், பொன்னம்பலம் இராமநாதனையே தனது பிரதான முன்மாதிரியாகக் கொள்வதாகக் கூறிக்கொண்ட ஈழகேசரி, அவரது சமூக நிலைப்பாடுகளை எதிர்த்து நின்ற வாலிபர் காங்கிரஸை ஆதரித்தது மிக முக்கியமானதொரு விடயமாகக் குறிப்பிட்டு சமாசனம், சமபோசன விடயத்திலும், தீண்டாமை ஓழிப்பு விடயத்திலும் ஈழகேசரிப் பொன்னையா காந்திய நிலைப்பாட்டையே எடுத்துக் கூறினார் எனக் குறிப்பிட்டார். அத்துடன் ஆரம்பத்தில் ஈழத்துத் தாநிலீக்கிய பாரம்பரியம் பற்றிய கட்டுரைகளும் பின் படிப்படியாக நவீன தமிழிலக்கியங்களும் பிரசரமாகி யைத்த தொட்டு ஈழகேசரியில் வெளிவந்த தமிழிலக்கியம், பண்பாடு பற்றிய கட்டுரைகள் பாரப்பரியத்தையும் நவீனத்துவத்தையும் சமயங்களையில் வைத்துப் பார்க்கும் மனப்பாங்கைக் காட்டுகின்றன எவும் வலியுறுத்தினார். இறுதியில் ஈழகேசரியின் வரலாறு நினைவு நமது சமூகத்தின் வரலாறும் அதன் அசைவியக்கப் பண்பு இரகசியங்களும் நிறைய உள்ளன என்றதோடு அவற்றை அவ்வத்துறைக்குரிய ஆய்வு முறைகளுக்கு ஏற்ப வெளிக் கொண் வருவது அவசியம் என்றார்.

திரு. ஏ. ரி. பொன்னுத்துரையினது நன்றியுரை நிகழ்த்தப்பட்டது. தேந்தீர் விருந்துடன் விழா நிறைவு பெற்றது. விழா முடிவில் பேராசிரியரின் நினைவுப் பேருரை அவையினருக்கு நூல்வடிவில் வழங்கப்பட்டது.

முரளிதரனின் புதுக்கவிதைப் படைப்புகள்

இரு மதிப்பீடு

செ. போத்திசெட்டி

மரபு மாதாளின் மடியில் சாய்ந்து ஏதுகை மோனேச் சோலைக்குள் சந்தக் கவிகளால் சிறக்கிப்பது தனக்கு ஜீவனுள்ள சந்தோசமே. ஆனாலும், சமூகத்தின் விரிசலைக் காட்டவும், உறங்கிய மக்களைப் பாட்டால் தாலாட்டாமல் ஆட்டாமல் எழுப்பிடவும் புதுக் கவிதையைத் தாம் ஒரு வரப்பிரசாதமாகக் கருதுவதால் அப்புதுக்கவிதைப் புத்திரனைத் தேரேற்றி இப்போது அழைத்து வருவதாகக் கூறும் கவிஞர் க. முரளிதரன் மலையகத்தின் எதிர்பார்ப்புக்குரிய இளங் கவிஞர்கள் அணியில் முன்னிறபவர்.

இவர் கவிதைப் படைப்புகள் இரண்டினைக் கருத்தூன்றிப் படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு அண்மையில் கிடியிது. அவை பின் வருமாறு 1. தீயாக யந்திரங்கள் 2. தீவக்த்து ஊமைகள்.

தீயாக யந்திரங்கள் 1986 ஆம் ஆண்டு நூல் வடிவம் பெற்ற போதிலும் அதில் இடம் பெற்றுள்ள பெரும்பாலான கவிதைகள் 8 க்கும், 83 க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் எழுதப்பெற்றனவை. ‘தீவக்த்து ஊமைகள்’ 1990 மே ‘கொழுந்து’ இலக்கிய சஞ்சிகையில் வெளியான போராட்ட வரலாறு கூறும் உயிர்துடிப்புள்ள ஒலியம்.

முதல் தொகுப்பில் சாம்பல் மேட்டுச் சமாதானங்களிலிருந்து ஏழைப்பகும் வரை கவிஞரின் பார்வை பரந்துபட்டு நிற்கிறது. இரண்டாவது கவிதையில் கவிஞரின் சமூகப் பொறுப்புணர்ச்சி தலைதுருக்கி நிற்கிறது. எம்மனவில் இரண்டுமே அக்கரைப் பச்சைக்குச் சான்றாக அமைகின்றன.

நூற்றாண்டு விழா எடுத்து பார்த்தையைப் போற்றும் நாடும் ஏடும் அவரது கருத்தைச் செயலாக்கும் முயற்சியில் தகுந்த கவனம் செலுத்தாது இருப்பதைக் கண்டு வெளுங்கட உள்ளம், கூட்டங்கள் தோறும் அவல்காக மெல்லப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ‘பாரதி’ இன்று மட்டும் (நீ) இருந்திருந்தால் வார்த்தை நியூட்ரோனும் வந்தேயீருக்கும் என்று கூறுவது ஏற்படையதுதானே!

‘உழைப்பின் பெருமை கூறும் உண்ணதச் சித்திரங்கள்

இலங்கையின் மொத்த தேசிய வருமானத்தில் 67 சதமான தோட்டத் தொழிலாளரின் கரவற்ற கருத்தைப்பால் வருகிறது. இருப்பினும் அத்தொழிலாளர்கள் ஒண்ட ஒட்டைக் காம்பராக்களும், உடுத்த ஒட்டுப்போட்ட துணிகளும் தவிர வேறில்லை. அவர்களின் அன்றாட வாழ்வுக்கான குறைந்த பட்சத் தேவைகள் கூட நிறைவு செய்யப்படவில்லை. இந்நிலையில் அம்மக்களின் உழைப்பின் பெருமையை உரத்துப் பேச வந்த கவிஞர்,

எங்கள் செவ்விரத்தம்
 வியர்வையும் பெருக்காகவும்
 எங்கள் செவ்விரத்தம்
 இனம் பச்சைக் கொழுந்தாகவும்
 எங்கள் செவ்விரத்தம்
 தளிராகவும்
 எங்கள் செவ்விரத்தம்
 மண்ணிறத்தில் வாட்டப்பட்ட
 கருவண்ணத்தில் தூளாகவும்
 மாற்றமுறும் தேயிலை ‘இறுதியில்’
 என்றும் எங்கள் இரத்தம் இருப்பதனால்
 கிவதும் செஞ்சாயமாய் முடிசிறது.

எனக் கொல்திரார்.

கொந்தளிக்கும் இவ்வணர்ச்சியின் மற்று மொரு வெளிப்பாடாக ‘நகங் கொண்ட தல்லாள்’ என்ற கவிதையில் வரும் ‘உன் உழைப் பின் மகத்துவம் — புனிதம் இவைகளை இந்த நாடு உணர்ந்தால் தேநிரைக் கூடத் தீர்த்தமாய் அருந்த வேண்டும்’ என்ற வரிகள் அமையவில்லையா? இவ்விரண்டு கவிதைகளும் உழைப்பின் உண்தத்தை உணர்த்தவறிய உப்பரிகை உலுக்குகளின் மரமண்டையில் பலங்கொண்டமட்டும் அடித் துணி போல அல்லவா இருக்கின்றது.

கந்தது கல்வி

கல்வி பற்றிய கவிதைகள் இரண்டு. 1. கற்றதனாலாய்—
 2. இந்தப் பழம் புளிக்கும். இவ்விரண்டுமே இருந்து கெடுக்கும் கல்வி குறித்து ஏழுந்தவைதான். வேலை தொலைவிலே எத்த தெரிந்தபின், கற்றதனால் ஆய பயன் வீதியளிப்பாகவும் வெறும் அங்கலாய்ப்புகளாகவும், முடிசிறது. இந்திலையில் நம் வருங்காலச் சந்ததிகளுக்கு சூித்திருக்கும் விடிவுகளைத்தானே கடன் தர இயலும் என்னும்போது இளைய தலைமுறையின் கணவுகள் கூகு நூறாகச் சிதைந்து போவது சித்தரிக்கப்படுகிறது.

பாடங்கள், பாடவிதானங்கள் எனும் ஆடைகளைப் பலமுறை மாற்றிக் கொண்ட ‘கல்வி நிர்வாணம்’ கற்பிக்கும் முறையிலும், கல்விக் கூடத்திலும் காலத்திற்கேற்ற மாற்றங்களைக் கொண்டு வரத் தவறநிட்டதால் கல்விப் பழம், தொட்டத்து இளைஞர் கணக்குப் புளித்துப் போனதாகக் கருகிறார்.

இனப் பூற்று இங்கே!

குடிப்பழக்கத்திற்கு அடிமையாகி தம் அந்றாட வாழ்வை மென்மேலும் நரமாக்கி வரும் தொழிலாளத் தொழிலை நோக்கி ‘போதை’ மதுவில்லிட மழுவையில் அதிகம், ‘இனப்பு’ பாட்டிலில்லிட பாட்டினில் அதிகம் எனக் கட்டி ‘உன் கவலைகளைக் காற்றோடு கல்க்கவிடு’ எனக் கைதியின் கைதியிடம் பேசுவது நான்குசப் பிடித்து உலக்குகின்றது.

இன்னுமொரு மௌனதவம்

கடையை மட்டுமின்றி, தேசத்தின் கொற்றக் குடையையும் சமக்கும் சுகோதரர்களும், சுகோதரிகளும் யைக் காம்புரா இருளிக்

இன்னும் குருவேதுக்கிரத்தை மனதளவிலும் நினைத்துப் பாரிக்காத தர்ம புத்தரர்களாகவும் — புத்திரிகளாகவும் வாழ்ந்து வருவதை வேறென்றென்று கொல்வது.

வியர்வையையும், ஒட்டைகளும் உணர்வில் பட்டுத் தெறித்த கூரிய சொல்லம்புகள்.

‘புல்லுருவிகளே புகழ்மாலை யாருக்கு?’

வர்க்கப் போரில் பங்கு பெறாது விலகிச் சென்ற திபாக யந்திரங்களான ‘பழனியப்பர்களுக்கு’ புகழ்மாலை குட்டிப் பாராட்டும் புல்லுருவிகளை அடையாளங் காட்டவந்த கவிஞர் உண் போன்ற தியாகிகளுக்கெல்லாம் சிலை வைத்தால் தேயிலைகளை எங்கே நடுவது? எனக் கேட்டுத் திடுக்கிட வைக்கிறார்.

யாருக்காகச் சொன்னார்?

‘பட்ட துங்பம் போதும் இனித் துங்பப்பட இயலாது’ எனப் பாரதம் வந்த அகதிகள் கறினரா இல்லையா! விழுது விட்ட மரங்களன்றி, விழுது விடும் மனிதருக்கும் வீழ்ச்சியில்லை என்பதைத் தம் வாமனரூபச் சேவையால் உணர்ந்து ‘இனிப்பட மாட்டிடன்’ என எழுதினாரா? யாருக்குத் தெரியும் அவர் உள்ளநிலை

உங்கேவைகள் விழுது பதித்து விட்டதை
 உணர்ந்தபின் தானோ பட்டுப் போகமாட்டேன்
 என்பதை ‘இனிப்பட மாட்டேன்’ என எழுதினாயோ?

இடைவெளிகள் குறைந்ததா? நீண்டதா?

தமிழ் பேசும் சிற்றினத்தவர் மீது தொடுக்கப்பட்ட தாக்குதல் களுக்கிடையே உள்ள கால இடைவெளிகள் குறைந்து சிங்கள— தமிழ் இன மக்களுக்கிடையே இடைவெளிகள் நீண்டு வளர்வதை

58, 77, 81, 85 பார்த்தாயா சினேகிதனே!
 இடைவெளிகள் குறைந்து குறைந்து எழியிடையே
 இடைவெளிகள் நீண்டு நீண்டு.....

எனக் கூறி நம் இதயத்தில் ஆழமாகப் பதிய வைக்கிறார்.

இக்கவிதைத் தொகுப்பில் சொல்லங்காரத்தில் பொருள் சோடையாகி நீற்கும் இடங்களும் உண்டு. ‘போபாலின் புதைகுழி னன்’ கவிதையிலும், ‘பல்லாண்டு வாழ்க்’ கவிதையிலும் இவை துலக்கமாகத் தெரிகின்றன.

“இன்னைவதாம் கவி எழுத ஏற்ற பொருள் என்று பிறா சொன்னவற்றை நீர் திருப்பிச் சொல்லாதீர்” எனக் கூறிய ஈழத்து மஹாகவி,

“இன்றைய காலத்திருக்கும் மனிதர்கள்
 இன்றைய காலத்தியங்கும் நோக்குகள்
 இன்றைய காலத்திழுப்புகள் எதிர்ப்புகள்
 இன்றைய காலத் திக்கெட்டுகள்”

நுயிய கவிதைகளில் இடம்பெற வேண்டும் என்றார். பாடு பொருள் புதிது புதிதாக அமைதல் வேண்டும். ‘காம வடிகால்களுக்கு’ இனி இங்கு இடம் அளித்தல் கூடாது.

தீவக்த்து ஊனமகள்

நாற்பதுகளில் தொடங்கிய போராட்ட அலை, மலையகத்தில் இன்றும் ஓயவில்லை. கி. பி. இரண்டாயிரத்திலும் அதற்குப் பின் னும் அது ஓயப் போவதில்லை. ஆகவே அப்போராட்ட உணர்வுகளின் கூர்மை மழுங்கடிக்கப்படாமல் போத்து வளர்க்கப்பட வேண்டும் அதனால்தான்,

“அன்று இந்தப் பாரதிகளுக்கு எதிராகத் தூக்கப்பட்ட துப்பாக்கிகள் இன்னும் கீழே வைக்கப்படவில்லை” என்கிறார் கவிஞர்.

தியாக வேள்வியில் தங்களை ஆகுதியாக்கிய ஜீவ வைரங்கள் வரலாற்றை முன்று நிலைகளாகப் பகுக்கலாம்.

1. தொழிற் சங்கப் பாதை அமைக்கப் போராடியவர்கள்.
2. எதிர்ப் புரட்சியாளரின் முதல்திரையை கிழித்தெறியப் போராடியவர்கள்.

3. மொழி உரிமை காக்கும் போரில் உயிர்ப்பவியானோர்கள் சாமிமலைச் சாரவில் தொடங்கிய வேப்பந் தூறல்கள் லெண்னிபாத மலையில் முளைவிட்டு டய்க்மலில் தழைந்தெழுத்து நல்ல தண்ணீயில் அரும்புவிட்டு அக்னியில் பூப்பூத்து மணம் பரப்புகிறது.

கருவாட்டில் நெளியும் பூச்சிகளுக்கு இந்நறுமணத்தைத் தாங்க முடியுமா? முடியவே முடியாது! ஆகவே கெடுப்பார் கொண்டு தொடுத்தார் யுத்தம். ‘தலையாட்டும்’ பொம்மைச் சங் கழும் எடுப்பார்கைப் பின்னைச் சங்கமும் தோற்றுவித்து போர்முகத்தில் அடலேறுகளைக் கொன்று குவித்தார்! குவிக்கின்றார்! நயவஞ்சுக்கப் பாம்புகளை. பசந்தோல் போர்த்திய புளிகளை, கோமாளிக் குன்று நரிகளை, அடையாளங் கண்டு கொண்ட தொழிலாளி வர்க்கம் தொடர்ந்து போராடி வருகிறது. இடையிலே சில பசப்பு வார்த்தைகள், அதிலே சொக்கிய சில பேர்களுக்கு மயக்கம். இருந்த போதிலும் தொழிலாளி வர்க்கம் மீண்டும் தன்னுணர்வு பெற்று நடைபோடும் என்ற நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடே இக்கவிதை!

லெட்குமண்ணைத் தேர்தல் திருவிழாவின் போது துண்டு துண்டாக்கி தோளில் கமந்து கூவிக் கூவி தோட்டந் தோட்டமாய் விற்ற போது, அதை வாங்கித் தின்று வாக்களித்த பாவத்திற் கான தண்டனை இன்னபூம் முடியவில்லை என்ற வரிகளும், தியாகத்திற்கே அடசரங்களாக விளங்கி, நீங்கள் வாழ்வதற்காக, செத் துப்போன இவர்களைக் கொண்டு – இனி மாவட்ட சபைப் போர் வையில் மண்கட்டிகளைப் பொன்கட்டிகளாக்கும் இரசவாதம் புரியப்போகிறார்கள்!

எச்சரிக்கை! நன்பர்களே! எச்சரிக்கை! என்ற வரிகளும் என் நெஞ்சில் படிந்தவையாம்.

வளரும் கவிஞரான முரளிதரணிடம் ஆழமான பார்வையும் அறிவார்ந்த கலைத்திறனும் உள்ளன. சொற்பஞ்சம் காரணமாக சொற்றேர்வுக்கு வழியில்லாது போய்விடுகிறது. இனிவரும் காலத் தில் அவர் நிறையப் படிந்து நிறைய எழுதவேண்டும்:

யாழ்ப்பாண

ஓவியக்கலை வரலாற்றில்...

சோ. கிருஷ்ணராஜா

1. யாழ்ப்பாணம் ஓவியக்கலையின் முன்னேற்றி எஸ். ஆர். கணக்கை (1901 — 1964)

யாழ்ப்பாண ஓவியக்கலை பெரும்பாலும் கல்வியோடும், பாடசாலைகளோடும் தொடர்புடைய கலைஞர்களாலேயே இன்றுவரை வளர்க்கப்பட்டு வந்துள்ளது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள மூத்த ஓவியர்கள் அனைவருமே கல்லூரி ஆசிரியர் ஓராக, ஆசிரிய கலாசாலையினரையாளர்களாக இருந்தவர்களேயாவார்கள். சுதந்திரத்திற்கு முற்பட்ட காலத்துப் பாடசாலையமைப்பில் ஆங்கிலேயர்களே வித்தியாதிகாரிகளாக இருந்தனர். ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலைகளிலும், பாடசாலைகளிலும் ஓவியப்பயிற்சி இக்காலத்தில் குறிப் பிடத்தக்க முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றிருந்தது. சித்திர வித்தியாதிகாரிகளில் சி. என். வின்சர், டபின்யூ. ஜே. ஜீ. பீலிங் என்போர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களின் துண்டுதலாலேயே வருவாயை இலக்காகக் கொண்டே ஓவிய ஆசிரியர்களும் ஓவியர்களாக, கலைஞர்களாக மாறினார்.

வின்சரின் துண்டுதலால் ஓவியத்தை தன் ஜீவயோபாயத் தொழிலாக வரித்துக் கொண்ட எஸ். ஆர். கணக்கை, 1938 ல் வின்சர் சித்திரக்கழகம் என்ற ஓவியப் பயிற்சியகத்தை ஸ்தாபித்து 1955 ம் ஆண்டு வரை இயக்கினார். யாழ்ப்பாண ஓவிய வரலாற்றில் வின்சர் ஆட்கிளப் இயங்கிய காலம் ஒரு மறுமயர்ச்சிக் காலம் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. கைவத் தமிழ் பாரம்பரியத்தில் கலைகள் என்றும் ஆலயங்களைச் சார்ந்தே வளர்ந்து வந்துள்ளன. ஓவியமும் இதற்கு விலக்கல். ஆலய குழுவில் சமயம் முதலிடம் பெற்றது. கலைகள் இரண்டாமித்தைப் பெற்றன. இதனால் கலை கலையாகப் பரிணமிக்காத நிலைமை காணப்பட்டதென்னாம். ஓவியக்கலை இன்று வளர்க்கிக்கு வேண்டிய கட்டுப்பாடற்ற தன்மையைப் பெற்றியாதிருந்தது. அக்காலத்து யாழ்ப்பாணச் சைவச் குழுவும், சமயக் கட்டுப்பாடுகளும் நாவலர் மரபுச் சௌல் வாக்குட்டிட்டிருந்தது. எஸ். ஆர். கே. பிள் வின்சர் ஆட்கிளப் ஓவியத்தை அதன் ஆலயம் சார்ந்த குழுவிலிருந்து பிரித்து வெளிக் கொண்டு வந்தமையினாலேயே அக்காலத்து ஓவியக்கலையின் மறுமலர்ச்சிக் காலமாயிற்று என்னாம்.

“யாழ்ப்பாணத்தில் சித்திர நுண்கலையை தன்னுயர் வொப்பற்ற கலையாக மினிரச் செய்த பெருமை இவர்களுக்கு

கேடுக்கு (எஸ். ஆர். கே.), பலபல இடாகளிலும் சித்திர நுண்களைச் சங்கங்களையாக்கி அக்களவில் பெரிதும் ஆர்வ முடையோரை ஊக்கி, கலைக் காட்சிகளைப் பலவிடங்களிலும் ஏற்படுத்தி சாதாரணமான தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் சித்திரத்திற்குப் புத்துயிர் கொடுத்த பெருவள்ளல் இவரேதான்.

1938 மார்ச்சில் கோப்பாயில் தொடக்கப்பட்ட வின்சர் ஆட்சியில் ஆரம்பத்தில் ஏற்குறைய முய்பது மாணவர்களைக் கொண்டிருந்ததாய் அ. இராசையா குறிப்பிடுகிறார். எஸ். ஆர். கே. யின் வழிகாட்டிலில் ஒவியப்பயிற்சியில் ஈடுபட்டவர்களில் அ. இராசையா, எம். எஸ். கந்தையா, கே. கணக்கபாதி, கு. நடராசா, க. இராசரத்தினம் ஆகியோர் பின்னாலில் புகழ்பெற்ற ஒவியர்களாக பரிசீலித்தனர். நகைக்கவை நடிகரும். நாடகத் தயாரிப்பாளருமான 'சானா' ஏம் வின்சர் ஆட்சியில் இனப்புடன் தொடர்புடையவராயிருந்தார். வின்சர் ஆட்சியில் வளர்ச்சிக்குத் தூண்டிதலாகவும், பக்கபலமாகவும் இருந்தவர் டபிஸ்ட். ஜே. ஜி. பீவிங். முதன்முதலில் யாழிப்பாணத்தில் தெல வர்ணங்களைப் பயன்படுத்தி ஒவியம் வரைவதை அறிமுகப்படுத்தியவர் எஸ். ஆர். கணக்கபை.

கோப்பாயைச் சேர்ந்தவரான எஸ். ஆர். கணக்கபை (1917 – 1919 ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் மாணிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் ஒவிய ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார். பின்னர் சென்னை ஒவியக் கல்லூரியில் ஒவியப்பயிற்சி பெற்றபின் 1911ல் இராமநாதனால் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் ஒவிய ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றார். 1927ல் வடக்குக், கிழக்கு மாகாண ஒவியக்கல்விப் பரிசோதகராக பதவியோற்று 1957ல் ஒவ்வு பெற்றார். யின்சரின் வழிகாட்டிலை ஒவியக் கலைஞராய்ப் பரிசீலித்த எஸ். ஆர். கே. இலங்கை ஒவிய வரலாற்றில் புகழ்பெற்ற '43' குழுவின் அங்கத்தினராக இருந்தவராவார். எஸ். ஆர். கேயின் பெரும்பாலான ஒவியங்கள் தக்க கவனிப்பின்றி அழிந்துபோய் விட்டன. இன்று பார்வைக்குக் கிடைக்கக்கூடியதாயிருப்பது ஒரு நிகழ்ச்சிக் கீத்திரிப்பு ஒவியமும், ஒரு நிலக்காட்சி ஒவியமும், நான்கு பிரதிமை ஒவியங்களுமானும்.

எஸ். ஆர். கே. யின் நிகழ்ச்சிக் கீத்திரிப்பு ஒவியமான 'இருட்டிடிப்பு' (தெலவர்ணம், வரையப்பட்ட ஆண்டு தெரியவில்லை. 1940 இற்கும் 1950 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வரையப்பட்ட தாயிருக்கலாம்). இரண்டாம் உலக யுத்தக்கால வீதியோரக் காட்சியைச் சித்திரிக்கிறது. இருட்டிடிப்புக் காட்சியில் தெருவிளக்கின் மங்கல் வெளிச்சம் தெருவில் வட்டவடிவமாக விழுந்திருப்பதும், இருஞும் அமைதியும் ஆகிரமித்திருப்பதும் சிறப்பாக வெளிக் காட்சிப்பட்டிருக்கிறது.

நிலக்காட்சிக் கீத்திரிப்பான கடற்கரைக் காட்சி (தெல வராம். வரையப்பட்ட ஆண்டு தெரியவில்லை), இன்று ஒவியர்

அ. இராசையாவிடம் உண்டு. மங்கல் வர்ணப் பிரபோகத்தைக் கொண்டுள்ள ஒவியோவியம் மனப்பதிவு வெளிப்பாடாக காணப்படுகிறது. ஒவியன் தன் முயற்சியால் தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள ஒவியம் வரைதல் வேண்டும்' என எஸ். ஆர். கே. ஒரிடத்திற் குறிப்பிட்டது இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

பிரதிமை ஒவியங்களில் சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்ற எஸ். ஆர். கேயின் பிரதிமை ஒவியங்களில் ஒன்று 'நாவலர்' பிரதிமையாகும். இது இன்று நிராவியடிப் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு மேற்கொக்கள் நாவலர் மண்டபத்தில் காணப்படுகிறது. இவை தவிர அருட்தந்தை லோங் அடிகளாரின் பிரதிமை ஒவியமும், எஸ். ஆர். கேயின் மகனின் இளமைக்கால பிரதிமை ஒவியமும் குறிப்பிடத் தக்கன. திருமுக கிருபானந்த வாரியாரின் பிரதிமை ஒவியம் ஒன்றாற்றும் எஸ். ஆர். கே. வரைத்தாராம். இல்வோவியம் பற்றிச் செவ்யானதொடு குறிப்பு உண்டு.

"திருமுக கிருபானந்த வாரியார் இலங்கை வந்திருந்த பொழுது யாழிப்பாணத்தில் எஸ். ஆர். கேயின் வீட்டிலும் விருந்தினராய்த் தங்கியிருந்தாராம். அப்பொழுது எஸ். ஆர். கே. வாரியாரின் பிரதிமை ஒவியம் ஒன்று தீட்டி வாரியாரிடம் காட்டிய பொழுது, வாரியாரின் வாயிலிருந்து எத்தனை பாராட்டும் கிட்டவில்லை. இதனால் எஸ். ஆர். கே. மனம் வெதும்பியிருந்தார். பின்ஒருநாள் ஒவியர் இராசரத்தினம், எஸ். ஆர். கேயின் வீட்டில்தாகுச் சென்ற பொழுது வாரியாரின் பிரதிமை ஒவியத்தை லிலாகித்துப் பாராட்டினார். அதற்குப் பதிலாக எஸ். ஆர். கே. 'வாரியார் வாரிக் கொள்ள வந்தவர்: வாரி எடுக்கவுமில்லை. வாரிக் கொடுக்க வுமில்லை' என கவித்துவமாகத் தன் கவலையை வெளியிட்டுச் சிரித்தார்."

எஸ். ஆர். கே. நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரது பிரதிமை ஒவியத்தையும் வரைந்தார். இன்று இல்வோவியம் கிடைக்காத பொழுதும், இதனைப் பார்த்து நயந்த ஒவியர் மு. கணக்கபை. சோமசுந்தரப் புலவரின் ஆழுமையை, எஸ். ஆர். கே. முழுமையாக வெளிக் கொண்டுவருகிறார் எனக் குறிப்பிடுகிறார். ஒவியத்தைப் பார்த்து மலிந்த புலவர் பின்வரும் பாடலைப் பாடினார்.

பார்த்தவுடன் உள்ளே படமாக்கும் தூரிகைக்கோக் கேரத்தவுடன் கிழியில் சித்திரமாம் — கூர்த்த

கலையோர் வியக்கும் கனகசபை போல
இலைபோ வியப் புலவர் இன்று.
ஒன்றுபோ லொண்றை உருற்ற உலகருளும்
மன்றல் மலரோனும் மாட்டானால் — நன்று
கனகசபை யென்னும் கலைவல்லோன் செய்தான்
எனதுருப் போல் மற்றொன்றை இன்று.
பொன்னிங் சபைக்குருவும் அச்சபையின் அதிபதியும்
இன்னுமுள இராசையனும் இசைந்துள்ள மற்றோவியரும்
மன்னுசீர் வின்சர் ஓவிய மன்றும் வழமுற்று வாண்புகழ்
மன்று பலகாலம் பார்புகழ் வாழியவே — 4

இன்று அழிந்துபோயுள்ள சோமசுந்தரப் புலவரின் ஓவியம் 19'0ம் ஆண்டு வரையப்பட்டது. எஸ். ஆர். கே. தன் இளவுயில் சாவகச்சேரியைச் சேர்ந்த சின்னையா மாஸ்டரிடம் ஓவியம் பயின்றார். சின்னையா மாஸ்டர் உலர்பச்சை வர்ணத்தைப் பயன்படுத்தி சிறப்பாக ஓவியம் வரைவாராம். சென்னையில் எஸ். ஆர். கே. பிரதிமை ஓவியப் பயிற்சிபெற்ற தூண்டுதலாயிருந்தவர் லோட்டன் என்ற புகைப்படக் கலைஞராவார். இன்று எஸ். ஆர். கேயின் ஓவியங்கள் பல இல்லாவிட்டாலும், 'மன்கருத்தை வெளிப் படுத்தும் சித்திரங்களுக்கு முக்கிய இடம் கொடுத்தவர் என்றும் சித்திரக் கலைக்கே பெரும் விசித்திரத்தைக் கொடுத்தவர் இவர் என்றும் பாராட்டப்படுகின்றார்.

பிரசரம் பெறாத 'ஓவியக்கலைஞர் போட்டி' என்ற குறிப்பிலிருந்து எஸ். ஆர். கே. பற்றிய சில தகவல்களைப் பெறக்கூடிய தாயிருக்கிறது. ஆவருக்குப் பிடித்த இலங்கை ஓவியர்கள் டபிள்ஷ். ஜே. ஜி. பீலிங், ஜே. ம. ஏ. பெரேரா, ஹரிப்பிரிஸ், பி. டெரெனி யகல் என்க குறிப்பிடுவதிலிருந்து பெரும்பாலும் மேற்கூறிய ஓவியர்களது பாணியையே எஸ். ஆர். கேயும் பின்பற்றியிருந்தார் என ஊக்கிகலாம். இலக்கியம், சங்கிதம், பரதம் என்பவற்றில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தவரான எஸ். ஆர். கே. கலை பொழுது போக்குடையதாயிருத்தல் வேண்டும் என்றும், அது கட்சி, அரசியலுக்கு அப்பாறப்பட்டதாயிருத்தல் வேண்டும் எனவும் நம்பினவராவார். தனது வாழ்நாள் முழுவதும் ஓவியக்கலையின் வளர்ச்சிக்கு அற்பனித்த எஸ். ஆர். கே. யை, இருபதாம் நூற்றாண்டின் யாழிப்பாண ஓவியக்கலை முன்னோடி என அழைப்பதில் தவறொன்றுமில்லை.

2. நிலைப்பொருள் ஓவியர் ஜ்யாத்துரை நடராசா (1906 — 1988)

1930 — 40க்களில் மாணிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் ஓவிய ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய நடராசா, நிலைப்பொருள் ஓவியங்கள் மூலம் தன் கலையாளுமையை வெளிப்படுத்தியவர். எண்ணிக்கையாளில் ஏழு நிலைப்பொருள் ஓவியங்கள் மட்டுமே பார்வைக்குக் கிடைத்தன. ஓவியங்களில் படைக்கப்பட்ட ஆண்டுகள் பற்றிக் கலவல்கள் தரப்படாத பொழுதும், இவையெனத்தும் ஆகக் குறைந்தது 1947 ம் ஆண்டிற்கு முன்னரே படைக்கப்பட்டிருந்தது

வேண்டுமென ஓவியர் இராசரத்தினம் குறிப்பிடுகின்றார். ஓவியக்கலையின் தனது குரு என நடராசாவைக் குறிப்பிடும் இராசரத்தினம் வர்ணப் பயன் பாட்டில் நடராசாவின் செல்வாக்குக்குட்பட்டவர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுக்கூற்றில் வளர்ச்சி பெற்ற யாழிப்பாண ஓவிய மரவில் நடராசாவின் நிலைப்பொருள் ஓவியங்கள் குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவம் பெறுவன் இவரது ஓவியங்களில் பின்னணியமைக்கப்பட்ட முறையை அதன் வர்ணத் தெரிவு மிகவும் முக்கியமானது. ஓவியப் பொருளும் அதன் பின்னணியும் தகுந்த முறையில் வர்ணத் தெரிவைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. பூக்கொடுத்து என்ற நிலைப்பொருளில் பால்நுகர்வோர் கவனத்தை ஈர்ப்பதும், கவனச் சிதைப்பை ஏற்படுத்தாத பின்னணியும் இவரது வர்ணத்தெரிவின் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது. நடராசாவின் ஏழு ஓவியங்களிலும் ஐந்தில் நிலைப்பொருள் ரேகையால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட வர்ணப் பிரயோகத்தையும், இரண்டு ஓவியங்களில் (இதை நடேசௌனின் பிந்திய ஓவியங்களாகவிருக்கலாம்) திட்டுத் திட்டான் வர்ணப் பிரடியாகத்தையும் காணலாம். அதைத் து ஓவியங்களிலும் பிரகாசமான வர்ணப் பயன்பாடு இடம் பெற்றுள்ளது. தற்பொழித்து கிடைக்கக் கூடியதாயிருக்கும் ஏழு நிலைப்பொருள் ஓவியங்களை மாத்திரமே ஆதாரமாகக் கொண்டு நடேசை என்ற ஓவியனின் கலையாழுமையைப் பூரணமாக மதிப்பிட முடியாது போயினும், அவர் வீரல்விட்டெண்ணைக் கூடிய யாழிப்பாணத்துச் சிறந்த ஓவியர்களில் ஒருவரென்பதில் ஐயமில்லை.

பிற்குறிப்பு:-

ஓவிய ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய நடராசா தன் இளமைக் காலத்தில் நாடகங்கள் நடிப்பதிலும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். 1920 ம் ஆண்டுகளில் நவாவி சோமசுந்தரப் புலவருடன் இணைந்து 'பேரின்பவல்லி' என்ற நாடகத்தில் பெண்வேட மேற்று நடித்துள்ளார்.

(தொடரும்)

எல்லாம் பெண்கள் மயம்!

1 - 4 . 91 சமார் ஓன்பது மணியளவில் கைதடிச் சந்தியிலி குந்து கோப்பாய் வீதி வழியாக வந்து கொண்டிருந்தேன். கோப்பாய்ச் சந்திக்கு அருகாமையில், ஒரு தோட்டத்தில் பதினெட்டு வயது மதிக்கக்கூடிய இளம் பெண் ஒருத்தி துவா மிதித்துக் கொண்டிருந்தாள். இன்னொரு பெண் தண்ணீர் இறைத்துக் கொண்டிருந்தாள். இன்னொருத்தி தண்ணீர் கட்டிக் கொண்டிருந்தாள். பெண்கள் ஆண்களுக்குச் சமமாக எல்லா வேலைகளிலும் பங்குபற்றி மூன்னேறுகிறார்கள் என பதற்கு இக் காட்கி சான்று பகருவதாக இருந்தது.

எஸ். வி. தம்பையா

பதினான்கு நிமிடம்

திங்குவல்லை கமாஸ்

ஸ்டாண்டெ பஸ் அடையும்போது நான் வாயிலை நெருங்கி நின்று கொண்டேன். பஸ் தரிப்பதற்கும் நான் அப்பாடாவென்று இறங்குவதற்கும் சரியாக இருந்தது. இல்லாவிட்டால் முன்யடியிடத்து இறங்கும் தொல்லையிலேயே இரண்டொரு நிமிடங்கள் பறந்துவிடும். அவ்வளவுக்கு நேர நெருக்கடியான கட்டம்.

'டக்' கென்று இடக்கையை உயர்த்தி நேரத்தைப் பார்த்தேன். ஆறும் ஆறு. நோன்பு துறப்பதற்கு இன்னும் பதினாலே நிமிடங்கள்! ஆறு இருபதுக்குள் வீட்டை அடைந்தாக வேண்டும். ஊர் பஸ் நிற்கிறதாகவென்று கணக்களைச் சுழலவிட்டேன். தேவையான வேளைக்கு அது எப்போதுதான் நின்றது!

அவசர அவசரமாக பிறை வெற் றோல்டை அடைந்தேன். மகிழ்ச்சித் துளிர்ப்பு மனதுக்குள்! இருக்க வேண்டிய இடத்தில் ஊர்வேன் இருந்தது. நிரம்பி வழிந்தபடி அது நிற்க வேண்டுமென்ற ஆவலோடு அண்மித்த போது துக்கிவாரிப் போட்டது எனக்கு! அதற்குள் ஒரு பொம்புளையும் இன்னொரு வயதாளியும் மாத்திரிந்தான்.

பஸ்களும், வேண்களும் வருகின்றன.... போகின்றன. தொழில்களில் அலைந்த மக்கள் வீடு நோக்கி ஓடும் மாலைப் பொழுதல்லவா? அங்குமிங்கும் ஆவலோடு பார்க்கிறேன். என்னைப் போன்ற நெருக்கடிக்குடுக்கைகள் வருகின்றாள்களா வென்று..... ஏமாற்றந்தான்.

'சி இனுமொரு பத்து நிமிடம் முந்தி வந்திருந்தா இந்த மட்டுக்கு ஊட்டில்!' என்மளம் அலுத்துக் கொண்டது. பஸ் மாறி பஸ்மாறி நான்காவது வாகனம் இது. எங்களுக்குத் தானே அவசரம்..... வாகனக் காரர்களுக்கு ...'

கை மேலே உயர்கின்றது... நேரம் பார்க்கத்தான்..... ஆறு எட்டு!

வீட்டுக்குப் போய்த்தான் நோன்பு துறக்க வேண்டுமென்ற கட்டாயம் எதுவுமில்லை. ஒரு லொகிஞ்சரை வாயில் போட்டாலே ஈரி, நான் இப்புடி அவசரப் படுவதெல்லாம் கையில் இருக்கிறதே கட்லிஸ், பெற்றில் பார்ஸல்... அதற்காகத்தான். நோன்பு துறக்கும் நேரத்தில் அதைச் சுலைப்பதென்றால் ஒர் அலாதியான இன்பம். அந்த நேரம் கடந்து விட்டாலும் அதைச் சாப்பிடலாந்தான்.... ஆனால் சுவராஸ்யமில்லையே!

கை இறுக்கத்தில் இருக்கும் அந்த கட்லிஸ். பெற்றின் பொது வைப் பார்க்கிறேன். என்னைய ஊறிய வட்டவட்டமான பொட்டுக்கள். அது என்னுடைய மனையின் முகம்போல்.

ஆமாம்.... இது பெருநாளைக்கு உடுப்பு வாங்குவதற்காகப் புறப்பட்ட பயணம்.

'நீங்க ஊட்டுக்கு வாரத் துக்கு எத்தின மனியாகுமங்கி?' காலையில் மனையியின் கேள்வி.

'எப்பிழம் ஆறுமனியாகிய'

நோன்பு வைத்துக்கொண்டு அலையப் போகிறேலேயென்று அனுதாபப் படுவாள் என்று

என்னைக் கொண்டு தான் நேரத்தை நீட்டி இப்படிச் சொன்னேன்.

'அப்ப கட்லிஸ், பெற்றில் எடுத்துக்கொன்று வரேலும்..... அவளின் வேண்டுகொண்ததில்!

'செல்லேலு..... வசதிப்பட்டாக கொணுவாரேன்' பூரண எதிர்பார்ப்புக்கு இடம் வைக்காமல் இப்படிச் சொன்னேன். ஆனால் மனதுக்குள்ளோ எப்பிழிச் சரி கொணுவர வேணும் என்ற முடிவு.

பிரதான வீதியில் செல்லும் பஸ்லொன்று உறுமிக் கொண்டு தயாராகியது. அதில் சென்றால் சந்தியில் இறங்கி ஒரு அரை மைல் நடக்க வேண்டும். அப்படி நடந்து போய் வீடு சேர்வதற்கிடையில் பாங்கு சொல்லி விடும். இடையில் காண்பவர்கள் விடுவார்களா என்ன!

'நோன்பு தொறந்திட்டுப் போங்கோ..... நோன்பு தொறந்திட்டுப் போங்கோ'

அப்புறம் தட்டிலிட்டுச் செல்வது முறையா என்ன? பாங்கு சொன்னதும் எவ்வளவு சீக்கிரமாக நோன்பு துறப்பதுறானே ஏற்றம்.

அந்த பஸ் என்னைக் கடந்து செல்கிறது.

வேனுக்குள் இன்னும் இருவர்தான். அவர்களும் என்னதான் செய்வதென்று தவிப்பது எனக்குப் புரிகிறது.

அப்பொழுதுதான் வேணின் நம்பறைப் பார்த்தேன். பண்டையாலையை வேண்டான். இருவர் வீட்டில் நால்வராக அமர்த்தி, உள்ளே முடிந்தளவு அடுக்கி வெளியாலும் பத்துப்பேர் தொங்கிக் கொண்டபின்புதான் வேண்டுடைப் பண்ணும் பிரகிருதி

அவர். சூழ்சிமுறையில் காதர் நானாவின் வேன் இருந்திருந்தால் இந்நேரம்.....

இரவு ஒன்பதரை பத்து மணிக்குக்கூட சில நேரம் இப்படி வேன் களை எடுத்துக் கொண்டு செல்லும் அனுபவம் உண்டு. எடுப்புப் பத்துப் பேர் இருந்தாலே போதும். டபிள் சார்ஜ் தருவதென்றால் மாடு படுத்துவிடும். அப்படிப் பேசிப் பார்க்கக்கூட முடியாதபடி முடிவு பேர்.

எப்படியோ ஆறு பத்தாகி விட்டது.

இன்னும் நான் பாகதயோரமாகத்தான் நிற்கிறேன். ஊர் செல்லும் தனியார் கார்கள் வந்தால் அதில்கூடத் தொத்திக் கொள்ள முடியுமல்லவா? அப்படியான பழக்கம் எனக்கு இல்லை. மரியாதையாகச் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அழைத்தால் செல்வதுண்டு. இன்று அப்படியெல்லாம் பார்க்க முடியுமா என்ன? 'கரும்' என்று செல்வார்களே, மருந்துக்கூட ஒரு காரைக் காணவில்லை.

இந்நேரத்தில் வீட்டில் வெறுமையும் மகனும் என்னை எப்படியெல்லாம் எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பார்கள்? ரேடியோவை முடுக்கிக் கொண்டு, உள்வாச லில் பாய்வித்து, சுப்புராபோட்டு, அதிலே சுச்சம் சுளைகள், கருசிக் கோப்பைகளையெல்லாம் பரத்திவைத்துப் பார்த்திருப்பார்கள். நானும் போய்ச் சேர்ந்தால்தான், அத்தோடு இன்னொரு தட்டிலே கட்லிஸ், பெற்றிலைம் சேர்ந்து கொள்ளும்!

'நோம்பு தொறக்கிய நேரமாச்சே, வாங்க வாங்க போம்'

இந்நேரத்தில் இப்படியோரு அழைப்பு. ஆ... பண்டையா...?

கையிலே திறப்போடு தயாரா கிறார்.

'முனுபேர்தானே இருக்கிய' அவரது நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்தேன்.

'அதுக்கெனத்த ஏறுங்கோ, ஏறுங்கோ'

நான் நேரத்தைப் பார்த்த படி ஏறுகிறேன். ஆறு பத்து! மூன்று பேரையும் சுமந்தபடி வேன் விரைந்தது. இந்த ரோட்டில் இப்படிக் குறைந்த தொகை யோடு வேணொன்று செல்கிற தென்றால் அது இன்றாகத்தான் இருக்க முடியும்!

ஆக இரண்டோல் மைல் தான் மொத்தத் தூரம். நாளென்றால் ஒன்றாரை மைல் அளவில் இறங்கி விடுவேன். அந்த நேரத்தில் வேறு ஏறுவதற்கும் இறங்குவதற்கும் இடையில் எவரும் இல்லை. வேன் போகின்ற போக்கைப் பார்த்தால் ஆறு அல்லது ஏழே நிமிடத்தில் போய்ச் சேர்ந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு.

பண்டையா வேன் ரேடியோ வைத் திருப்புகிறார், அவரும் செய்தி — அறிவித்தல்களைக் கேட்கத் தவறுவதில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டேன் நான்.

'இஃப்டார் நிகழ்ச்சியில் முதலில் கிறா அத'

அடத்தமிழ் மீற்றரைத்தான் பிடித்திருக்கிறார். இன்னும் இரண்டு ஹோல்ட் தாண்டினால் நான் இறங்கிவிடுவேன். அதற்கு இரண்டு நிமிடங்களுக்கு மேல் எடுக்காது.

'டைம் சரி போல.....'

கிறா அத்தைப் புரிந்து கொண்டு அவர் என்னிடம் சொல்கிறார்.

'ஓ..... முன்னுத்து ஹோல்டில் ஏற்றுகியன்'

வேன் நின்றது. நான் இறங்கிலேன். எப்பொழுதும் ஒரு காலை வைத்துத் தொங்கியபடி சில்லறைகளை எடுப்பதும், கொடுப்பதுமாக சுறுசுறுப்பாக கூயங்கும் கிளீஞர் ஸீட்டி ல் ஹாய்யாக அமர்ந்தபடி கையை நீட்டினார். நான் ஒரு ரூபா நாணையங்கள் இரண்டைக் கொடுத்துவிட்டு நேரத்தைப் பார்த்தேன். ஆறு பதினேழு.

அவசர அவசரமாக விட்டுக்கு நடந்தேன். அதிகானை நான்கு மண்ணிலிருந்து இதுவரை பசி, தாகத்தைக் கவனியாதிருந்தால், இந்நேரத்தில் 'கையும் வாண காலும் வாண' என்று தான் நடக்க வேண்டும். ஆனால் இந்த நேரத்தில் எங்கிருந்து இந்த வலிமை?

'வாப்பா வார... உம்மா... வாப்பா வார.....'

வீட்டினுள் நுழைகிறேன்! 'அல்லாஹு அக்பர்..... அல்லாஹு.....'

'தொப்பியப் போட்டுக் கொண்டு அப்படியே வாங்கோ' மனைவியின் குரல் உள்ளேயிருந்து எழுந்தது.

நான் அப்படியே போய்ப் பாயிலமர்தேன். என் எண்ணம் மயிரிமையில் நிறைவேறியிருந்தது. அங்கே கட்டில், பெற்றி ஸாம் ஒரு தட்டிலே கண்களை மின்னின.

பெரிய நோன்பாளிபோல ஆரவாரமாக ஈச்சம் பழங்களைச் சுவைத்து நோன்பு துறந்தான் மகன்.

நானும் ஈச்சம் பழத்தைச் சுவைக்கிறேன். ஏனோ என்றையும்விட அன்றை நோன்பு மிக உணர்ச்சி மிக்கதாக எனக்குப் பட்டது. கூடவே டிரைவர் பண்டையாவின் முகமும் தெரித்து.

ஸ்வதேச அவதானத்தைப் பெற்ற

இலங்கை ஓவியர் ராஜ்சேகர்

— மேமன் கவி

சமீப காலமாக இலங்கை தமிழ் சமூகச் சூழலில் ஓவியத் துறையைப்பற்றி — குறிப்பாக நல்லீன ஓவியத்துறை பற்றி பரவாகப் பேசப்படுகின்றது. இது வொரு வரவேற்கக் கூடிய ஒரு நிகழ்வாகும். இந்த நிகழ்வு களுக்கு ஊக்கிகளாக அண்மைக் காலங்களில் நமது வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனங்களான வாணைவி, தொகைக்காட்சி மற்றும் பத்திரிகைகளிலும் சன்றிகைகளிலும், இளைய நலை முறை ஓவியர்களின் கருத்துக் கணும், மேலை நாட்டுச் சீகோதரி சிங்கள ஓவியர்களைப் பற்றி இடம் பெற்ற அறிமுகங்களும் அமைகின்றன. அத்தோடு மலை நாட்டு — சகோதரி சிங்கள ஓவியர்களைப் பற்றி நூல்கள் தமிழிலும் வெளிவரத் தொடங்கியுள்ளன.

இத்தகைய நிகழ்வுகளில், கே. எஸ். சிவகுமாரன், அந்தனி ஜீவா, அருந்ததி சபாநாதன், கே. எஸ். பாலச்சந்திரன், உமா வரதராஜன் போன்றோர் ஓவியத்துறை சம்பந்தமான தமது கருத்துக்களைக் கூறி வருகிறார்கள். இவ்வாறான ஒரு சூழலில் இலங்கை கத் தமிழ் சமூகம் தோன்றி, இன்று சர்வதேசிய 'அவதானத்தைப் பெற்று வரும் ஒரு ஓவியரை அறிமுகப்படுத்த வேண்டியது நமது கடமையாகின்றது.

அவர்தான் ராஜ்சேகர்

கொழும்பை வசிப்பிடமாகக் கொண்ட ராஜ்சேகர், இன்று இலங்கை ஓவியத் துறைக்கு நன்கு பரிச்சயமானார். ஆங்கில - சிங்களப் பத்திரிகைகளில் அவரைப் பற்றிய குறிப்புகள் அடிக்கடி வெளிவருவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

தான் உத்தியோகம் நியித் தம் தேர்ந்தெடுத்த ஒரு குழல் தான் தன்னை ஓவியத்துறையில் ஈடுபட வைத்தது என்கிறார்.

சிங்கள ஓவிய நண்பர்களின் ஒவிய இரசனையாலும், மேல் நாட்டு ஓவியர்களின் பரிச்சயத் தாலும் பக்குவப்பட்டவராக ராஜ்சேகர் திகழ்கிறார்.

இலங்கையின் தமிழ் சமூகச் சூழலுக்கு ஓவியத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் அறிவைப் புகட்டு வதற்கு முன்னதாக, அச்சமூகத் திற்கு ஓவியத்தை இரசிக்கும் இரசனையைப் புகட்டு வெத்தனது பணியாகக் கருதுகிறார்.

சேங்கக் சேனநாயக்க அளித்த ஊக்கமும், ஏ. சி. ஜே. சிக்ள் என்ற ஓவிய வல்லுனர் தந்த உற்சாகமுந்தான் வெளிநாட்டவர்கள் தவது ஓவியங்களை வாங்கும் அளவுக்கு உயர்த் தியதாக நன்றியுடன் குறிப்பிடுகின்றார்.

புகைப்படக் கலையிலும் ஆரவம் மிக்க ராஜ்சேகர் புகைப்படக் கலையின் ஓர் உத்தியான

'மல்டி ஏப்பேட்' உத்தியை தனது ஒவியங்களில் பரிசோத வைகளாக்கி வர்ணம் தீட்டியுள் வார். தான் கையாண்ட உத்தி களை நேரிய முறையில் வெளிப் படுத்திய பிலிப்பைஸ் நாட்டு ஒலியர் மனன் சலா தனக்கு பிடித்தமான ஒவியர் என்பார்.

ரமணியின் விளக்கப்படத் தீவியங்களை அறிந்து வைத்திருக்கும் இவர், ரமணி போன்றோர் பெரிய ஒவியங்களை வரைய வேண்டும் என்றும், அப்பொழுது தான் ரமணி போன்றோரின் திறமை சர்வதேசிய ஒவிய உலகுக்குத் தெரிய வரும் எனவும் ஆசைப்படுகிறார்.

ஸ்ரீ தர் பிச்சையப்பாவின் ஒவியங்களைபத்திரிக்கான் மூலம் அறிமுகமாக்கிக் கொண்ட ராஜ சேகர், அவரை நேரில் சந்திக்கும் பொழுதெல்லாம் அவரது திறனைப் பாராட்டுவார்.

இவ்வாறாக ஒவியத்துறை சம்பந்தமான கருத்து உலகில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட ராஜசேகரின் ஒவியங்கள் இன்று நம் நாட்டு உல்லாச ஹோட்டல்களில் அறைகளை அலங்கரிக்கின்றன. குறிப்பாக, 'ரமடா ரேஸன்ஸ்' என்ற நமது உல்லாச ஹோட்டலின் 40 அறைகளை இவரது ஒவியங்கள் அலங்கரிக்கின்றன.

ராஜசேகர் பல தனித்து கண்காட்சிகளை நடத்தியுள்ளார். இவரது முதலாவது தனி நபர் கண்காட்சி 1984 செப்டம்பர் 29 ந் திகதி கொடும் பிரெஞ்சு கலாசார நிலையத்தில் நடந்தது. இதற்குப் பின் பிரிட்டிஷ் கவுசிலியும், ஒபேராய் ஹோட்டலும், வையனல் வெண்டிலும் என்று பல்வேறு இடங்களாக கொடும் பில் 5 தனித்து கண்காட்சிகளும், கண்டியில்

இரண்டு தடவையும், 'பம்பாய் கட்டானா காலரி'யில் ஒரு கண்காட்சியும், சிட்னி நகரில் ஒரு கண்காட்சியும் நடத்தியுள்ளார். இப்பொழுது இவருக்கு என்றே நிரந்தரக் கண்காட்சிக் கூடத்தை 'ஹோட்டல் ரமடா ரேஸன்ஸ்' ஒதுக்கி கொடுத்துள்ளது. கண்டாவில், இவர் போகாமலே இவரது ஒவியங்களைக் கொண்ட ஒரு கண்காட்சி நடைபெற்றுள்ளது.

அத்தோடு இவரால் வரையப்பட்ட வாழ்த்து அட்டைகளை (வியூ காட்ஸ்) உல்லாச ஹோட்டல்களுக்கு வரும் வெளிநாட்ட வர்கள் விரும்பி வாங்கிக் கொடுக்கார்கள்.

ஆரம்ப கலங்களில் இவரது ஒவியங்கள் பொதுவான விஷயங்களைக் கருவாகக் கொண்டிருக்க சமீபகால ஒவியங்களில் இலங்கைத் தமிழ் சமூகத்தின் பல்வேறு நிலைகளைக் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. இப்பரிசுசயத்தின் வழியாகக் கண்டிமலையை வெளியிட்டகம் வெளியிட்ட தமிழ்மரளிதரனின் 'கூடைக்குள் தேசம்' கவிதைத் தொகுதியின் அடைப்படமாக இவரது ஒவியம் இடம் பெற்றுள்ளது

சர்வ தேசிய ஒவிய உலகின் அவதாந்ததைப் பெற்று வரும் ராஜசேகரின் ஒவியங்கள் நமது தமிழ்க்கலை, இலக்கிய உலகின் அவதாந்தத்திற்கு இன்னும் பரவலாக வரவில்லை என்பது ஒரு குறையாகும். ராஜசேகரின் ஒவியங்களைப் பற்றிய பரவலான ஓர் அறிமுகமும், விமர்சனங்களும் நாம் நாம் கிடைக்கப் பெற்றால்தான் இவரை நாம் ஆழமாக உணரக் கூடியதாக இருக்கும். ராஜசேகரின் இப்பணியும், வளர்ச்சியும், இலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகம் பெருமைப்படக் கூடிய ஒன்றாகும்.

இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் பரிசளிப்பு விழா

நெல்லை க. பேரன்

12 - 5 - 91 ஞாயிறு பி. ப. 3 மணிக்கு நல்லூர் கம்பன் கோட்டத்தில் இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் 1987 - 88 ஆண்டுகளின் சிறந்த நால்களுக்கான பரிசளிப்பு விழா மிகவும் கோலாகலமாக நடைபெற்றது.

செங்கை ஆழியான் தலை மையஞரயின் போது "தனது இலக்கிய முயற்சிகளை நாட்டா விய ரீதியில் பன்முகப்படுத்தவும் பரவலாக ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தைப் பெற்றது ஆக்குவித்து இக்கியப் பேரணி யாக ஒன்றுதிரட்ட உருவாக்கிய அமைப்பே இலங்கை இலக்கியப் பேரவை. எவ்விதப் பாகுபாடு மின்றி எல்லா எழுத்தாளர்களும் வளரவில்லை. நாவல் வளர்ந்தளவுகூடத் தமிழில் விமர்சனம் வென்று இலங்கை இருவரும் எந்த ஒரு வேண்டுகிறோம்" என்றார்.

பேராசிரியர் செ. சிவஞான சுந்தரம் (நந்தி) பரிசளிப்புவரையின் போது, "இங்கு பரிசு பெறப் போகும் நால்கள் அவைத்தையும் நான் படிக்கவில்லையென்றாலும், பரிசு பெறப்போகிறவர்கள் பரிசுக்குத் தகுதி உள்ளவர்கள் என்பதை அறிவேன். 1901 - 1961 வரை நோபல் பரிசு பெற்ற புத்தகங்களின் பரிசளிப் பிழா உரைகளை சுவீடன் அக்கடமி நூலாக வெளியிட்டுள்ளது. இந்த நால் மக்களின்

சொல்லாட்கி தமிழ் நாவலாசிரியனிடம் இல்லை. நான் நன்பர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் தான் கடிதம் எழுதுகிறேன். இந் தமொழியில் நான் நினைப்பவற்றை அழகாகச் சொல்வது கிறது. 1957 ல் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் எழுதிய உரை நடை வரலாற்றுக்குப் பின்யாரும் உரைநடை பற்றி எழுதச் சிற்திக்கவில்லை. வ. வே. கு. ப. ரா., புதுமைப்பித்தன் ஆகியோரை வைத்துக் கொண்டு பேராசிரியர் ஆய்வு செய்தார். தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிதான் தமிழினத்தின் வளர்ச்சி. மன்புப்பல்களைக்கழுப் பேராசிரியர் களுக்கு ஆங்கிலமும் தெரிந்திருந்தது. இன்று தமிழ் மூலம் படித்த பேராசிரியர்களுக்கு ஆங்கிலம் தெரியாத ஆபத்து உண்டு. ஆங்கிலத்தில் நல்ல சீமர்க்கானாக இருப்பவனுக்கு பிரேரங்கு தெரிந்திருக்கும். தமிழ் சீமர்க்கனுக்கு இன்வொரு மொழி (மனையாளம், தெலுங்கு) தெரியவேண்டும். டானியல், டொமி னிக் ஜீவா போன்ற சிலர் அழுர்வமாக ஆங்கிலம் தெரியாமல் தமிழை வளர்க்கிறார்கள். தமிழால் தாம் வாழ்வதற்கு மட்டுமன்றித் தமிழ் வாழவும், பல்கலைக் கழுப் பேராசிரியர்கள் வழிசெய்யவேண்டும்' என்றார்.

சிந்தனைக்குரிய பல கருத்துக்களை முன்வத்து பேராசிரியர் நந்தியின் பேச்சைச் சுதாடர்ந்து பேரவையின் அறிக்கையை செம்பியன் செல்வன் வாசித்தார். ‘‘செயலாளர் சுசிபாரதி வெளிநாட்டில் இருப்பதால் தாம் அறிக்கையைப் படிப்பதாக இவர் கூறினார். இவர் பேசுகையில், ‘‘தமிழ் மொழி எமது வளர்ச்சிக்கு ஏற்படுத்தையதாக இல்லை’’ என்ற கருத்து என வலுவூன்றியது என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும் என-

றார். பரிசு கிடைப்பனவெல்லாம் நோபல் பரிசுக்குத் தகுதி மானவை அல்ல. இயன்றவரை எமது எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பதே நம் பணி’’ என்றார்.

பணப் பரிசில் ரூபா ஆயிரமும். சான்றிதழும் பின்வரும் துறைகளுக்கு வழங்கப்பட்டன.

இலக்கிய ஆய்வு — ‘‘தமிழ் தந்த தாதாக்கள்’’ எழுதிய க. சி. குலரத்தினம் அவர்களுக்கு அமரர் வி. மு. கந்தையா நினைவுப் பரிசிலை அவரது மைந்தர் மில்க் வைற் உரிமையாளர்க் க. கணக்ராசா ஜே. பி. வழங்கினார்.

நாவல் — ‘‘தண்ணீர்’’ எழுதிய கே. டானியலுக்கு அமரர் திருமதி சரஸ்வதி இராஜரத்தன் நினைவுப் பரிசிலை அவரது மைந்தர் இ. கதிர்காமநாதன் வழங்கினார். டானியலின் மகள் துக்மதியா இப்பரிசைப் பெற்றார்.

சிறுக்குத்த தொகுதி — ‘‘இரவின் ராகங்கள்’’ நாலுக்காக ப. ஆப்ளன் அவர்களுக்கு அமரர் நாகம்மா சண்முகம் நினைவாக அவரது மைந்தர் ஸ்ரீலங்கா அச்சக உரிமையாளர் திரு. ச. சிவராமன் வழங்கினார். (ஆப்ளன் வரவில்லை)

கவிதைத் தொகுதி — ‘‘எட்டாவது நிரகம்’’ என்ற நாலுக்காக சோலைக்கிளிக்கு திருவாட்டி கண்ணம்மா தமிழ்யப்பா நினைவாக அவரது மைந்தர் நோர்த்திலோன் இண்டஸ்றில் உரிமையாளர் திரு. த. சண்முகவிங்கம் ஜே. பி. வழங்கினார். (சோலைக்கிளிவரவில்லை)

காவியம் — ‘‘காகுந்தல காவியம்’’ எழுதிய சம்பந்தன் அவர்களுக்கு அமரர் திருமதி அப்பவோனியா பிலிப்ஸ் நினைவுப் பரிசை அவரது மைந்தர் வைத்

திய கலாநிதி ஜே. பி. சி. பிலிப்ஸ் வழங்கினார். சம்பந்த ஞக்காக இப்பரிசை திரு. சு. இராஜநாயகன் பெற்றுக்கொண்டார்.

நாடகம் — ‘‘தப்பி வந்த ஆடு’’ நாலுக்காக மௌனகுருவுக்கு அமரர் ஆர். பூபாலசிங்கம் நினைவுப் பரிசிலை பூபாலசிங்கம் குடும்பத்தினர் கார்பாக பூ. டி. தரசிங் வழங்கினார். (மௌனகுரு வரவில்லை.)

சிறுவர் இலக்கியம் — ‘‘காட்டில் ஒரு வாரம்’’ நாலுக்காக அநு. வே. நாகராஜனுக்கு அமரர் கா. வைத்தியலிங்கம் நினைவுப் பரிசிலை அவரது மைந்தர் திரு. வே. ரவிந்திரன் வழங்கினார்.

சமய இலக்கியம் — ‘‘கந்தனே கவியுக்கத்தில் கண்கண்ட தெய்வம்’’ என்ற நாலை எழுதிய ஆத்மஜோதி நா. முத்தையா வுக்கு அமரர் பொ. சிவஷதியார் நினைவுப் பரிசிலை அவரது மைந்தர் திரு. வன்னியகுலம் வழங்கினார். (வன்னியகுலம் வரவில்லை)

பின்வரும் நால்களுக்குச் சான்றிதழ்கள் வழங்கப்பட்டன. இலக்கிய ஆய்வு, ‘‘வாவி எழுதிய அகங்கனுக்கும், நாவல்துறையில் ‘தீட்டரிகிடத்தோம்’ எழுதிய செங்கை ஆழியானுக்கும், ‘தெய்வதரிசனம்’ எழுதிய செ. குணரத்தினம் அவர்களுக்கும், சிறுக்குத்தக்கொவை ‘வலை’ எழுதிய டானியல் அன்றாளிக்கும், சிறுவர் இலக்கியத்தில் ‘பூந்தோட்டம்’ எழுதிய கோப்பாய் சிவத்திற்கும், நாடகத்துறையில் மௌனகுருவின் நாடகங்கள்’ எழுதிய மௌனகுருவுக்கும், ‘கெட்டிக்காரர்கள்’ எழுதிய அராவிழுர் ந. சுந்தரம்பிள்ளைக்கும். சமய இலக்கியத்தில் ‘சைவ சிரதங்களும் விழாக்களும்’ எழுது அவரது வைத்

திய ப. சிவானந்தசர்மா (கோப்பாய் சிவம்) வகுகும் வழங்கப்பட்டன. (செ. குணரத்தினம். டானியல் அன்றாளி, மௌனகுரு ஆகியோர் சமூகமளிக்கவில்லை)

சிறப்பு நிகழ்ச்சியாக மூதறி குரு. கி. குலரத்தினம், சிரித்திரின் கந்தர் ஆகியோர் கொருவுக்கப்பட்டன. திரு. கி. சி. குலரத்தினம் அவர்களின் சிறப்புக்களைப்பற்றி திரு. சொக்கன் உரையாற்றினார். பண்டிதமணி சின்வரலாற்றை திரு. குலரத்தினம் தொகுத்துத்தர வேண்டும் என்று இவர் கேட்டுக் கொண்டார். திரு. க. சி குலரத்தினம் பேசுகையில், ‘இன்றைய விலை வாசியில் ஆயிரம் ரூபாய் பெரிதல்ல. ஒரு கொரவுத்திற்காக நீங்கள் பணை ஒலையில் செய்யப்பட்ட அழகான விசிறியைக் கொடுத்தாலே போதும். கொரவிப்புத்தான் முக்கியம்’ என்றார்.

சிரித்திரன் ஆசிரியரைப் பற்றி கவிஞர் கல்வையுல் வே. குமாரசாமி பேசுகையில், ‘நோபல் பரிசு பெறத்துக்கூடிய மேதை இவர் என்றார். காலத்திற்கெற்ற சிந்தனைகளைத் தமது நலக்கவை ஒலியங்கள் மூலம் தீட்டிய மகா கலைஞர் என்று விதந்துரைத்தார். கந்தர் நோய் காரணமாக வரவில்லை. ஆயினும் அவருக்கான கொரவுங்களை அவரது பொருளாக வைத்துக்கொடுவது ஆகும்.

பிரச்சனைகள் மலிந்த இந்தக் காலகட்டத்திலும் சமுத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக உழைக்கும் இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் முயற்சிகள் பாராட்டிற்குரியன். எழுத்தாளரை ஊக்குவிக்கும் பணிகள் தொடர்வைண்டும் ஏன்பதே எனது அவாவாகும். ●

இலக்கிய அரங்குகளில் கடவுள் வணக்கம்

வ. இராசையா

பொது வைபவங்களைக் கடவுள்வணக்கத்துடன் தொடங்குவதும் நிறைவு செய்வதும் சமூகத்தில் நிலவுகின்ற ஒரு பொது வான் நடைமுறை. இந்த நடைமுறை இலக்கிய அரங்குகளிலும் கைக்கொள்ளப்படுகிறது. பெரும் பாலான் இலக்கிய அரங்குகள் கடவுள் வழிபாட்டுடன் தொடங்கி அவ்வாறே முடிவு பெறுகின்றன.

கடவுள் வணக்கம் என்னும் இந்த அங்கம் நமது இலக்கிய அரங்குகளுக்குத் தேவையா என்று நமது மனதில் இயல்பாகவே ஒரு விணா எழுகின்றது. ஆனால், அதனை நாம் ஆராய வேண்டியதில்லை. ஆராந்து அது வேண்டும்' அல்லது 'வேண்டாம்' என பொதுவான் ஒரு வரையறை செய்து கொள்ள வேண்டியதும் இல்லை. ஏனென்றால், கடவுள் வணக்கம் மனிதனுடைய இறை நம்பிக்கையினது ஒரு வெளிப்பாடு. அவன் துணர்வகளுடன் ஒன்றிய விடயம். மேலும், அது ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் உள்ள உரிமையும் கூட. ஆகவே வேண்டுமா இல்லையா என்பதை ஒதுக்கிவிட்டு இலக்கிய அரங்குகளில் இடம் பெறும் கடவுள் வணக்கம் எவ்வாறு அமைகின்றது, எவ்வாறு அமைதல் வேண்டும் என்பதில்

நமது கவனத்தைச் செலுத்தலாம்.

குறிப்பிட்ட ஓர் இலக்கிய அரங்கு கடவுள் வழிபாட்டுடன் ஆரம்பிக்குமா, இல்லையா என்பதை அக்கூட்டத்தின் நிகழ்ச்சி நிரலைப் பார்த்து எப்பொழுதும் நிச்சயம் செய்து கொள்ள முடிவதில்லை சில கூட்ட நிகழ்ச்சி நிரல்களில் இந்த அங்கம் குறிக்கப்பட்டிருக்கும். வேறு சிலவற்றில் இருக்காது நிகழ்ச்சி நிரலில் இல்லை என்பதால் கடவுள் வணக்கம் அக்கூட்டத்தில் இடம் பெறாது என்று கொள்ளவும் முடியாது.

நிகழ்ச்சி நிரலில் குறிப்பிடப்படாத சந்தர்ப்பங்களிலும், 'இப்பொழுது கடவுள் வணக்கத்துடன் கூட்டம் ஆரம்பமாகும்' என்று தலைமை தாங்குபவர் அறிவிப்பது இன்டு. இது ஒரு முன்னேற்பாட்டுடன்கூடிய அறிவிப்பாகவிருந்தால், அத்தனிக்கு நடைபெறுவதில் அங்கே தடுமாற்றம் இருக்காது. கடவுள் வழிபாடு ஒரு நிகழ்ச்சி நிகழ்வு அந்தக் கூட்டத்தில் இருக்கிறது. அது தலைவரது தேவை அந்தக் கூட்டத்தில் இருக்கிறது. அந்தப் பழைய முறைமையை இறுகப்பற்றி நின்று, தமிழைப் போன்ற வேண்டிய வகையில் இன்றையது மிழர் சமுதாயம் இல்லை. இன்று நாம் காண்பது பல மதச்சூறுகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட, ஒரு புதிய மாற்றமடைந்த தமிழர் சமுதாயம். இந்தப் புதிய மாற்றம் கட்டுமைப்பின் தளத்தில் வைத்துத் தான், இலக்கிய அரங்குகளில்

தெளிவு இருக்காது. வந்தவர் இந்தக் குழப்ப நிலையில் ஏதோ ஒரு துதியைப் பாடிக் காரியத்தை நிறைவேற்றி விடுவார். இப்படி அவசரக் கோலமாக நிகழும் வணக்கமும், பாடப்படும் வணக்கப் பாடலும் அந்தச் சபைக் கும் சந்தர்ப்பத்துக்கும் ஏற்றன வாக அமைவது அரிது.

இலக்கிய அரங்குகளின் நிர்வாகிகளால் ஏற்கனவே திட்டமிட்டுச் செய்யப்படும் இறைவணக்கங்களிலேயும் பொருந்தாமைகள் சில வந்து புதநுவிடுவதைக் காணக்கூடியதாயிருக்கிறது. நமது இலக்கியக் கூட்டங்களில் நடைபெறும் கடவுள் வணக்கம் என்னும் நிகழ்வு வைத்து நோக்கும் போது, இவர்கள் யாவரும் ஒரே குழுவினர். மதம் என்னும் தளத்தில் வைத்துப் பார்க்கும் போது, வெவ்வேறு பிரிவினர். இவ்வாறு மதத்தால் வேறுபட்டும், இலக்கியம் என்னும் துறையினால் ஒன்றுபட்டும் நிற்கின்ற இலக்கியக்காரர்களது ஒன்றுக்கூடவே இலக்கிய அரங்கு. இந்த யதார்த்த நிலையைப் பற்றிய தெளிவுடன் இலக்கிய அரங்குகளுக்குரிய இறைவணக்கத்தை அமைத்துக் கொண்டால், அது இலக்கியத் துறைக்குப் பொருத்தமானதாயிருக்கும்.

இலக்கியக் கூட்டங்களிலே ஒதுப்படும் தோத்திரங்களோ, படிக்கப்படும் வேண்டுதல்களோ எந்த ஒரு மதத்தினதும் தனித்துவமான கோட்பாடுகளைச் சுட்டுவதாக இருத்தல் ஆகாது. இது மாத்திரமன்றி, மற்றொரு மதத்தின் தத்துவங்கள்—கோட்பாடுகள் முதலியவற்றுடன் முரண்படுவதாகவும் அமைதல் கூடாது. அவை மதப்பொதுமை உடையவாய்ப், இறைவன் என்னும் தனிப்பெறும் பொருளைச் சுட்டி நிற்பது முக்கியம்.

ஓர் இலக்கிய அரங்கிற்கு வருகை தந்தோருள் பெரும் பான்மையோர் குறிப்பிட்ட ஒரு மதத்தைச் சார்ந்தோர் என்னும் கணிப்பில் அந்த மதத்தினர்க்கே

உரிய வழிபாட்டினை நடந்து தல் நல்லதா? அது அவ்விலக்கிய அரங்கின்து மாண்பினே மாக படுத்திவிடாதா? 'இந்த இலக்கிய அரங்கு குறிப்பிட்ட ஒரு மதத்தினர்க்கு மாத்திரம் உரிய நிகழ்வோ?' என்னும் மயக்கம் சபையில் யாருக்கும் ஏற்படக் கூடாது.

சபையோருள் ஒருவராயி னும் தாம் அங்கு நிகழும் கடவுள் வணக்கத்திலே கூக்கியப்பட உத்தப் பட்டதாகவும், அங்கே ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தினது மேலாதிக்கம் இருப்பதாகவும் உணரும் நிலை ஏற்பட்டால், அது நமது இலக்கிய உலகினைப் பலவினப்படுத்தி விடும். மத உணர்வு மிகவும் கூர்மையானது.

அண்மைக் காலத்திலே யாழ் நகரிலே நடைபெற்ற நூல் வெளி யீட்டு வைபவம் ஒன்று கடவுள் வணக்கத்துடன் தொடங்கியது. அங்கு கடவுள் வணக்கமாகத் தேவாரம் பாடப்பட்டது. முதலில் பாடப்பட்ட தேவாரம் இறைவன் என்னும் பரம்பொருளைச் சுட்டுவதாய் மதப்பொது மையடையதாய் இருந்தது. ஆனால், அடுத்துப் பாடப்பட்ட புராணம் அவ்வாறிருக்கவில்லை. கடைசியில் 'தமபார்வதீபதயமே' என்பதுடன் அந்த வணக்கம் நிறைவூற்றது. அந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த இந்துக்கள் அல்லாதவர்களது மத உணர்வு கணும் அங்கே பேணப்பட்டிருந்தால், அது சபைக்கு மன நிறைவைத் தந்திருக்கும் அல்லவா!

இலக்கியக் கூட்டங்களிற் பாடப்படும் பாக்கள் அல்லது படிக்கப்படும் வாசகக்கள் எந்த மதத்தினிருந்து பெறப்பட்டாலும் சரியே, அவற்றில் மதப்

பொதுமையும் ஒருவனே தேவங்கள்னும் கருத்தும் மினிர்தல் வேண்டும். இதுவே முக்கியம். இலக்கிய அரங்கிற்கு வருகை தந்தோர் 'நான் இன்ன மதத்தவன்' என்னும் உணர்வுநிலையைக் கடந்து நின்று, அக்கூட்டத்துக் கடவுள் வழிபாட்டில் இழைந்துவிட முடியுமானால், அந்தப் பிரார்த்தனை நெடுஞ்காலமாக இலக்கிய உலகில் இருந்து வரும் ஒரு குறையை, கறையை அகற்றுவதாக அமையும் என்பது உறுதி.

தனிநாயகம் அடி களாச் 'மாசில் வீணையும்' என்னும் தேவாரத்தை யதேச்சையாக அடிக்கடி தமக்குள் சொல்லிக் கொள்ளுவார் என்று அறிகி மோம். இந்தந் தேவாரப் பாடல் அவ்வரக் கவர்ந்தமைக்கு இதிற் காணப்படும் மதப் பொது மைதான் முக்கிய காரணி என்பது வெளிப்படை. இப்படியான துதிப்பாடல்களே இலக்கிய அரங்குளில் பல்வேறு மதத்தினரும் கலந்து கொள்ளுகின்ற பொது வைபவங்களிற் பாடுவதற்கு இறைவன் என்னும் பரம்பொருளைச் சுட்டுவதாய் மதப்பொது மையடையதாய் இருந்தது. ஆனால், அடுத்துப் பாடப்பட்ட புராணம் அவ்வாறிருக்கவில்லை. கடைசியில் 'தமபார்வதீபதயமே' என்பதுடன் அந்த வணக்கம் நிறைவூற்றது. அந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த இந்துக்கள் அல்லாதவர்களது மத உணர்வு கணும் அங்கே பேணப்பட்டிருந்தால், அது சபைக்கு மன நிறைவைத் தந்திருக்கும் அல்லவா!

இதன் இன்ஜொருபடி முன்சென்று நோக்கினால், மொழிவழி நடைபெறும் இறைவனைக்கத்திலும்பார்க்க, உணர்வு சார்ந்த— சிந்தனை வழிப்பட்ட வணக்கம் இலக்கிய அரங்குகளுக்கு மிகவும் பொருத்தமானவை என்பது குலனாகும். கூட ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும் ஒரு சில நிமிடம் மவனப் பிரார்த்தனை செய்யலாம். இது இலக்கிய அரங்குகளுக்குப் பொருத்தமானதாக மாத்திரமானால், சிறப்புத் தருவதாகவும் அமையும்!

மாபெரும்

முத்தமிழ் விழா

நெல்லை க. பேரன்

இடுதலைப் புலிகள் கலை பண்பாட்டுக் கழகத் தினால் தொடர்ந்து ஜென் ந் திகதி பிலிருந்து 16 ந் திகதிவரை இல்லிழா பல பிரதேசங்களில் நடைபெற்றது. முதல் நாள் விழா மாணிப்பாயில் மங்களா வாத்திய நிறைவுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பேரரசிரியர் கா. சிவலத்தமிழ் 'எழுத்து இலக்கியமாகி ரது' என்ற தலைப்பில் சிறப்புரையாற்றினார். கவியரங்கும். நாடக அரங்கும் விழாவை நிறைவு செய்தன.

இரண்டாம் நாள் நிகழ்வு கன் மாலீர் கலையரங்கில் மங்கள வாத்திய இசையிடன் ஆரம்பமாகியது கலாநிதி இ. பால சுந்தரம் சிறப்புரையாற்றினார். 'தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்குப் பெரிதும் உறுதுணையாக இருப்பது மரபு பேணலா?'— புதினம் போற்றலா?' என்ற தலைப்பிம் வழக்காடு மன்றம் நடைபெற்றது. நடுவராக ஈழத் துச் சிவாஸந்தன் பங்கேற்றார். முடிவில் 'இரத்தின் கீர்தம்' நாடகமும், முல்லைத்தீவு கலை பண்பாட்டு அவையினரின் 'கோவலன் கதை' மரபு வழிக் கூத்தும் இடம் பெற்றன.

ஞானம் நாள் நிகழ்ச்சிகள் தெல்லியடியில் இடம் பெற்றன. வழக்கம் போலவே நாதல்வர இசை முழங்க விழா இனிது ஆரம்பித்தது. யாழ் பல்வைக் கழகத் துணைவேந்தர் அ. துரை ராஜாவின் சிறப்புரை இடம் பெற்றது. தொடர்ந்து கேள்வி—

வோர் குற்றவாளிகளே' என்ற வழக்காடு மன்றமும் இடம் பெற்றன. முடிவில் கூட்டு வீணைசை, இன்னிசை, போர்க்காஸப் பாடல்களும் இடம் பெற்றன.

நாள்காம் நாள் நிகழ்ச்சிகளாவக்கேரியில் இடம் பெற்றது. நாதல்வர இன்னிசை முழங்கியது. 'போகும் ஓழி வெனு தூரம் இலக்கியமாகி ரது' என்ற தலைப்பில் சிறப்புரையாற்றினார். கவியரங்கும். நாடக அரங்கும் விழாவை நிறைவு செய்தன.

ஐந்தாம் நாள் நிகழ்ச்சியும் சாவகக்கேரியில் தான் இடம் பெற்றது. நால்வர மங்கள வாத்திய நிறைவுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பேரரசிரியர் கா. சிவலத்தமிழ் 'எழுத்து இலக்கியமாகி ரது' என்ற தலைப்பில் சிறப்புரையாற்றினார். இசைக் கூத்துக்கேரியும், 'எதிர் நீச்சல்' நாட்டுய நாடகமும், 'வெற்றிக் களத்தில் வீர வேங்கை' நாடகமும் இடம் பெற்றன.

இங்கு தான் தலைவர் வே. பிரபாகரன் மேடையில் தொண்றி தமிழ்முத் தேசிய விருது பெறும் மாமனிதர் என்மருக்கு பரிசுகளையும் விருதுகளையும் வழங்கிச் சிறப்பித்தார்.

ஞானம் நாள் நிகழ்ச்சிகள் தெல்லியடியில் இடம் பெற்றன. வழக்கம் போலவே நாதல்வர இசை முழங்க விழா இனிது ஆரம்பித்தது. யாழ் பல்வைக் கழகத் துணைவேந்தர் அ. துரை ராஜாவின் சிறப்புரை இடம் பெற்றது. தொடர்ந்து கேள்வி—

பதில் என்ற தலைப்பில் கவி யரங்கம் இடம் பெற்றது. இராம நாதன் நுண்கலைப் பிரிவினரின் குழுப் பாடல், சோலை கலைப் பண்பாட்டுக் கழகத்தினரின் 'விடிவை நோக்கி' நாட்டிய நாடகங்கள் இடம் பெற்றன. இறுதியாகப் போர்க் காலப் பாடல்கள் மெல்லிசை நிகழ்வு நடந்தது.

ஏழாம் நாள் நிகழ்ச்சியும் நெல்லியடியில் இடம் பெற்றது. நாதஸ்வரா இன்னிசை முழங்க விழாத் தொடங்கியது. காந்தி சோ. கிருஷ்ணராசாவின் சிறப்புரையைத் தொடர்ந்து 'பாரதி யின் கனவை நன்வாக்கத் தவியிய காரணத்தால் குற்றவாளிக் கூட்டில் சமுத் தமிழர்கள்' என்ற தலைப்பில் வழக்காடு மன்றம் நடைபெற்றது. நீதிபதிகளாக வித்துவாண் சி. குமாரசாமியும், திருவாளர்கள் இ. ஜெயராஜாம் சமுத்துச் சிவானந்தனும் தீர்ப்ப ஸித்தனர். முடிவில் 'மீண்டும் எழுவோம்'. 'நாளை விடியும்' நாடகமும் இடம் பெற்றன.

கடைசி மூன்று தினங்களும் விழா யாழ். முற்றவெளியில் நடைபெற்றது. எட்டாம் நாள் நிகழ்ச்சிகள் நாதஸ்வர இசை முழக்கத்துடன் களைகட்ட ஆரம் பித்தன. சமுத்துச் சிவானந்தன் சிறப்புரையை அற்றினார். முத்தமிழ் விழா மலர் இந்த மேடையில் வெளியிட்டு வைக்கப் பட்டது பேசி சப்பிரமணியம் வெளியிட்டுரை நிகழ்த்தினார். 'நெஞ்சி னில் நெருப்பேந்தி வாரங்கள்' என்ற தலைப்பில் பிராபல் கவிஞர்கள் சிறப்பித்தனர், இடையில் பெற்றமை பொழிந்தகால் நிகழ்ச்சிகள் அடுத்த நாளுக்கு ஒத்திவைக்கப்பட்டன.

இன்பதாம் நாள் நிகழ்ச்சி கோலாகலமாக ஆரம்பமாகியது.

நாதஸ்வர இன்னிசை ரசிகர்களை மகிழ்வி தத்து. சிவத் தமிழ்ச் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டியின் சிறப்புரையுடன் ஆரம்பித்தது. மேன் முறையிட்டு வழக்காடு மன்றமும் இடம் பெற்றது, நீதிபதிகளாக வித்துவாண் சி. குமாரசாமி, சொக்கன், சிவராமலிங்கம் ஆகியோரும், வழக்குத் தொடுப்போராக, ஜெயராஜ், சிவலிங்கராஜா ஆகியோரும், எதிர்வாதிகளாக கலாநிதி சப்பிரமணியன், பொன் கணேசமுர்த்தி ஆகியோரும் பங்குபற்றினர். திரு. எஸ். பத்மலிங்கத் தின் இசைக் கச்சேரியைத் தொடர்ந்து 'சகுணியர் மூவர்' நாடகமும் இடம் பெற்றன.

பத்தாம் பதினேராமம் நாள் நிகழ்ச்சிகள் அடே முற்றவெளி மைதானத்தில் பிராபல் நாதஸ்வர வித்துவாண்களின் இன்னிசையுடன் ஆரம்பித்து முடியும் கட்டத்தை அடைந்தது. 'கொடியரின் கொடுமை' நாட்டிய நாடகமும் பொன் சுந்தரவிங்கத்தின் இசைக் கச்சேரியும், நாடக அரங்க கல்லூரியினரின் 'ஹிரித்துவந்த மனிதர் கத்து' நாடகமும் மெல்லிசை நிகழ்வும் இடம் பெற்றன.

பத்து நாட்களும் விழா நடைபெற்ற ஊர்கள் விழாக் கோலத்துடன் காட்சி தந்தன. எங்கும் ஒரே சோடனை மயம், அரங்க அமைப்பு, ஒழுங்கமைப்பு, திட்டமிட்டபடி நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற முறையில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. வெகு சனங்கள் ஒருங்கு திரண்டு விழாக்களைக் கண்டு களித்தனர்.

இது விழாவின் வெற்றி, உழைப்பின் வெற்றி. குறிப்பாக விழாக் குழுவினரும், கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை அவர்களும் பாராட்டுக்குரியவர்கள்

ஒரு கிராமத்தின் கோடைத் தழும்பு

கல்வயல் வே. குமாரசாமி

கிஞ்ஞா அலம்பவிலே பூப்புத்த வாசம் வரும்: 'மைஞ்ஞா' அதைக் கடிக்கும்.

மறி துரத்தும் ஓர் கிடாய்:

துன்ன் எழும்பி முனுமுனுத்துக் கூர்க் கொம்பாய் உள்ளதைக் காட்டுதல்போல் பக்கம் தலை சரிக்கும் கிட்டப்போய்த் தன்னினால் பின்வாங்கி

முன்னங்கால் இரண்டையும் தூக்கி, எழும்பி இடிக்க வரும்.

கரும்பைக்காய், பூ, பழமாய் முள் மேற் கொலுவிருக்கும்.

இருப்புக் கொள்ளாமல் எதுச்கோ மனம் துடிக்கும்.

நீழவில் அசைபோடும் விடுகாலி மாடுகள்.

சோடி அணில்கள் துரத்தி விளையாட மாலீவங்கை

பூமி மகள் மேனியெலாம் பொன்சொரியும்: காடைகளோ குஞ்சுகள் முன்போகப் பின்போகும்,

கோடை நிலையில் காற்றும் மெளனிக்கும் ஆடை நனைக்கும் வியர்வை

பிசு பிசுப்பு, வெய்யில் குளிக்கும் கரும்பனைகள் உச்சிமுதல் சாணி பொறுக்கித் தலைசுமந்து நிற்பவளில்

காணிக்கை யாகும் புதிய அழகான்று நலம்புதுக்கா நாம்பன்

வெறிப்பார்வை;

நெஞ்சைக் கலங்க வைக்கும்.

கட்டில்லா விடுகாலி முன்னாலே அணில் அறுத்த நொங்கு பாளைவிட்டுக் கீழை விழும்.

துணிவில்லா நெஞ்சில்

ஒர் சோகம் படம் வரையும்.

கடிதம்

உங்களுக்கு இந்தக் கடிதத்தை எழுதும்போது இந்தக் கடிதம் நேர்காலத்தில் உங்களுக்குக் கிடைக்குமா? என்ற சந்தேகத்துடனேயே எழுதுகிறேன். மல்லிகையும் நீங்களும் எப்படி இருக்கிறீர்கள்? நானோர் அரசாங்க ஊழியன். எங்கள் பக்கத்தில் இந்த மாதாந்த வருமானத்தை வைத்தே முழு மாசமும் வாழ்க்கைச் செலவையும் கட்டுப்படுத்த முடியாத நிலை. எனவே வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு சிறிய கடையையும் நடத்தி வருகிறேன்.

என்னுடைய சொந்த அனுபவத்தை வைத்துப் பார்த்தே யோசிக்கிறேன். எப்படிக் கடந்த ஒரு வருடமாகச் சமாளிக்கிறீர்கள்? மல்லிகையைத் தவிர வேறு எந்த வருமானமும் எனக்கு இல்லை என்று முன்னர் தூண்டில் பகுதியிலே நீங்கள் சொன்னதைப் படித்த ஞாபகம். இலக்கிய ஆர்வத்தில் மனம் நோந்துபோய் விட்டார்களா? உங்களுடைய தனி மனித ஆளுமை பற்றி நான் நண்பர்களுடன் விவாதிக்கும் சமயங்களில் கேட்டறிந்துள்ளேன். இருந்தாலும் பொருளாதார நெருக்கடி மனிதனை அல்லோலக் கல்லோலப் படுத்தி விடுமல்லவா?

உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன், உங்களைப் போன்ற அர்ப்பணிப்பு மனப்பாண்மை கொண்ட இலக்கிய தெஞ்சங்கள் பிரச்சினைகளின் தாக்கத்தால் வீரக்தியடைந்து விடக்கூடாது. ஏராளமான நண்பர்கள் மல்லிகைக்கும் உங்களுக்கும் உண்டு என்பது எனக்குத் தெரியும். அவர்கள் கைதந்து உதவுவார்கள் என்பது தின்னனம். ஆனால் இந்தச் சூழ்நிலையில் அவர்களும் அல்லவா பொருளாதாரப் பாதிப்புக்குள்ளாகியுள்ளனர்!

எந்த நெருக்கடி வந்த போதிலும் நீங்கள் அதற்கு ஈடுகொடுத்து நிமிஸ்வீர்கள். எக்காரணத்தைக் கொண்டும் மல்லிகை இதழை நிறுத்திவிட வேண்டாம்.

ஏதோ ஒரு வகையில் இந்த மன்னின் அடி ஆதார வாசனையை மல்லிகையைப் படித்தே என்னைப் போன்றவர்கள் புரிந்து கொள்ளுகின்றனர். அந்த வாய்ப்புத் தடைப்பட்டுப் போய்விடக் கூடாது என்பதே என்று கவலை.

இந்த மன்னில் கலைஞர்களுடைய சிறப்பை எப்போவோ உணர்ந்து அன்னாரது உருவத்தை அட்டையில் பதித்து வெளியிட்ட காலத்திலேயே மல்லிகையின் பெறுமதியை நான் உணர்த் தொடங்கி விட்டேன். மனச் சலிப்பு ஏற்படும் நேரங்களில் எம்மைப் போன்றவர்களை நினைத்து பாருங்கள். நாம் எக் காலங்களிலும் உங்கள் பக்கத்தே நிற்போம்.

கடந்த கால் நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாகத் தரமான இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு மல்லிகை செய்துள்ள பங்களிப்பு பெருமைக்குரியதாகும். உயர் கல்வி மாணவர்கள் பலர் இன்று மல்லிகையைக் கேட்டிப் பிடித்துப் படிக்கின்றனர். எதிர்காலத் தலைமுறை மல்லிகையில் நிறைய நிறைய எதிர்பார்க்கிறது.

பசறை,

க. பத்மநாதன்

தீவாத்தியார்

— வரதர்

எனக்கு ‘ஆனா’ச் சொல்லித் தந்த தீவாத்தியார், எனது கிராமத்திலிருந்த அமெரிக்கன் மிஷன்பாடசாலையின் தலைமையாசிரியராகவும் இருந்தார். தீவாத்தியாரைப் பற்றி நினைத்த வுடன், எனது இளமைக் காலமும், அந்தக்காலத்தில் அவைந்து திரிந்த எனது ஊரும் நினைவில் எழுகின்றன.

யாழ்ப்பாணப் பட்டணத்துக்கு பத்து மைல் தூரம்—சைக்கிளில் போகிற வயது எனக்கு வந்துவிட்ட காலம்.

சொந்தமாகச் சைக்கி ள் கிடையாது. என்னுடைய நண்பர்களிடமும் இல்லை. சைக்கிள் வாங்கும் அளவுக்கு நாங்கள் பணக்காரர்கள் அல்லர்.

பக்கத்து ஊரான மூளாயில் சைக்கிள் கடை இருந்தது. சைக்கிள் கடை என்றால், சைக்கிள் விற்கும் கடையல்ல. சைக்கிள் வாடகைக்கு விடுமிகி ம் முதல் ஒரு மனித்தியாலத்துக்கு 25 சதமும், அடுத்த ஒவ்வொரு மனித்தியாலத்துக்கும் 15 சதமும் வாடகை என்று நினைவு. ஒரு இரவு முழுவதுக்கும் எடுத்தால் ஒரு ரூபா மட்டுமே வாடகை. அப்படியான ஒரு இரவுக் கட்டணத்தில் சைக்கிளை வாடகை கூட கூட கூட எடுத்துத்தான் நான் சைக்கிள் ஓடப் பழகினேன், என்னோடு இன்னெனாரு நண்பரும் சேர்ந்து பழகினால் சைக்கிள் வாடகை ஆளுக்கு ஜம்பது சுதம்.

ஒரு பூரனை இரவில் பொன்னாலைக் கோயிலுக்குப் பின்னாலுள்ள பரந்த வெளியில் சைக்கிள் ஓடிப் பழகத்தொடங்கியது; எங்களோடு முஸ்பாத்தியாகப் பொழுது போக்க வந்த பெரிய பையன் ஒருவர் என்னைச் சைக்கிளில் இருத்தித் தள்ளிக் கொண்டு போய், பிறகு கையை விட்டது; நான் சைக்கிளோடு விழுந்தது; பழக்கிய ஆசானிடம் ஏச்சுக் காலத்தியது; குட்டுப்பட்டது; பிறகு கொஞ்ச நேரத்தில் பெடல் பண்ணப் பிடிப்பட்டதும் (ஆஹர் என்ன உற்சாகம்) அந்தப் பரப்பரப்பில் பிறேக்பிடிக்கக் கை ஏவாமல் சிறிய மேட்டில் சைக்கிளை ஏற்றி விழுந்தது; அதனால் முழங்காளில் கல் அடித்து சிறு காயம் ஏற்பட்டது! என்னுடைய ஆசான் அந்தக் காயத்துக்கு புழுதியை அள்ளித் தாவித் துடைத்து விட்டது—

ஓ: எல்லாம் எவ்வளவு உற்சாக மான நினைவுகள்!

சைக்கிள் ஒடப் பழகியபின் வாரக் கடைசி நாட்சி ஸி வ் ஏழெட்டுப் பேராகச் சேர்ந்து கிரி மலைக்குச் சைக்கிளில் போவோம். கிரிமலையில் குளிப் பதைவிட. போகவரச் சைக்கிள் ஒடுவதே முக்கியமான காரியம்.

இரண்டுபேர் சேர்ந்து வாடகைச் சைக்கிள் எடுப்போம். யார் ஒடுவது என்பதில் போட்டி.

'குறிப்பிட்ட சந்திவரை நீஒடு; நான் பின்னுக்கு இருக்கி றேன். சந்தி வந்ததும் என்னிடம் ஒடத் தந்துவிட்டு நீ பின்னுக்கு இருக்க வேண்டும்' என்ற ஒரு ஒப்பந்தம். ஒடிக் கொடைப் போகிறவர் குறிப்பிட்ட சந்தி வந்தாலும் நிற்கமாட்டார். அதிக தூரம் சைக்கிள் ஒடும் ஆசை. பின்னுக்கிருப்பவர் விடுவாரா? சந்தியில் சைக்கிள் நிற்க வில்லையென்று கண்டதும். பின் சீற்றிலிருந்து குதித்து இறங்கி சைக்கிளை இழுத்தப் பிடித்து நிறுத்தித் தான் ஒடுவார்!

அப்படிச் சைக்கிள் ஒடுவதற்குப் போட்டி போட்ட வயது அது;

இப்போது?

'சைக்கிள் ஒடவா? நானா?

அப்படிச் சைக்கிலில்தான் போகவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டாலும், 'நான் பின்னுக்கு இருக்கிறேன், நீங்கள் உழக்கிக் கொண்டுபோய் விடுகி ரீர்களா.....'

காலம் மாறிவிட்டது. வயதும் போய்விட்டது!

அந்தக் காலத்தில் அடிக்கடி சைக்கிளில் யாழ்ப்பாணம் போவோம். முக்கியமாக 'படக்

காட்சி' (சினிமா) பார்ப்பதுதான் நோக்கம்.

அதுவும் இப்படி இரண்டுபேர் பங்குபோட்டு வாடகைக்கு எடுத்த சைக்கிள்தான்.

ஒட்டுமூடம் சந்திவரையும் 'டபி' ஸில் வருவோம். சந்தி வந்ததும் பின் னால் இருப்பவர் இறங்கி நடக்க வேண்டும். என்னறால், ஒட்டுமூடம் சந்திக்குப் பிறகு 'வாண்' வந்துவிடும். மின் சார் விளக்குகள் எரியும்! ரவு னுக்குள் சைக்கிளில் 'டபின் போகக் கூடாது என்று சட்டமாம். பொலிஸ்காரர் கண்டால் பிடித்து வழக்கு எழுதிவிடுவார்களாம்.

சட்டத்துக்கு அந்த நாளில் எவ்வளவு மரியாதை! பயம்!

ஒட்டுமூடம் சந்தியிலிருந்து படமாளிகை வரை சுமார் ஒரு மைல் தூரம் நடக்க வேண்டும். ஆணால் அது அவ்வளவு பெரிய ஷஷ்யமல்ல. 'சிம்பிள்'

படக்காட்சி க்கு நேரம் நெருங்கி விட்டதெந்றால் நடப்பதாவது; சைக்கிளில் போகிற வருக்குப் பின்னால் ஒடியே போய்ச் சேர்ந்து விடுவோம்!

'ஓ!..... சொல்ல வந்த 'புண்ணாலை' யைப் 'பொன்னாலை' ஆக்கிய விஷயம்.....'

நான் சைக்கிளில் யாழ்ந்கர போகிறபோது, ஒவ்வொரு சந்தி யிலும் நிற்கும் கைகாட்டி மரங்களில் 'புண்ணாலை — இத்தனை மைல்' என்று எழுதியிருப்பதைப் பார்ப்போன். Punnalai என்று ஆங்கில எழுத்துக்களில் மட்டுமே எழுதியிருக்கும். அந்தக் காலத் தில் அரசாங்கத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட வீஷயங்களெல்லாம் ஆங்கிலத்தில்தான் இருக்கும். அவற்றை விளங்கிக் கொள்ள

வண்டியது மக்களுடைய கடைமை என்று அரசாங்கம் கருதிற்று.

இந்தப் 'Punnalai' என்ற எழுத்துக்களைக் கண்டதும் என்றுள்ளக்குள் ஒரு அற்புதமான யோசனை தோன்றிற்று. அதில் இரண்டாவதாக உள்ள A என்ற எழுத்தின் மேற்பகுதியில் ஒரு சிறிய வளைவு போட்டுவிட்டால் அது 'O' ஆகிவிடும். Punnalai (புண்ணாலை) Ponnalai (பொன்னாலை) ஆகிவிடும்!

என்ன அருமையான யோசனை! அதை எப்படியும் செய்து முடித்துவிட வேண்டுமென்று மனம் தருதுருத்துக் கொண்டேயிருந்தது. எதையும் சாதிக்க முடியுமென்று நம் பிக்கை. உடனே செய்துவிட வேண்டுமென்ற துடிப்பு.

என்னுடைய யோசனையை சிவந்பொர்களிடம் சொன்னேன். அவர்களும் மிக உற்சாகமாக ஆமோதித்தார்கள்.

ஒரு நாள் ஏழெட்டுப் பேராக யாழ்ப்பாணப் பட்டனத்துக்குப் படக்காட்சிபார்க்கப்போனோம்.

பாட்லிங்மணி, எஸ். எஸ். கொக்கோ நடித்த மெட்ராஸ் மெயி'லா—

ஆர். பி. லட்சுமி தேவி நடித்த பேபான் குழி'னா—

எஸ். ஆர். செல்லம் நடித்த 'வர்ராஜ் கார்சன்' என்ற டார்சான் படமா—

ஏ. ஆர். மகாலிங்கம் நடித்த 'நந்தகுமா' ரா—

எம். கே. தியாகரராஜபாகவ தர் னசந்தானலட்சமி நடித்த 'அம்பிகாபதி' யா—

— எந்தப் படமென்று நினைவில்லை.

(ஹே, காலையில் படித்த நாளின் பெயர் கூட மாலையில் நினைவில்லை. ஜம்பது ஆண்டு கருக்கு முன் பார்த்த படங்களும் அதில் நடித்த நடிகர்களின் பெயர்களும் நினைவிருக்கிறதா! ஒகோ, என்றானாம்!)

மினைக்கெட்டுப் பத்து கமல் தூரத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணப் பட்டனத்துக்குப் படக்காட்சி பார்க்கப் போனால், நோயல் டாக்கில் என்ற தகரக் கொட்டகையில் முதலாம் காட்சியும், றீகல் தியேட்டரில் இரண்டாவது காட்சியுமாக இரண்டு படங்களைப் பார்த்துவிட்டுத் தான் திரும்புவோம்.

டிக்கட் கலரி சதம் 25.

அப்பொழுதெல்லாம் கிழுவரி சைக்கிள் கிரமத்தைப்பற்றி யாரும் கேள்விப்பட்டதுமில்லை!

கலரி டிக்கட் கொடுக்கும் இடத்துக்கு முன்னால் ஒரு பெரிய கும்பல் நிற்கும். அதற்குள் நுழைந்து சென்று டிக்கட் வாங்கி வருவது ஒரு பெரிய கலை! ஒருவர் எத்தனை டிக்கட் குளும் வாங்கலாம்.

எங்களில் உசாரான ஒருவர் தன்னுடைய சேட்டைக் கழற்றி எங்களிடம் தந்துவிட்டு, வேட்டியைச் சுருக்கிக் 'கொடுக்கு' கட்டுவார். (கொடுக்கா, அது என்ன என்று கேட்பவர்களும் இப்போது இருக்கக் கூடும்.) ஆளுக்கு 25 சதம் வீதம் எங்கள் எல்லாரிடமும் வாங்கி அந்தப் பணத்தை ஒரு கையில் இறுகப் பொத்திக் கொண்டு, கும்பலின் ஊடை அவர் சரிந்து நெழிந்து உட்புகுவார். வேறு இரண்டு பேர் அவருக்கு உதவியாக (மற்ற வர்கள் இடித்துப் பின் தள்ளாத படி) பக்கத்தில் செல்வோம்.

இடிய... நெரி... தள்ளு.....

அவர் ஒருமாதிரி டிக்கட் கையில் பொத்திக் கொண்டு வந்து, ஓவ்வொருவரிடமும் ஓவ்வொரு டிக்கட்டை கொடுப்பார். என்ன ஆச்சரியம்! ஒருநாளாவது டிக்கட்டுகள் கூடிக் குறைந்த தில்லை!

இப்படி ஒரு தியேட்டரில் படம் பார்த்துவிட்டு, அது முடிந் ததும் அடுத்த தியேட்டருக்கு ஒடிட, அங்கேயும் படம் பார்த்து விட்டு வீடு திரும்பும் போது இரவு சாமம் தாண்டியிருக்கும்!

அன்று முன்னேற்பாடாக நான் ஒரு சிறிய டின் னி ல் கொஞ்சக் கறுப்புப் பெயின்றும், ஒரு சிறிய பிறஷாம் கொண்டு போயிருந்தேன்.

படம் முடிந்து திரும்பி வரும் போது — நடுச்சாமத்தில் — ஓவ்வொரு சந்தியிலும் நிற்போம். கைகாட்டி மரத்துக்குப் பக்கத் தில் அதைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒருவர் நிற்பார். நான் அவர் மீது ஏறி நின்று Punnalai என்பதன் A வின் மேலே ஒரு வளைவை கறுப்பு மையினால் அழகாகப் போடுவேன். அந்த A என்ற எழுத்து 'O' ஆக மாறி விடும். Punnalai, Ponnalai ஆகிவிடும்! — இப்படியே யாழிப் பாணம் சுடுகட்டாலடிச் சந்தியிலிருந்து ஆடைக்கோட்டை, மானிப்பாய், சண்டிலிப்பாய். சங்கானை, சித்தங்கேணி, சுழி புரம் — எல்லாச் சந்திகளிலும் மூளை கைகாட்டி மரங்களில் புன்னாலை, பொன்னாலை ஆகி விட்டது.

சட்டத்துக்கு மாறான செயல்தானே?

ஒரு சட்டமறுப்புச் செய்த உற்சாகம் எங்களுக்கு:

பெரிய சாதனை செய்து விட்ட திருப்தி!

இதில் முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால். நாங்கள் பெயர்ப்பலைக் கிருத்திய கொஞ்சக் காலத்துக்குப் பிறகு, அரசாங்கத்தின் வழக்கமான நடைமுறையின்படி அந்தக் கைகாட்டி மரங்களுக்குப் புதிதாக பெயின்ற அடித்து ஊர்ப் பெயர்களையும் புதுப்பித்தார்கள்.

அப்போது—

பொன்னாலை என்று இருந்ததை புன்னாலை என்று மாற்றி எழுதவில்லை. பொன்னாலை என்றே எழுதினார்கள்.

பிற்காலத்தில் தமிழ்மொழிக் கும் சற்றே இடமளிக்க முன் வந்த அரசாங்கம், கைகாட்டி மரங்களில் ஆங்கிலத்தோடு தமிழிலும் ஊர்ப் பெயர்களை எழுத ஏற்பாடு செய்தது. அப்போதும் குறித்த கைகாட்டி மரங்களில் தமிழிலும் ‘பொன்னாலை’ என்றே எழுதி வைத்தார்கள்.

அதன் பிறகு எங்கும் ‘பொன்னாலை’ என்றே ஆகி விட்டது.

‘தீவாத்தியா’ரைப் பற்றி இன்னும் நான் எழுதவில்லையே என்று நினைக்கிறீர்கள்.

தீவாத்தியாரைப் பற்றி சொல்ல முன் என்னைப்பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டும்.

என்னைப் பற்றிச் சொல்ல முன் என்னுடைய தகப்பனாரைப்பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டும். எங்கள் ஊரில் அவர் ஒரு கடை வைத்திருந்தார். அந்தக் கடை ஊரில் முக்கியமான ஒரு ஸ்தலம்.

அப்பாலையும் அவருடைய கடையையும் பற்றிச் சொல்ல

முன் என்னுடைய ஊர் மக்களைப் பற்றி கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டும்.

பொன்னாலை என்பது ஒரு சிறிய கிராமம், ஏழைக் கிராமமாக இருந்தது என்று முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன். இந்தக் கிராமத்தில் சமார் 250 — 300 குடும்பங்கள் அப்போது இருந்தன.

அந்தக் காலத்தில் மக்களைப் பற்றி சொல்லுதென்றால், அவர்கள் என்ன சாதி என்பது முக்கியம். ஓவ்வொரு ஊரிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியார் வசிப்பார்கள்.

‘நீ எந்தப் பக்கம்? (எந்தப் பகுதி)’ என்று கேட்டால், அவர் கிழக்குப் பக்கம் என்றால் இன்ன சாதி என்றும், தெற்குப் பக்கம் என்றால் இன்ன சாதி என்றும்— இப்படியே ஓவ்வொரு பக்கத் துக்கு இன்ன இன்ன சாதி என்று அவருடைய கிராமத்தைப் பற்றி தெரிந்தவர்கள் அறிந்து கொள்வார்கள்.

இந்தியாவில் எந்த தாழ்த் தப்பிட சாதியினரும் தாங்கள் இன்ன சாதி என்று பகிரங்கமாகச் சொல்லிக் கொள்வார்கள். யாழிப்பாணத்தில், குறைந்த சாதிக்காரர் எனப்படுவோர் தங்கள் சாதியைப் பகிரங்கப்படுத்த விரும்புவதில்லை. அதனால்தான் இங்கே ‘நீ என்ன சாதி’ என்று விசாரியாமல் ‘நீ எந்தப்பக்கம்’ என்று கேட்டு அறிந்து கொள்வார்கள்.

பொன்னாலையில் முக்கியமாக மூன்று சாதிகள் இருந்தன.

ஒன்று வேளாளர் இவர்களிலும் ஐந்தாறு குடும்பத்தினர் தாங்கள் உயர் சாதியென்றும் மற்றவர்கள் குறைவு என்றும் சொல்லிக் கொள்வார்கள்.

இரண்டாவது கோபியர். ஜம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கூட இவர்கள் வேளாளர்களைப் போல பொதுலாக எல்லாச் சமூக உரிமைகளையும் பெற்றி ருந்தார்கள்.

மூன்றாவது நளவர்.

இந்த நளவர் என்ற சாதி யைப் பற்றி ஒரு பல்கலைக்கழக மாணவன் ஆராய்ச்சி செய்ய வாமென்று நினைக்கிறேன்.

இவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட வர்கள், தீண்டத்தாதவர்கள், முன்னேற முடியாதபடி அடக்கி வைக்கப் பட்டவர்கள்.

பின்தங்கிய எங்கள் கிராமம் மக்களிடையே இவர்கள் மேலும் அகல பாதாளத்தில் பின் தங்கி விருந்தார்கள்.

இவர்களுக்குச் சொந்தமான நிலம் புலம் இருந்ததில்லை. அயலார்களிலிருந்து பெரிய வேளாளர்களுக்குச் சொந்த மான வரண்ட நிலங்களிலே தான் இவர்கள் குடியிருந்தார்கள். அதற்கு ஈடாக நிலசெந்தக்காரர்களுக்கு ஏதாவது அடிமை குடிமை வேலைகள் செய்வார்களென்று நினைக்கின்றேன்.

அவர்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளில் கிணறுகளே கிடையாது. ஏதோ ஒரு கிணறு இருந்தது. அதுவும் உப்புத் தண்ணீர்.

நல்ல தண்ணீர் பெறுவதற்காக அவர்கள் வயல் பக்கப் போவார்கள். ஆணால் அங்கே உள்ள கிணறுகளில் இவர்கள் தண்ணீர் அள்ளக் கூடாது. யாராறிவது உயர்ந்த சாதிக்காரர் வந்து தண்ணீர் அள்ளி இவர்களுடைய மன் பாணகளில் ஊற்றி விடும்வரை காத்திருக்க வேண்டும்.

இவர்களுடைய தொழில் மரமேறுதல், கள். கருப்பநீர் சேர்த்தல், சிறிய அளவில் மின் பிடி தல், வேளாளருடைய வயல்களிலும், வீடு. வளவுகளிலும் கூவி வேலை செய்தல் ஆகியனதான்.

அந்தக் காலத்தில் பொன் னாலையில், கல்வீடுகள் என்று யெருக்கு இரண்டு மூன்று வீடுகள் மட்டுமே இருந்தன. மற்ற வைலெல்லாம் மண் வீடுகளும், தென்னோலைத் தட்டி வீடுகளுமே.

நளவ சாதியினரிடையே மண் வீடுகள் கூட இல்லை. எல்லாம் சிறு சிறு ஒலைக் குடி சைகளே.

அவர்கள் உயர் சாதியினரின் வீடுகளுக்குள்ளோ, கோயில் களுக்குள்ளோ நுழையக்கூடாது. மோட்டுகள், ஒழுங்கைகளில் நடந்து போகலாம். அதுவும் மேல்சாதிக்காரரைத் தூரத்தே கண்டுவிட்டால், தலையிலோ, தோளிலோ இருக்கும் சாலவைத் துண்டை எடுத்து கக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு வேலி ஒரு மாக ஒதுங்கி வழிவிடுவார்கள்.

இந்த நிலையிலும் அவர்களுடைய பிள்ளைகள் பாடசாலை களுக்குப் போக அனுமதியிருந்தது.

ஆனால், பாடசாலையில் மற்றப் பிள்ளைகளேல்லாம் வாங்குகளில் இருந்து படிக்கும்போது இவர்களுடைய பிள்ளைகள் கீழே மண் நிலத்தில்தான் இருப்பார்கள். ஆசிரியருடைய மேசையைச் சுற்றி நின்று மாணவர் பாடம் கேட்கும்போது, இந்தப் பிள்ளைகள் ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கியே நிற்பார்கள்.

பள்ளிக் கூடம் என்றதும் நினைவு வருகிறது. என்னுடைய அறிவுக்குச் சுற்று முற்பட்ட காலத்தில், பொதுவாக எல்லாச் சாதியினரிலும் பல பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடம் போவது கிடையாது. அதிலும் ஒதுக்கப்பட்ட மக்களின் பிள்ளைகளைப் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம்.

எனக்குத் தெரிந்த காலம் முதல் எல்லாப் பிள்ளைகளும் 14 வயதுவரை கட்டாயமாகப் பள்ளிக்கூடம் போக வேண்டும் என்று சட்டம் இருந்தது. அப் படிப் போகாத பிள்ளைகளின் பெற்றேரார் மீது வழக்குத் தொடரப்படும். அதற்கென்றே ஒரு உத்தியோகத்தரும் இருந்தார்.

இந்த வழக்குக்குப் பயந்தே பலர் பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பினார்கள்.

வீட்டிலோ வயலிலோ ஏதும் வேலையிருந்தால் அன்று அந்த மாணவன் பாடசாலைக்குப் போகமாட்டான்.

ஆசிரியர் கேட்டால் ‘வீட்டில் இன்ன வேலை’ என்று பதில் சொல்வான். அவன் பொய் சொல்லாமலிருந்தால், அது நியாயமான பதிலாக ஆசிரியரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்.

அதிகமானவர்கள் பத்து வயதிலேயே ‘அவனுக்கு வயதாகி விட்டது’ என்றோ, அவன் ‘வேலைந்குப் போகிறான்’ என்றோ படிப்பை நிறுத்தி விடுவார்கள்.

இழுங்காகப் படித்தால் 10 வயதில் ஜந்தாம் வகுப்புக்கு வந்திருப்பான். அதற்கு மேல் படிக்க அநேகமான கிராமப் பாடசாலைகளில் வகுப்புகளும் இருக்கமாட்டா. பொன்னாலை அ. மி. பாடசாலையிலும் 5 ம் வகுப்புவரைதான் இருந்தது,

3 ம். 4 ம் வகுப்புப் படித்து விட்டாலே, ‘எழுதப் படிக்கப் பழகிவிட்டான்’, இனி என்ன உத்தியோகமா பார்க்கப் போகிறான்’ என்று படிப்பை நிறுத்தி எங்கேயாவது கடைகளில் வேலைக்கோ அல்லது வீட்டில் உதவியாகவோ வைத்து விடுவார்கள்.

பெண் பிள்ளைகள் என்றால் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ‘இனிப் பெரிய பிள்ளையாகி விடுவார்கள்’ என்றும், ‘பெட்டைக்குப் படிப்பு எதற்கு?’ என்றும் படிப்பை நிறுத்தி விடுவார்கள்.

அந்தக் காலத்தில் 4 ம், 5 ம் வகுப்புகளுக்கு மேல் பெண்பிள்ளைகள் படிப்பது மிக அழிரவும்.

பள்ளிக்கூடம், படிப்புப் பற்றி, பிறகு – நான் படித்த விஷயம் வரும்போது சொல்கிறேன்.

இந்த நளவ சாதியைப் பற்றி யாராவது நிறைய ஆராய்ந்து எழுத வேண்டும். இவர்களிடையே கூட, பொன்னாலையில் இரண்டு பிரிவுகள் இருந்தனவாம். ஒரு பிரிவுக்கு ‘வாடை’ என்று பெயர். மற்றும் பிரிவுக்கு ‘சோளகம்’ என்று பெயர்.

இயற்கையான காற்றுகளின் பெயர்களையே இவர்கள் தங்கள்

பிரிவுகளுக்குப் பெயர் வைத் திருப்பது வியக்கத் தகாகிறது.

எதோ பெயருக்கு இரண்டு பிரிவுகள் இருந்தனவே தவிர, இவர்களிடையே எந்த வித்தியாகமும் – ஏற்றத்தாழ்வும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இவர்களிடையே வழங்கிய பெயர்களும் சுத்தமான தமிழ்ப் பெயர்களாக இருந்தமை கவனத்துக்குரியது.

வேலன், கந்தன். முருகன், வெள்ளையன், நாகன், பெரியான், சின்னான், மற்றும் வள்ளி, தெய்வி, பொன்னி, சம்பரத்தி முதலிய பெயர்களைல்லாம், மற்ற மேல் சாதிக்காரரிடையே அருகிப்போய், அந்த நேரத்திலும் நளவ சாதியினரிடையே வழக்கிலிருந்தன.

நாகரிசும் என்று கருதிக் கொண்டு மேல் சாதிக்காரர், வேலுப்பிள்ளை, முருகமூர்த்தி, வரதராசா, கந்தையா (ஜயா) என்று வால் சேர்த்து வைத்த பெயர்களை: தாழ்வு சாதியினர் வைக்க அனுமதி இருந்திருக்காதனரு நினைக்கிறேன்.

இவர்களில் யாராவது சுற்றே தலைதூக்கினால் – கல்வி கற்றால், பண்மக்கமாதித்தால், நாகரிகமாக வாழ்ந்தால், பெரிய சாதிக்காரர்களுக்குப் பெறுக்காது.

ஒரு கீழ் சாதிப்பயன் ‘தன்னுடைய நிலை’ தவறி இப்படியூருவது தங்களை அவமதிப்பதாகுமென்று சாதிமான்கள் நினைத்தார்கள்.

ஒரு சம்பவம் நினைவு வருகிறது.

(அடுத்த இதழில்)

துயர் மனிதரும் துணை நடத்தலும்

எஸ். கருணாகரன்

ஏதொரு மாற்றமுமின்றி
மந்தமாய் இயக்கமுறும் உனது கிராமத்தில்
ஊமை வெயில் சிந்தித் கொண்டிருந்த
ஒர் மதியத்தின் பின்
பசித்த வயிற்றுடன் பணையிலிருந்து வீழ்ந்தாய்
வீழ்ந்ததும் இறந்து போனாய்.

ரோபோ மனிதன் இப்பக்கமுறும் காலத்தி லும்
வெறும் மனிதக் கூவியாய்,
பசி தீராதிருத்தவின் போதும்
உழைக்கும் நிரப்பந்தமாய் ஆனது வாழ்க்கை.

அன்றம்
பசித்த வயிற்றுடன் பணையிலிருந்து வீழ்ந்தாய்
வீழ்ந்ததும் இறந்து போனாய்.

விசாரணை அதிகாரிகளும்
மத குருவும்
கிராமத்துப் பிரமுகர்களும் வந்திருந்தனர்.

உனது மரணத்தின் காரணம் பற்றி
அவர்களின் விசாரணையில்,
அதன் பின் எழுதிய தீர்ப்பில்
‘உணவருந்தாது’
சீவலுக்குச் சென்றதனால்
உடல் தளர்வற்றதன் காரணம்’ என்
அறிக்கை எழுதப்பட்டது.

விசாரணையும்
பின்னர், சடங்கும் நிசழ்ந்தன
பரிந்து பேசினர் பிரமுகர்கள்.
மரணம் நிகழ்கையில்
உன் முகம் நினைவிற் கொள்ளா
உனது சிறு குழந்தை
விஞ்ஞானம் பற்றியும்,
மனித வளர்ச்சி பற்றியும் அறிகையில்
உன் மரணம் பற்றி வியக்கும்
மனமழிந்து துன்புறும்.

கூவி மனிதரிடம்
பசியின் குவிதல் பற்றியும்
அது தீருதல் பற்றியும் அறிய முனைகையில்
அதன் வழிநடத்தலுக்கு
என் துணையை வழங்குதலில் மகிழ்வறுவேன்.

நாவல் நகர் பி. மகாலிங்கம் சில நினைவுகள்

ஓ. ஆப்டிஸ்

சாந்தமான பார்வையும்,
நகைக்கவை மிக்க உரையாடலும் கொண்ட எமது நாவலப்
பிடிடி இலக்கிய நண்பர் பி. மகாலிங்கம் காலமாகி விட்டார்
என்ற அதிர்ச்சியிலிருந்து இன்னும் மீள முடியவில்லை.

என் சிந்தனை கால் நூற்றாண்டுகளுக்கு அப்பால் சிறக்டித்துப் பறக்கின்றது.

சென்ற மேரிஸ் கல்லூரியில் நண்பர் பி. மகாலிங்கம், எஸ். எஸ். சி. வகுப்பில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்த பொற்காலம் அது. ஒருவரையொருவர் சந்திப் போம், வெறுமனே புன்முறவுல் பரிமாற்றம், அவ்வளவுதான்.

ஆனால் அன்று

நாவலப்பிடிடி கதிரேசன் கல்லூரியில் நடைபெற்ற ஒரு பெரும் விழாவில் நண்பர் மாவியுடன் பேசும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தறு.

நான் முதல் முதலாக ஓர் இலக்கியக் கூட்டத்திற்குச் சௌறதும், அதுதான் பெருங் திரளான அந்தப் பரிசீலிப்பு விழாவில் அமர்வதற்காக இருக்கை தேடிக் கொண்டிருந்த சமயம் அவர்தான் பக்கத்தில் ஆசனம் வழங்கினார். அந்த முதல் சந்திப்பு இன்றும் பக்கமையான நினைவுகளாக இழையோடுகின்றன.

அதற்குப் பின் எமது சந்திப்புகள் தொடர்ந்தன. நல்வீசு இலக்கியம் பற்றிய உரையாடல் கள் எம்மை நெருங்கிய சிநேகிதர்களாக இணைத்தன.

கால ஒட்டத்தில் எத்தனையோ இலக்கிய நிகழ்வுகள். எதனைச் சொல்வது, எதனைத் தவிர்ப்பது? எல்லாமே முக்கியம் தான்.

எமது எழுத்துத் துறையின் ஆரம்ப காலம் அது. எனது ஆக்கங்களை அவரிடத்தில் எடுத்துச் சென்று படித்துக் காட்டியதும், அவரது ஆக்கங்களை எடுத்துக் கொண்டு அவர் என்னைச் சந்தித்ததும், நண்பர்கள் இரசுத்திரசேகரன், வழுத்தார் ஒளி யேந்தி, காலங்களை எடுத்து பிரேமசம்பு, ச. சந்தனப்பிச்சை போன்றோருடன் நாம் அடைந்த இலக்கிய இனபங்கள், நண்பனாமாவியின் அங்பளிப்புகள் என்றே கருதுகிறேன்

1960 - களில் மகாலிங்கம் வளரும் இளம் மலையக்க கவிஞர். வசன கவிதைகள், சிறுவர்களுக்கான கவிதைகள், கட்டுரைகள், சிறுகடைகள் என்று அடிக்கடி பத்திரிகைகளிலும் சுஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. மிக வேகமாக எழுதுபவர் மாலி.

மலையகம் தொறும் ஆங்காங்கு நடைபெறும் கவியரங்கு களிலும் இவரது வீச்சு இடம் பெற்றால் இல்லை. விமர்சனம், ஆய்வு மொழி பெயர்ப்பு. கட்டுரை என்று பல துறைகளிலும் ஆர்வம் கொண்டவர். மும் மொழிகளிலும் எழுத்தாற்றல் மிக்க நாவல் நகர் பி. மகாவிங்கம், ‘இளம் வாணன்’, மாலி ‘நாவல் நகர் கவிராயர்’. ‘ரூபி மகாவிங்கம்’ இப்படிப் பல புனைபெயர்களில் தமது ஆற்றலை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்த ஓர் இலக்கியவாதியை காலன் பிரித்துவிட்டான். தினகரன், வீரகேசரி, செய்தி, மல் விளை என்று பல பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் இவரது எழுத்துக்களுக்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்துள்ளன. மல்லிகையில் பல மாதங்களாக வெளியான ‘மலையகத் தபால்’ கடிதக் கட்டுரைத் தொடர் குறிப்பிடத்தக்கது.

1959ல் இவர் எஸ். எஸ். சி. இறுதி வகுப்பில் கற்றுக் கொண்டிருந்த போது, ‘கலீர் கலீர்’ என்ற பெயரில், அழகிய முன்னடை ஒலியங்களுடன் கையெழுத்து மாத சஞ்சிகை ஒன்றினை ஆரம்பித்து சில காலம் நடாத்தினார்.

ஆழமான சமூகப் பார்வையுள்ள, சுருக்கமான ஆக்கங்களை வெளியிடவே இவர் விரும்புவார். இவருக்குப் பிடித்தமான ஆக்கங்களை பிரபல பத்திரிகைகளுக்கு இவரே அனுப்பி விடுவார்.

1960 ஜூலையில் தமது இல்லத்திற்கு ‘தமிழகம்’ என்று பெயர் குட்டியசோடு, தனது இல்லத்தில் இலக்கிய நண்பர்களை அழைத்து ‘இளம் எழுத்தாளர் சங்கத்தை’ அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைத்தார். அதே

கால கட்டத்தில் பிரபல எழுத்தாளர் டாக்டர் நந்தியில் வழி காட்டலும், இலக்கிய நண்பர்கள் சந்திப்புகளும் நாவல் நகர நண்பர்களின் இலக்கிய முயற்சி களில் ஒரு புதிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தின.

டாக்டர் நந்தி, திருவாளர்கள் டொமினிக் ஜீவா, ஈழத் துச் சோழ ஆகியோரின் வருடக்யால் நாவலப்பிடிட்டில் இ. மு. எ. ச வின் கிளை ஒன்று அங்குரார்ப்பணம் செய்யப்பட்ட போது, மகாவிங்கம் செயலாளராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இக் கிளையும், நாவலப்பிடிட்டில் இளம் எழுத்தாளர் சங்கமும் இணைந்து இலக்கியம் சம்பந்தப்பட்ட பல கலை, இலக்கிய நிகழ்வுகளை நிகழ்த்தியுள்ளது.

மகாவிங்கம் அவர்களின் கணிசமான பங்களிப்பு காரணமாக, கவியரங்குகள், புத்தகக்கணகாட்சி, நால் வெளியீட்டு விழாக்கள் என்று ஒரு குறிப்பிட்ட கால கட்டத்தில் சாதித்தவை சாதித்தவைதான்.

தினகரன் பத்திரிகைக்கு கிளைக்குத்தேனை விசேஷ சுறூப்பு நிருபராகவும், லேக்கஹல் பத்திரிகைகளுக்கு விளையாட்டுத் துறை நிருபராகவும் கடமையாற்றிய நண்பர் 1980 களில் தொழில் நிமித்தமாக ஈரான் சலுதி, குவைத், சிங்கப்பூர், மலேசியா, தமிழ்நாடு, பாகிஸ்தான் போன்ற நாடுகளுக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. இக் கால கட்டத்தில் ஒரு சிறந்த புகைப்பட, வீடியோ புகைப்படக் கலை ஒராகப் பசிற்சி பெற்றுள்ளார்.

தனக்கென ஒரு சமூக நோக்கைக் கொண்டிருந்த நண்பர் களை அழைத்து ‘இளம் எழுத்தாளர் சங்கத்தை’ அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைத்தார். அதே

எனது அம்மணியான கருத்துக்கள் இன்னும் நினைவு கூரத் தக்கது.

‘வாழ்க்கையில் எந்த முயற்சியிலும் ஓர் இலட்சியம் இருக்க வேண்டும். மரத்திற்கு ஆணி வேர் முக்கியமாதல் போல..... எழுத்திற்கும் இலட்சியம்.....’

‘எனியின் முதற் படியை மிதித்தவுடன் மாடியை அடைந்து விட முடியாது.....’ என்றும்,

‘சமூத்து இலக்கியத்தின் முட்டுக்கட்டைகள்’ என்ற தலைப்பில் கருத்தரங்கம் நடாத்திய போது,

‘இலக்கிய கர்த்தாக்களை அவர்களது தொழிலைக் கொண்டு, வசதி வாய்ப்புகளோடு சம்பந்தப்படுத்தி மதிப்

பிடுவது கண்டிக்கத்தக்கது. இப்படியாக எடைபோடுவதால் நல்ல சிருஷ்டிகள் மறைந்து போகின்றன.....’

‘.....பிநாட்டுச் சஞ்சிகைகளை விற்பவர்கள் கட்டாயம் ஒரு கணிசமான அளவு நம்நாட்டுச் சஞ்சிகைகளையும் விற்க வேண்டும் என்று ஒரு கட்டாய திட்டம் இருக்க வேண்டும்...’

நாவலப்பிடிட்டி இளம் எழுத்தாளர் சங்கம் ஒரு நல்ல சிந்தனையாளனையும், செயற் திறம் படைத்தவரையும் இழந்துவிட்டது. குடும்பத்திற்கு மெழுகு வர்த்தியாக இருந்து தியாகம்புரிந்த தனையைனப் பிரிந்து பெற்றோரும் சகோதரரும் தவிக்கின்றனர்.

ஸ்ரீ மலைகைப்பந்தல் வெளியீடுகள்

அடைய பட ஒலியங்கள் ... 20 - 01

(35 எழுத்துபேசு மன்னர்கள் பற்றிய நூல்)

ஈருதி ... 25 - 00

(சிறுகதைத் தொகுதி—சோமாந்தன்)

என்னில் விழும் நான் ... 9 - 00

(புதுக்கவிதைத் தொகுதி—வாகதேவன்)

மல்லிகைக் கவிதைகள் ... 15 - 00

(51 கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுதி)

இரவின் ராகங்கள் ... 20 - 00

(சிறுகதைத் தொகுதி—ப. ஆப்பன்)

தூண்டி லேக்ஸ்—பதில் ... 20 - 00

— டொமினிக் ஜீவா

ஒரு நாளில் மஹநந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்

(சிறுகதைத் தொகுதி—சதாராஜ்) 30 - 00

வியாபாரிகளுக்குத் தகுந்த கழிவுகளுடு.

மேலதிக விபரங்களுக்கு: ‘மாலிகைப் பந்தல்’

224 B, காங்கேசன்துறை விதி பாழ்ப்பாணம்.

நானும் எனது நாவல்களும்

10

செங்கை ஆழியான்

நான் யாருக்காக எழுது கிடிரேணோ அவர்களைச் சென்ற டைவதில் என் நாவல்கள், எங்கும் எப்போதும், யாராலும் தடைப்பட்டதில்லை. வாடைக் காற்றிலிருந்து, காட்டாறு உட்படக், கிடுகுவேலி வரை என் நாவல்கள் விரும்பிப் படிக்கும் கலவனுர்களின் பரப்புவினைவு நான் உணர்ந்திருக்கின்றேன். என் நாவல்கள் வாசகர்களின் பொறுமையைச் சோதிக்கும் வறட்டு வேதாந்த வெளிப்பாடு களால். வாசகர்களின் உணர்ச் சிகளை மலினப்படுத்தும் ஜனரஞ்சக் நாவல்களுமல்ல. எனது கருத்துக்களை வாசகர்களுக்குச் சொல்ல நான் எடுத்துள்ள கருவியாகவே நாவல்களைக் கருதுகின்றேன். என் கருத்தினைச் சமக்கும் பாத்திரங்கள் நம்முடன் வாழும் மக்களிடமிருந்து வேறு படுபவர்கள்லர். கடையை நகர்த்தும் சம்பவங்கள் கற்பனா வாத நிகழ்வுகளுமல்ல. எனவே, என் நாவல் நான் யாருக்காக எழுதுகின்றேனோ அவர்களை இலகுவில் சென்றடைவதில் வெற்றி கண்டுவிடுகின்றன.

யாழிப்பாணத்தில் கிடுகு வேலிக் கலாசாரம் இன்று வெளி நாட்டுப் பண வரவால் மாறி வருங்கிறது. வெளியமைப்பில் மட்டும் நிறீ உள்ளகத்திலும் வெளிநாட்டுப் பணவரவு பெரும்

சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி வருகின்றது. கூடப்பிறந்த குற்றத்திற்காக வெளிநாட்டில் சீதங்கும் உழைக்கும் சகோதரர்கள், ஏழ்மையை வீரட்ட உழைக்கும் பிள்ளைகள், கணவன்மார் – இன்று ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும் உள்ளனர். அவர்கள் படுந் துயரங்கள், மகிழ்ச்சிகள் ஒவ்வொருவர் இல்லத்திலும் உள்ளனவை. கடந்த தசாப்தத்தில் கடல் கடந்து வெளிநாடுகளுக்கு, அவிழத்துவிட்ட நெல்லிக்காய் முடையாகச் சிதறி, யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என உலகின் மூலை முடக்கெல்லாம் ஒதுங்கி, உழைத்துவரும் இந்த நாட்டின் இளைஞர்கள் கூட்டம் புதியதொரு வாழ்க்கைச் சுவையையும் அவலத்தையும் இந்த மண்ணில் ஏற்படுத்தி வருகின்றது

கூடப்பிறந்த சகோதரிகளுக்காகச் சீதம் உழைக்க வெளி நாட்டிற்குச் சென்று, தமது வாழ்வின் இனிமைகளைக் கணவுகளாக்கிக் கொண்ட இளைஞர்களை எனக்குத் தெரியும். திருமணமண்மாகி வாழ்வின் இன்பங்களை அனுபவித்துத் திருப்பதி காணப்பதற்கு முன்னரே விமானமேறிய ஆடவரையும் எனக்குத் தெரியும். அவர்களின் ஏக்கங்கள் பெருமுச்சக்கள் காற்றில் கலப்பதும், உடல் தேவைகள் தவறு

களை ஏற்படுத்துவதும் நிகழாத் தொல்லி. பிள்ளைகளை ஒருவர் பின் ஒருவராக வெளிநாடுகளுக்குப் பல்வேறு காரணங்களுக்காக அனுப்பிவிட்டு, இங்கு உறவுத் துயரினால் ஏக்கங்களும், அயல்வனின் கொள்ளியால் வெந்து போகின்ற அந்தப் பித்து நெஞ்சங்களின் இறுதி யாத்திரையும் இங்கு நிரந்தரமான சம்பவங்கள் தாம். வெள்ளாடுகளில் தம் வமசத்தை விருத்தி செய்யும் இந்த மண்ணின் புதல்வர்களும், புதல்விகளும் அங்கு பிறக்கும் பிள்ளைகளும் தொலைந்து போன தலைமுறைகள் என்பதும் எல்லாருக்கும் புரியும். இவற்றினை எல்லாம் என் நாவல்கள் மூலம் சொல்ல ஆசைப்பட்டான்னினை வாகவே கிடுகு வேலி, மழைக்காலம், யாகுண்டம் என்ற என் நாவல்கள் பிறந்தன.

‘கிடுகு வேலி’ என் எழுத்தாக்கத்திற்கு வெற்றியையும், என் வாசகர் பரப்பை அகலமாகக் கவும் உதவிய நாவல். ஒரு நாவலின் வெற்றியை எதைக் கொண்டு கணிப்பது? அதனை விரும்பிப் படிக்கும் வாசகர்களின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டா? அல்லது அந்த நாவல் சமூகத் தில் ஏற்படுத்தும் தாக்க விளைவுகளைக் கொண்டா? முன்னதிலும் பின்னதே சிறந்த நாவலின் வெற்றி விளைவுகள். அவ்வகையில் கிடுகு வேலி என்ன பெருத்த தளவில் வெற்றி வெளியைப் படிக்கும் யாழிப்பாணத்து இன்றைய இளைஞர்ப் பலர் ஒருக்கணம் எதோ ஒரு வகையில் தமிழ் நினைக்காமல் இருக்க முடியாது. இந்த தான் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி கூறிய கூற்றை நினைவு கூறவேண்டும். அவர் கூற்றுப் பின்வருமாறு; பொதுவாகக் கூறினால் ஒரு நாவலைப் படிக்கும் வாசகர்கள் தனக்கு மட்டும் அந்த நாவல் எழுதப் பட்டதாகக் கருத்த தலைப்பு

கிறான். நாவலாசிரியன் தலையிட்டுக் கூறும் சில குறிப்புரைகள், விளக்கங்கள். எச்சரிக்கைகள் ஆகியன தன்னை நோக்கியே கூறப்பட்டுள்ளன என என்னுடையான்” (எஸ். சிவலிங்கராசா—1989.)

எனது முன்னைய நாவல்களில் நான் கையாளாத உத்தியைக் கிடூகுவேலியில் கையாண்டேன். வாடைக்காற்று, பிரளையம் ஆகிய எனது நாவல்களில், தொடக்கம்—வளர்ச்சி—உச்சம் என்ற நாடக நகர்த்தும் பண்பு இருந்தது. காட்டாறு, யானா, ஒரு மையவட்டங்கள் என்ற எனது நாவல்களில் உச்சம் நோக்கிய வளர்ச்சி என்ற அறிவுக் நகர்த்தும் பண்பு இருந்தது. கிடூகுவேலி இவ்வகையினதறு. ஒரு பிரதான பாத்திரத்தின் நோக்கில், அப்பாத்திரம் சந்திக்கும் சில கதாமாந்தர் தம் இயல்பு களின் விளைவான சம்பவங்களின் இணைப்பில், இக்கதையை நகர்த்தினேன். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் சண்முகத்தின் பார்வையில் கிடூகு வில்லை. நான் கூறவந்த சமூகசெய்திகளை நாடகம் நகர்த்தும் பண்டிலோ, அறிவுக் நகர்த்தும் பண்டிலோ கூற முன்வரவில்லை. எனவே கிடூகு வேலி உச்சம் நோக்கிய வளர்ச்சியாக அமையாது, சிக்கலை அவிழக்கும் வளர்ச்சி என்ற மனோவியல் நகர்த்தும் பண்பினைக் கொண்டதாக அமைந்தது.

இந்த நவீனத்திற்குக் கிடூகுவேலி என்ற தலைப்பு வைத்த தற்கான காரணங்கள் தெளிவானையை. யாழிப்பானைக் கலாசாரத்தின் ஒரு குறியீடு கிடூகுவேலி தான். நமது பண்பாடு அதனுள்தான் அமைகிறது. புதுமாகன் புறவாழ்விலும் அகவாழ்விலும் புகுவதை இக்கிடூகுவேலிகளால் இனியும் தாக்குப்பிடிக்க முடிய

யாது என்பதுதான் கதையின் செய்தி. எனவே அதுவே கதைத் தலைப்பாயிற்று.

‘1982—1985 ஆம் ஆண்டு களில் இலங்கையில் வெளியாகிய குறுநாவல்களுள் சிறந்ததாகக் கிடூகுவேலியைத் தேர்ந்தெடுத்து தமிழ்க் கதைஞர்வட்டம் (தகவம்) பரிசும் சான்றிதழும் வழங்கியது குறிப்பிடத்தக்கது.

எனது மழைக்காலம் நாவல் வெளிநாட்டுப் பயணத் தின் நோக்கத்திற்குப் புதிய விளக்கம் தருவதாக அமைந்தது. யாழிப்பானத்துச் சீதனக் கொடுமையால் வாழ்வின் ஆரம்பத்திலேயே பாதிக்கப்பட்ட ஒரு த்தி தனசோதிரிகளுக்காக விமானம் ஏறுகிறாள். அவளைக் காதலித்துவிட்டு, திருமணம் செய்வதற்குச் சீதனம் கேட்கும் இன்றைய இளைஞரில் ஏற்பட்ட விரக்தி துணிச்சலான ஒரு முடிவினை எடுக்க அவளைத் தூண்டுகிறது. ஒப்பந்த மனைவியாக வாழ்வதற்குத் தயாராக அவள் ஜேர்மனி செல்கிறாள்.

மழைக்காலம் நாவலை என்னைவோடை உத்தியில் நகர்த்தினேன்.

மழைக்காலம் கதாநாயகியைக் காதலித்தவன் கேட்கிறான்: ‘தேவி, உனக்கு இங்கு மாப்பி ஓளை கிடைக்கவில்லையா?’

‘இப்படி நீங்கள் மட்டும் கேட்கப் போவதில்லை. எல்லாகும் கேட்கத்தான் போகினம். அவர்களுக்காக நான் கவலைப்படவில்லை. இந்த மண்ணில் சீதனத்தைக் கொண்டுதான் ஒரு பெண் கலியாணபந்தவில் ஈடுபட முடியுமென்றால் இந்தச் சமூகம் இருக்கக் கூடாது. இந்த மண்ணை வெறுத்துத்தான் நான் ஜேர்மனிக்குப் போறன். உன்னைப் போன்ற இளைஞர்களை

கேவலமாக ஒதுக்கி விட்டு, எங்கோ கண்காணாத தேசத் தில் சீதனம் இல்லாமல் கவியானம் செய்து கொள்ளவிருக்கும் ஒரு இளைஞரின் பெருந்தன்மையை நினைத்துப் போறன்’

ஜேர்மன் தமிழ் இளைஞர்களுக்கு யாழிப்பானத்துப் பெண்கள் மனமக்களாகத் தேவை என்ற ஒரு விளம்பரம் வந்தது. வீரகேசரியில் தான் அந்த விளம்பரம் வந்தது. பலர் விளைப்பித்தனர். நேர்முகப் பரிட்சையின் போது அவர்களுக்குத் திடுக்கிடும் ஒரு தகவல் தரப்பட்டது. ‘ஐந்தால் குள் ஒப்பந்த மனைவியாக வாழுவேண்டும்’ என்பது தான். எனக்குத் தெரிந்த ஒரு பெண் சென்றாள். அவள் ஒப்பந்த மனைவியாகச் சென்று, அந்த இளைஞரைத் தன் அபாலும், பணிவிடையினாலும், பண்பாலும் கவர்ந்து இன்று சந்தோசமாக வாழ்ந்து வருகின்றாள். அவருக்கை மனைவியை மழைக்காலமாக்கினேன். யாழிப்பானத்து இளைஞர்களின் மனப்பாங்கினையும் மேலைத்தேயக்கலாசாரத்தில் ஊறவிட்ட தமிழ்இளைஞர்களின் மனப்பாங்கினையும் போற்றுகிறது.

வெளிநாடுகளுக்குத் தம் பின்னைகளை அனுப்பிவிட்டு, ஏங்கும் தாய் தந்தையரின் மனதிலையைச் சித்திரிக்கும் நவீனமாக யாக்குண்டம் உருவாகியது. பேரப்பின்னைகளை மடியில் இட்டுக் கொஞ்சமுடியாத இரக்கத்துக்குரிய ஒருதாயை, இந்த மண்ணை ஓராயிரம் அத்தகைய தாய்மார்களின் பிரதிநிதியாக இந்த நாவலில் நான் சித்திரித்துள்ளேன். வெளிநாடுகளில் பிறந்து வாழும் நம்பேரப்பின்னைகளின் படங்களை வைத்துப் பார்த்துத் தவிக்கும் வயோதியப் பெற்றோர்களின் உறவுத்துயர்களை யாககுண்டம் விபரிக்கிறது.

கிடூகுவேலி, மழைக்காலம், யாக்குண்டம் ஆகிய இந்த மூன்று எனது நாவல்களிலும் யாழிப்பானத்துக்காக கலாசாரத்தின் தனித்துவமான விழுமியங்கள் நிறையக் கையாளப் பட்டுள்ளன. ‘செங்கை ஆழியானுடைய ஆக்கங்கள் நடைமுறைச் சமுதாயநடப் பியல்புச் சித்திரங்களேயாம். இவற்றின் மூலம் செங்கை ஆழியான அவர்கள் தனது சமூகப் பார்வையைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார். குறிப்பாகச் சமூகப் பொருளாதாரக்குறைபாடுகள், தலைமுறை இடைவெளிகள், நகரமயப்பட்டவாழ்க்கை முறையில் சிதைவுறும் கிராமியம். அழிந்து வரும் பாரம்பரியக் கடை மரபுகள், மண்ணோடியைந்த வாழ்க்கை முறை முறையில் வலவுறுவதற்கு இவர்கள் புனைக்கத்தைகளுக்குப் பொருளாக அமைந்தன. இவற்றின் மூலம் சமூதாயத்தின் பதிவெடுகள் மூர்சமுதாயத்தின் பதிவெடுகள் எனத்தக்க பல படைப்புகளை இவர் தந்துள்ளார். செங்கை ஆழியானுடைய கடை கூறும் மூற்கை இருவகையில் இரு வகைச் சிறப்புகளை அவரது நுணுக்க விபரண முறை இன்னொன்று சமூகத்தைகளுக்குப் பொருளாக அமைந்தன. இவர் தந்துள்ளார். செங்கை ஆழியானுடைய கடை கூறும் மூற்கை இவற்றின் மூலம் சமூதாயத்தின் பதிவெடுகள் மூர்சமுதாயத்தின் பதிவெடுகள் எனத்தக்க பல படைப்புகளை இவர் தந்துள்ளார். செங்கை ஆழியானுடைய கடை கூறும் மூற்கை இருவகையில் இரு வகைச் சிறப்புகளை அவரது நுணுக்க விபரண முறை இன்னொன்று சமூகத்தைக் கடை விட்டு மொழிநடை’ (பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் 1984)

யாழிப்பானத்து மண்ணோடியைந்த வாழ்க்கை முறைப்பற்றியாககுண்டத்தில் நிறையவிபரித்துவுள்ளேன். எனது நுணுக்கமான விபரண முறைக்கு நான் எழுதிய ‘ஓ... அந்த அழிய பழைய உலகம்’ என்ற நாவல் தக்க உதாரணமாக அமையும் என்னைக்கிறேன். ‘ஓ. அந்த அழிய பழைய உலகம்’ சென்னையிலிருந்து வெளி வரும் முறை

போக்கு இதழான தாமரையில் தொடராக வெளிவந்தது. ரஜனி வெளியீடாக நூலுகுப் பெற்றது. இந்த நாவல் எனது ஏனைய நாவல்களிலிருந்தும் பல விதங்களில் வேறுபட்டதொரு ஆக்கம் என்பது என் கருத்து. எடுத்துக் கொண்ட கருவிலும் அதனைக் கூற நான் வரித்துக் கொண்ட மொழி நடையிலும் இந்த நாவல் வேறுபட்டதெனக் கருதுகின்றேன். மேலோட்ட மாக இந்த நாவலைப் படிக்கும் போது தெரிவிது, எனது நாவல் களில் தொனிக்கும் கதை அம் சம் தான். கதையில்லாமல் கருத் துக்களைக் கூற நான் எப்பொழுதும் விழைந்ததில்லை. கருத் துக்கள் மட்டும் தெரிவிக்கப்பட வேண்டுமாயின் அதற்கு நாவல் என்ற இலக்கிய வடிவம் தேவையில்லை.

“நகரப்புறத்தின் நவீன நாகரிக வாழ்வு வாழ்ந்து வெறுத்த கனகவடிவேலர் என்ற எஞ்சினியர், நவீன் தொழில் நுட்ப அறிவியல் விருத்தி, அமைதியையும் அழகையும் குறைத்து விட்டதெனக் கருதுகிறார். இயற்கையோடினைந்த வாழ்வைக் கொண்டிருந்த பழைய உலகமே மனித சாந்திக்கும், நிம்மதிக்கும் ஏற்றதென என்னுகிறார். அந்தப் பழைய அழகை உலகத்தைத் தேடிக் கிராமம் ஒன்றிற்கு வருகிறார். அந்தக் கிராமத்தின் அமைதிச்குழும் அவருக்குப் பிடித்துக் கொள்கிறது. ஆனால் படிப்படியாக அந்தக் கிராமத்தை நகரப்புற நாகரிகக் கருவிகள் ஆக்கிரமிக்கப் பழைய உலகம் அழிகிறது. இந்தக் கருப்பொருளைச் செங்கை ஆழியான் இந்த நாவலில் சித்திரித்துள்ளார்” (என். சுப்பிரமணியம் 1985). “பழையம் மாறுவது தவிர்க்க முடியாத நியதி. நவீன் தொழில் நுட்ப அறிவியல் விருத்தி, அமைதியையும் அழகையும் குறைத்து விட்டதெனக் கருதுகிறார். அந்தப் பழைய அழகை உலகத்தைத் தேடிக் கிராமம் ஒன்றிற்கு வருகிறார். அந்தக் கிராமத்தின் அமைதிச்குழும் அவருக்குப் பிடித்துக் கொள்கிறது. ஆனால் படிப்படியாக அந்தக் கிராமத்தை நகரப்புற நாகரிகக் கருவிகள் ஆக்கிரமிக்கப் பழைய உலகம் அழிகிறது. இந்தக் கருப்பொருளைச் செங்கை ஆழியான் இந்த நாவலில் சித்திரித்துள்ளார்” (என். சுப்பிரமணியம் 1985).

(தொடரும்)

யலின் கிடைக் கூடத்துக்குள் மனிதர் கைத்திகளாக வாழ்கின் றனர். யந்திரங்களின் வருகை மனிதரின் நிம்மதியையும் அடை தியையும் படிப்படியாகக் குலைத்து விடுகின்றன. அறிவுக் கருவிகள் மனிதகுலத்திற்கு பெரும் அச்சுறுத்தலாகி வருகின்றன. இயற்கையோடியைந்த வாழ்வைவிட்டு, இயற்கையை மாற்றிவிடும் சிற்பிகளாக மனிதர் மாறி வருவது, பழைய இனிய உலகினை நினைத்து ஏங்க வைத்துவிடுகின்ற மெய்யையை இந்த நாவல் நன்கு சித்திரிக்கிறது” (என். சுப்பிரமணியம் – 1985).

“கிராமங்கள் நகரங்களா வதும் கிராமிய மக்கள் நாகரிகத்தின் பிடியில் தான்பொடுவதும் தவிர்க்க முடியாதவை. நவீன் சாதனங்களின் இனிமையையும் உதவிகளையும் அழிவுகளையும் தெரிந்து அனுபவிக்கும் உரிமை ஒரு பகுதி மக்களுக்குக் கிடைக்காது போன்று இன்றைய உலகில் நியதியாகக் கூடாது ...” என்று எனது ‘ஒ அந்த அழிகிய பழைய உலகம்’ குறித்து தொழினிக் ஜீவா அவர்கள் தெரிவித்த கூற்று தள்ளிவிடக் கூடியதன்று.

48

சொல்லம்பலம்

சமூத்துச் சிவங்காந்தன்

சொல்லம்பலம் என்பது தில்லையம்பலம் போன்ற சொற் சபையே. சிற்சபைக்குரிய புனிதமும், சிந்தனை யும் சொல்லம்பலமான சொற்சபைக்கும் வேண்டும். ஆடல்வல்லானின் அரங்குகள் பலவாயினும் திருச்சிற்றம்பலத்துள் நின்று பொற்படுத்த செய்கின்ற பூங்கழல்களையே மிகுதியும் வியப்பர். சொல்வல்லார் களங்கள் பலதிற்தனவாயினும், சொல்லம்பலத்துச் சொற்பெருக்கே கணிப்புக்கும் கருத்துக்கும் உள்ளாகின்றன.

கதைப்பில், உரையாடலில் காட்டாத கவனத்தை சொல்லம் பலச் சொற்பெருக்கில் காட்டியேயாக வேண்டும். கவனக் குறைவு கருத்துச் சிதைவை – மாறுபாட்டை உருவாக்கிவிடும். யாகாவா ராயினும் நாகாக்க என்னும் அவதானப் பிரதானம் ஒரு பிரமாணமே.

படித்தலும் சிந்தித்தலும் சொல்லம்புலப் பீடாதிபதியாய் விளங்க முடியாமைக்குரிய காரணங்கள் என்ன? அவ்வம்பலத்தை அலட்சியமாய் நினைப்பது ஒன்று. சொல்லம்பலத்தைச் சூழ்ந்துள்ள மனங்கொள்ள மறுப்பது மற்றையது. அரங்கின்றியாடிய பழக்கத்தை அரங்கிலும் வழக்கமாக்க என்னுவது பிறிதொன்று. நிரம்பிய நூலறிவால் அப்பலத்தை குமைகாங்கி ஆக்கின் ல் போசீ மானது என நினைப்பது மற்றொன்று. வார்த்தை பதினாயிரத்தொரு வரான அம்பலவாணரை மதிப்பிட மறுப்பது அல்லது அவரை ஏதாவது சொல்லி கொச்சைப்படுத்துவது, இன்னோரன்னவை களால் சிலர் சொல்லம்பலத்தில் சோடை போகிறார்கள்.

ஆடத் தெரியாதவள் அரங்கு சரியில்லை என்பதுபோல, சொல்லம்பலத் தேர்ச்சியற்றோர் வேறு வேறு குறைகளைக் கூறிச் சபையைத் திசை திருப்புவதனையும் காண்கிறோம். சொற்பொழிதல் வித்தை தெரியாமையால் அல்லது சொற்பெருக்க எடுத்துக் கொண்ட பொருள் குறித்து போதிய ஆயத்தம் இல்லாமையால் பிறர் மீது – அரங்கில் இருப்பவர் மீது அல்லது சபையில் இருப்பவர் மீது சொட்டை சொல்லும் பலவீனம் சொல்லம்பல வியாதி களில் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வியாதியெல்தர்கள் வாயில் ஆரோக்கியமான சொற்பொழிவுக் கலை அகப்பட்டு பாம் பின் வாய் தேரை போல் பலப்பல துன்பங்களை அடைவதுண்டு.

அறையில் ஆடியியின்பே அம்பலத்திற்குப் போக வேண்டுமென்றும் ‘விதி’ ஆடல் பாடல் கலைகளோடு சொற்பொழிவுக்கும்

49

பொருந்தும். அறையின் பயிற்சியே இன்று பட்டறை எண்ப்படுகிறது. ஜன்கலை பயில்கூடங்கள் அறை, களம், மேடை என்றே அழைக்கப்படல் வேண்டும். இரும்பாலைகளிலும், மரக்காலைகளிலும் ஏற்கெனவே செயல் நிலைச் சொல்லாய் உருவாகி மக்கள் வழக்கிலுள்ள பட்டறை நுண்கலைப் புலத்தில் பயிலப்படுவது பிழையானதோர் உணர்வுத் தாக்கத்தை உருவாக்கிவிடும்.

சொல்லம்பலத்து அரசாட்சிக்கு வாசிப்பும் ஒருதலையாய் கடமையே. சித்திரமும் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம் வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்கம் என்னும் வாழையடி வாழையான வழக்கம் இன்று குன்றிவிட்டது. சில கல்வியாளர்கள் யோசிக்கும் அளவிற்கு வாசிப்பதில்லை. வேறு சிலர் வாசிக்குமளவிற்கு யோசிப்பதில்லை. இதனை அவர்கள் அம்பலத்தில் நின்று சொல்லம்புதேடி இடர்ப்பட்டு கையை உதறுவதும், கால் பந்து ஆடுவதும் காட்டிலிடுகிறது. இராமனுக்கு வருணன் அம்பு கொடுத்துதவியது போல் பக்கத்தில் இருப்பவர்கள் சொல்லெடுத்துக் கொடுப்பது அல்லது கைத்துண்டில் காவிவந்த சொற்துண்டைத் தேடி எடுத்துப் பேசுவது போன்ற நிலை உண்டாவதைப் பார்க்கிறோம். வாசிப்பு மனிதனைப் பூரணமாக்கும் என்ற வாக்கியத்தில் மனிதனின் மனி தத்தை உள்ளடக்கியதோடு சொல் வல்லமையையும் முழுமையாக்கும் என்னும் அர்த்தமும் அடங்கியிருத்தல் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

சொற்பெருக்கில் நாக்கும் பல்லும் அண்ணமும் உதவு கருவி களாகும். சொற் சுத்தம் என்பதற்கு நாக்கு பல அண்ணம் சுத்தங்களும் அவசியமே. நாக்கு அண்ணம் இரண்டினோடும் சேர்ந்த பல்லு சுத்தத்தோடு சுகாதாரமாய் உறுதியாய் இருக்க வேண்டும். சொல்லுவருதிக்கு பல்லுவருதி முக்கியம். பல்லுப் போனால் சொல்லுப் போகும் என்பது பழமொழி. பல்லுப் போனால் புதிய பல் வரிசையோடு சொல்லம்பலத்திற்கு வருபவர்களும் உண்டு. இப்படி வருபவர்கள் உறுதியான கட்டுப் பல்லோடு வராது போனால் ஏலவே குறிப்பிட்ட சொல்லும் போதலைச் செய்துவிடும். தளர் பல்லால் சொல்ல முடியாத பல சொற்களை விட்டு விட்டும் பேசுவாரும் உளர். ‘காலைவந்த செம்பருதி கடலில் மூழ்கி கனல் மாறிக் குளிரடைந்த ஒளிப்பிளம்போ’ என்னும் பாரதிதாசனின் நிலுவு குறித்த அழகுக் கவிதை வரியை விலக்கிய அறிஞர்களையும், மாணவர்களே! மாணவிகளே! என்பதை மாணவர்களே! மாணவிகளே! என்று உச்சரித்த நாவரசர்களையும், சொல்லம்பலம் கண்டிருக்கிறது. உணர்ச்சிப் போக்கில் தேர்தல் காலத்து அம்பலத்தில் பேசிய ஒரு பேச்சாளர் ‘இந்தத் தமிழ்யையாவின் சேவு நமக்குத் தேவை’ என்றவுடன் பல்லுக்கட்டு தன் இடத்தைவிட்டு பாய்ந்து குறிப்பிட்ட தமிழ்யையாவின் தலையில் விழுந்த வேடிக் கையும் உண்டு. கட்டுப் பற்களை முரசு இறுக்க, இறக்கங்களைக் கவனித்துக் கெட்டியாய்க் கட்டிக் கொண்டால் புழுக்கொடியலையும் உடைக்கலாம்; அழகுதமிழும் பேசலாம்.

அம்பலத்தில் அரசாய் விளக்குபவரே அவையால் கணிக்கப்பட்டுப் பேணப்படுகின்றார். சொல்லேருளவனாய் அம்பலத்தில் ஏறுபவர் தனது உழவு பண்படுத்தல், மறை, விதைப்பு முதலிய ஏற்றால் நல்ல அறுவடையைக் காட்டி பிறருக்கு விருந்து படைக் கின்றார். இவு விருந்தின் போது தேவைப்படும் மருந்தும் அவரால் வழங்கப்படுகிறது. விருந்தில் குறுக்கிட்ட மருந்தும் தேவையே வரவேற்பார். என்ற ஒப்புதலைக் கேட்போரும் கரவொலி செய்து வரவேற்பார். வாழ்க்கைக்கு விருந்தும், மருந்தும் வேண்டப்படுவதேயே. அம்பலத்தரசே அருமருந்தே ஆனந்தத் தேனே அருள் விருந்தே என்று அம்பலக் கூத்தனை ஏத்தியமை எண்ணத்தக்கது.

சொல்லம்பலத்தில் ஏற்புக்குரிய பெருக்கு ஊற்றெடுத்து ஒழுங்காய் ஓடி நிரம்ப வேண்டும். அம்பலத்திற்குத் தேவையானவை களைத் தேர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஒளி, ஒளி, தெளிவுகளால் அம்பலத்தில் உகந்து கலந்து சொல்மாதிரி பொழிதல் வேண்டும். புலவரெல்லாம் புகழ் கண்ணியனாக இதுவே வழியாகும். சொல்லம்பலத்திலே மதிமுகத் திறனாய், அரிமா நோக்கினராய், ஏறுபோய் பீடுநடை காட்டி எடுத்துக் கொண்ட பொருளுக்கு ஏற்கும் நல்லவெல்லாம் சொல்லும் வல்லவனாய் பிரகாசிக்க வேண்டும். சபையோரை ஆனந்தத் தென்னமுது உண்ண வைக்கும் உபாயங்களைக் கையாள வேண்டும். சொற்பொழிவுக் கலையின் வெற்றிக்குச் சொல்லம்பலத்து அறிவு முக்கியம் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது.

**மலர்
கீ
டை
கு
வழி**

மலருக்குப் பின் வந்த இரண்டு இதழ்களிலும் சென்னையில் மலர் அறிமுக விழா, கொழும்பில் மலரைப் பற்றிய கருத்தரங்கு போன்ற கருத்துக்களைத் தான் படிக்க முடிந்தது. ஆனால் தூரப் பிரதேசங்களிலுள்ள எம்மால் மலரைப் பெற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை. எனவே மலர் எம்போன்றவர்களுக்குக் கிடைக்க ஆவன செய்யவும் எனப் பலர் கேட்டு எழுதியுள்ளனர்.

வெள்ளி விழா மலர் தேவையானோர் ரூபா 75/-க்கான காசுக் கட்டளை, அல்லது கார்சோலையை நமது முகவரிக்கு அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

— ஆசிரியர்.

விமர்சனக் கருத்தரங்கு

நீங்கள் முன்பொரு தடவை தூண்டில் பகுதியில் குறிப்பிட்டது போல, சிறுக்கை, நாவல், கவிதை சம்பந்தமாகப் பட்டதறை ஒன்றை ஆரம்பித்து அந்த இலக்கியப் பட்டறையில் இளந் தலை முறையினரைப் பெரும்பாலும் ஒருங்கு சேர்த்து அதை ஒழுங்காக நடத்தி வந்தால், புதியவர்கள் இலக்கிய உலகில் வந்து சேருவதற்கு இது முழு வாய்ப்பாக அமையும் என்பது எனது எண்ணமாரும்.

ஜம்பது, அறுபதுக்களில் உங்களைப் போன்றவர்கள் ஈழத்து இலக்கியத் துறைக்குள் உள் நுழைவதற்கு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் வழிகாட்டி வந்தது. பின்னர் எழுபதுக்களில் பல்கலைக்கழக காலங்கள் புதிய படைப்பாளிகளை உருவாக்குவதற்கு கால் கோளாக இருந்தன. அந்தக் காலங்களில் இலக்கிய மேடைகளிலும், தினசரிப் பத்திரிகைகளின் வார இதழ்களிலும் மற்றும் சிறிய சுஞ்சிகளிலும் வெளிவந்த கார சாரமான இலக்கிய விவாதங்களை இன்று நினைத்தாலும் கூட உடம்பு புல்லரிக்கிறது.

�ழத்து இலக்கியம் தனித்துவம் பெற்று முகிழ்ந்து வரக் காரணமே அந்தக் காலகட்டங்களில் நடந்த இத்தகைய இலக்கிய விவாதங்களும் கருத்து மோதல்களும் தத்துவார்த்தப் பிரச்சினைகளின் வெளிப்பாடுகளும் தான் என எண்ணைப் போன்றவர்கள் இப்பொழுதும் நம்புகின்றோம்.

இப்படியான தூண்டு கோல்கள் இன்றைய இளஞ்சு சந்ததியினருக்குக் கிடைக்கக் கூடிய வாய்ப்பு வசதிகள் இல்லை. கலந்து கொள்ளக் கூடிய கூட்டங்கள் கூட. நூல் வெளியீட்டு விழாக்கள். அல்லது பாராட்டு விழாக்கள் என்றே அழைக்கின்றன. இவ்விழாக்களில் வாய்ப்பந்தல் வார்த்தைகளே கடைசியில் மிஞ்சிப் போய் நிற்கின்றன. இவைகளால் எந்தவொரு பிரயோசனமும் இலம் படைப்பாளிகளுக்கு இன்று கிடைக்க வாய்ப்பில்லை.

மல்லிகை கூட. மலர் வெளியீட்டு விழாக்களை, அல்லது மல்லிகைப் பந்தல் நூல் வெளியீட்டுக் கூடாங்களை நடத்தி முடிக்கின்றதே தவிர, மல்லிகையின் கண்டியான வாசகர்களைக் கூட்டி விமர்சனக் கூடங்களை நடத்துவதற்கு முன் வருவதில்லை. கடந்த கால் நூற்றாண்டுகளாக மல்லிகை வெளிவருகிறது என்பது பெருமையல்ல, இந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுள் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிற்கு எண்ணத்தைச் சாதித்தது என்பதை விமர்சன ரீதியாக தரமான சுவைஞர்களைக் கொண்டு நிறுவ வேண்டியதும் உங்களைப் போன்றவர்களின் தலையாய் பணியாகும்.

இனிமேல் விழாக்களைத் தவிர்த்து, விமர்சனக் கூடங்களை ஒழுங்கு செய்தால், கடந்த காலங்களில் மல்லிகையை ஆதரித்த வர்களும், சுவைத்தவர்களும் இந்த மண்ணில் தரமான இலக்கியம் துளிர்விட வேண்டுமென விரும்புவார்களும் கலந்து கொண்டு தத்தமது கருத்துகளை முன் வைத்து மல்லிகையின் எதிர்கால வளர்ச்சி யைச் செழுமைப்படுத்துவார்கள் என்பதே எனது மொத்தக் கருத்தாகும்.

க. யோகேஸ்வரன்

தூண்டில் என்ற இக் கேள்வி— பதில் பகுதி பல நூலும் விரும்பிப் படிக்கப்படும் பகுதியாகும். ஏதோ பக்கம் நிரப்புவதற்காகத் தோன் ரிய பகுதியைல், இது. சுவைஞர் களிடம் மனந்திறந்து கதைப்பதில் ஓர் ஆர்ம் திருப்தி. இனந் தலை முறையினரை உணர்ந்து, அறிந்து கொள்வதற்கும், அவர்களை நாம் சமீபிப்பதற்குமான ஒரு களமே இத் தூண்டில். நம்மைச் சுற்றித் தினசரி ஏராளமான சம்பவங்கள் நடந்தேறி வருகின்றன. நம் தினசரி வாழுக்கையைப் பாதிக்கின்றன. இதைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்வதற்கு நாம் பரஸ்பரம் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்து கொள்ள வேண்டும். அறிவை அபிவிருத்தி செய்து கொள்ள வேண்டும். இனந் தலைமுறையினர் இந்தந் தளத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

தூண்டி வீ

● இந்த ஆண்டு வெளிவர வேண்டிய 26 - வது ஆண்டு மலர் வெளிவரவில்லையே, என்ன காரணம்?

பசுறை, க. த. இளங்கோவன்

ஆண்டு தவறாமல் மலர்களை வெளியிட்டு வந்துள்ளேன். இந்த ஓராண்டுக் காலம் பல நெருக்கடி களுக்கு முகம்கொடுக்க வேண்டியேற்பட்டுவிட்டது. மின் சாரத் துண்டிப்பு, கடதாசித் தட்டுப்பாடு காரணங்களால் இம் முறை மலர் வெளியிட இயல வில்லை. நம்பிக்கையுடன் இருங்கள், 27 - வது மலரை உங்களது கரங்களில் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

● முந்தி அடிக்கடி வந்து கோருகும் எழுத்தாளர்கள் இப்பொழுது தொடர்ந்து மல்லி

கைக்கு வந்து போகின்றனரா? உடுவில், கே. நவகீதன்

பிரயாணக் கஷ்டம், குழநிலைப் பதட்டம், தவிர்க்க முடியாத வேலைகளை உடனுக்குடன் செய்து விட்டு விட்டிற்குள் முடங்கிக் கொள்ளும் தினசரிச் செயல் திட்டம் காரணமாக எவ்வாரும் வருவதில்லை. ஆனால் கணிசமான இலக்கிய நண்பர்கள் அடிக்கடி வந்து கலந்து பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுத்தான் போகின்றனர். பல் போக்கு வரத்து இல்லாத காரணமாக வெளியூர் நண்பர்களை அழுர்வமாக்கத்தான் பார்த்துக் கடைக்கக் கூடிய சர்ந்தப் பம் ஏற்படுகின்றது.

● நீங்கள் எப்படி உருவானீர்கள்? மல்லிகையை எப்படி உருவாக்கினீர்கள்?

மாணிப்பாய், ச. தவநேசன்

அது ஒரு பெரிய கதை. சாதாரண படிப்புப் படித்த ஒரு வன், மிகச் சாதாரணக் குடும்பத்தில் பிறந்த ஒருவன், இலக்கிய உலகில் வேர் பாய்ச்சி வளர எத்தனை எத்தனை சிரமங்களைப் பட முடியுமோ அத்தனை கஷ்ட நிஷ்டுரேங்கள் பட்டுத்தான் நான் உருவாகி வளர்ந்தேன்.

சிறுவயசில் இருந்தே என்றெஞ்சக்குள் நெருப்பொன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. எப்படியாவது இந்த மனங்கு எனது தாய் மொழிக்கு ஆக்கடிஸ்வமான சாதனை ஒன்றைச் செய்து காட்ட வேண்டுமென்ற ஓர் ஆவேசம் என்னுள் முகிழ்ந்து கடர்விட்டு திசை காட்டி வந்துள்ளது. சுருக்கமாகச் சொன்னால் மல்லிகையின் உயர்ச்சியும் வளர்ச்சியுமே உழைப்பு ஒன்று தான்!

● மனதில் நிற்கத் தக்க புத்தக மொன்றை இந்தக் கால கட்டத்தில் படித்துச் சுவைத்தீர்களா?

இளவாலை, எம். ரமணன்

எனது ஒய்வு நேரப் பொழுது போக்கே இடையைறாது வாசிப்பது ஒன்றுதான். உண்மையைச் சொல்லப் போனால் நல்ல புத்தகங்கள் கிடைப்பது அரிது, சமீபத்தில் கொழும்பு போயிருந்த போது 'ஒரு கடலோரக் கிராமத் தின்கதை' என்ற புத்தகத்தைப் படித்தேன். அவசியம் படிக்க வேண்டிய நால் அது.

● 60 - ம் ஆண்டுக் காலகட்டத்தைப் போல, இன்று

இளம் எழுத்தாளர்கள் விசுகடன் கல கட்டுப்பாடு கண எழும் உடைத்துக் கொண்டு எழும்பி வர முயலவில்லையே, என்ன காரணம்?

சன்னாகம், அ. ஜெகதீசன்

அந்தத் தஸாப்தங்களில் அப்படியான ஓர் இலக்கியத் தேவை இருந்தது. பல்வேறு பகுதிகளில் இருந்து இளைஞர்கள் கெம்பி எழும்பி வந்தனர்: அவர்களுக்கு வழிகாட்டத் தக்கதாக இலக்கியக் குறிக்கோள்களும் இருந்தன. இன்றைய இன்தலைமுறையினரின் இலட்சியதாகம் வேறு அதற்காகக் கடுமையாக உழைத்தும் வருகின்றனர். நாளை மலரும் போது ஒரு புதிய இலக்கியத்தை இந்த மணில் மலர வைக்கப் போகின்றனர், இவர்கள்.

● இலக்கிய உலகில் கருத்து முரண்பாடுகள் அவசியம் தானா? எல்லாருமே ஒத்து மேவிப் போகக் கூடாதா?

கொழும்பு - 11, ஆர். குமார்

வினா ஞானம், அறிவு வளர்ச்சி, கல்வி, கலை, இலக்கியத் துறைகளில் கருத்து முரண்பாடுகள் முக்கியம். கருத்து முரண்பட முரண்படத்தான் புதுப் புது ஆய்வுக் கண்டு பிடிப்புக்கள், புதுப் புதுச் சிந்தனைகள் பிறக்கும். கருத்து முரண்பாடுகளைத் தனிப்பட்ட பகையாக வளர்த்துவிடக் கூடாது. பகையுணர்வு அறிவை மந்தப் படுத்தி விடும்.

● நமது பிரதேசத்தில் வெனி வந்து கொண்டிருந்த பல சிற்றேடுகள் கட்டம் கட்டமாக நின்று விட்டனவே. இவைகளைத் திரும்பக் கொண்டு வருவது இந்த மணினான் இலக்கிய

வளர்ச்சிக்கு ணக்கம் சேர்க்குமல்லவா?

உரும்பிராய், கே. செல்வராஜ்

இன்றைய சூழ்நிலையில் சிற்றேரு ஒன்றை வெளிக்கொணர முயற்சிப்பதே அசரசாதனையாகும். மின் சாரத் துண்டிப்பு, பேப்பர் கற்பனை பண்ண முடியாத விலையேற்றம் போன்றவை களுக்கு ஈடுகொடுத்து இத்தகைய ஏடுகளை நடத்துவதே ஒரு பாரிய முயற்சி. ஓர் அரசாங்கத்தையே நடத்தி விடலாம். அத்தகைய சிரமமும் கஷ்டமும் உள்ள தொழில், இந்தச் சிற்றேடு வெளியிடும் துறை அர்ப்பணிப்பு மனப்பான்மை உடையவர்கள் தொடர்ந்து முயன்று கொண்டுதான் இருக்கின்றனர்.

● முன்ன பல பிரதேசங்களைக் கொரவித்துச் சிறப்பிக்க சிறப்பு மலர்களை வெளியிட்டு வந்தீர்கள். இனிமேலும் சிறப்பு மலர் போட உத்தேசம் உண்டா?

சிலாபம், எஸ். எட்வர்ட்

ஆரோக்கியமான பல திட்டங்கள் உண்டு எம்மிடம் குழ் நிலை ஒத்துவரவில்லை. கொஞ்சம் பொறுமையைக் கடைப்பிடியுங்கள். எதிர் காலத்தில் பல்வேறு சிறப்பு மலர்களை உங்களுக்கு அர்ப்பணிப்போம்.

● நீண்ட நாட்களாக கம்பன் விழா நடைபெறவில்லையே எப்பொழுது அது தொடர்ந்து நடக்கும். கம்பன் கழகத்தினருடன் தொடர்பு உள்ள வர்களின்ற முறையில் இந்தக் கேள்வி.

தும்பளை, க. இராசதுரை

குழ் நிலை காரணமாகச் சென்ற தடவை நடைபெற

இருந்த கம்பன் விழா நடைபெற முடியாமல் தவிர்க்கப்பட்டு விட்டது. இவ்வாண்டு கம்பன் கோட்டத்தில் ஜாம் ஜாமென்று விழா நடத்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு வருவதை உங்களுக்கு மகிழ்ச்சியுடன் சொல்லக் கூடியதாகவுள்ளது.

● இந்த ஓராண்டுக் காலகட்டத்தில் தமிழகத்திலிருந்து வெளிவரும் சிற்றேடுகளைப் படித்துள்ளீர்களா?

சன்னாகம், கே. கணகலிங்கம்

கணையாழி இதழ் களில் இரண்டொன்று மாதத்திற்கும் படிக்கக் கிடைத்தது. மற்றப்படிப்புத் தகங்கள், சஞ்சிகைகள் கிடைப்பது சிரமமாக இருக்கின்றது. முன்னர் நன்பார்கள் மூலம் அல்லது தபால் வரத்து மூலம் சஞ்சிகை, புத்தகங்கள் கிடைக்கப்பெற்றன. இப்பொழுது அதற்குரிய வசதி அருகிப் போயுள்ளது.

● மல்லிகை ஆரம்பித்த காலங்களில் இருந்த சிரமங்களுக்கும், அதன் வெள்ளி விழா நடைபெற்ற பின் உள்ள காலங்களுக்குமிடையே உள்ள வீத்தியாசம் என்ன?

கோப்பாய், ச. தியாகராசா

மல்லிகையை ஆரம்பித்த காலங்களில் இருந்த சிரமங்களுக்கும், அதன் வெள்ளி விழா நடைபெற்ற பின் உள்ள காலங்களுக்குமிடையே உள்ள வீத்தியாசம் என்ன? ஆரோக்கியமான பல திட்டங்கள் உண்டு எம்மிடம் குழ் நிலை ஒத்துவரவில்லை. கொஞ்சம் பொறுமையைக் கடைப்பிடியுங்கள். எதிர் காலத்தில் பல்வேறு சிறப்பு மலர்களை உங்களுக்கு அர்ப்பணிப்போம்.

● முன்ன பல பிரதேசங்களைக் கொரவித்துச் சிறப்பிக்க சிறப்பு மலர்களை வெளியிட்டு வந்தீர்கள். இனிமேலும் சிறப்பு மலர் போட உத்தேசம் உண்டா?

ஓர்களை மல்லிகை உருவாக்க வில்லையே! இன்ற் தலைமுறை எழுத்தாளர்களை உருவாக்க மல்லிகை தொடர்ந்து முயன்றால் என்ன?

சதுமலை, ஆர். பூபதி

கலைஞரை உருவாக்குதல் என்பது சரியான வார்த்தையல்ல; தரமான கலைஞர் எங்கிருந்தோ தோன்றுபவன். பள்ளிக்கூடம் நடத்தி எழுத்தாளர்களை உருவாக்கிவிட முடியாது. அவர்கள்து நெஞ்சத்தில் கண்று கொண்டிருக்கும் படைப்புப் பொறியை இனங்கண்டு பற்றி யெரிய வைக்கலாம். மல்லிகை இதைக் காலா காலத்தில் தனது கடமையாகச் செய்து கொண்டே வருகின்றது.

● மலேவியாவில் வளர்ந்து வரும் தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி ஒன்றுமே தகவலுக்குக் கூடத் தெரிவித்தலையே, மல்லிகை முயன்று அங்குள்ள இலக்கிய நிலைவரம் பற்றி நமக்குத் தகவல் தந்தால் என்ன? நல்லூர். எஸ், மூர்த்தி

நானும் தேடல் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளேன். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் தகவல்கள் கிடைக்கின்றதே தவிர, ஆழமாக அம் மன்னில் முகிழ்ந்து வரும் இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றித்

தெளிவாகக் கிடைப்பதில்லை. டாக்டர் நந்தி மலேவியா போய் வந்த பின்னர் சில இலக்கிய நண்பர்களின் முகவரிகளைத் தந்துதவினார். அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டும் தகுந்தபயன் கிடைக்கவில்லை.

● கடந்த பத்து ஆண்டுகளுடன் ஒப்பிடும் பொழுது, எமது தமிழ் மண்ணில் கலை இலக்கிய வளர்ச்சி வளர்ந்துள்ளதா?

சண்டிலிப்பாய், த. மரியதாஸ்

கணிசமான மக்கள் மத்தியில் நமது கலை இலக்கியங்கள் சென்றைட்டுள்ளன. பல சுவைஞர்கள் இந்தக் களத்திற்குள் காலடி எடுத்து வைத்துள்ளனர். அடுத்த பத்து ஆண்டுகளில் மாபெர்ய கலை இலக்கிய திருப்பம் இந்த மண்ணில் நடைபெறும் என உறுதியாக நம்புகின்றேன்.

● உங்களுடைய இடைவிடாத உழைப்பிற்கும் நம்பிக்கைக்கும் எதிர்காலத்தில் உரிய மதிப்பு இருக்குமா?

நெல்வியடி, ஆர். செந்திஸ்

நம்பிக்கையாக எதிர்காலத்தலைமுறை என்னைப் புரிந்து கொள்ளும். தக்கவாறு மதித்துக் கொரவிக்கும். ● ●

இச் சஞ்சிகை 234 பி, காங்கேஸன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம் முகவரியில் வசிப்பவரும், ஆசிரியரும், வெளியிடுபவருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களினால் மல்லிகை சாதனங்களுடன் ஸ்ரீ வங்கா அச்சு கந்திலும், அட்டை யாழ் புனிதவளன் கந்தோவிக்க அச்சுகந்திலும் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

ESTATE SUPPLIERS COMMISSION AGENTS

VARIETIES OF
CONSUMER GOODS
OILMAN GOODS
TIN FOODS
GRAINS

THE EARLIEST SUPPLIERS
FOR ALL YOUR

NEEDS

Wholesale & Retail

Dial: 26587

TO

E. SITTAMPALAM & SONS.

223. FIFTH CROSS STREET,
COLOMBO-11.

Mallikai Registered as a News Paper as G. P. O. Sri Lanka

Q. D. 88 / NEWS / 91

Dealers in:

Timber Plywood & Kempas

Phone: 24629
540445

With Best Compliments of:

STAT LANKA

COLOMBO-12.